మూడవ మార్గం

సామాన్య శిష్యుల గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్

జేమ్స్ పాల్

ఈ పుస్తకం గురించి

దేవుని దయ మా ఇంటికి ఎలా వచ్చిందో చెబుతాను. నేను పెట్రోల్ బంకులో పని చేస్తాను. మొదట్లో మా ఇంట్లో ఎవరూ యేసును ఎరుగరు, నేను బైబిల్ కూడా ఎప్పుడూ తెరిచి చూడలేదు. ఒకరు పిలిస్తే, ఒక చిన్న గ్రూప్‌లో కూర్చొని చూస్తూ ఉన్నాను, అంతే. మా ఆవిడకు జబ్బు చేసి డాక్టర్లు చేతులెత్తేసినప్పుడు వాళ్లు ప్రార్థించారు, ఆమె కోలుకుంది. పిల్లలు పుట్టరన్న మాకు ప్రభువు ఒక కొడుకును ఇచ్చాడు. అప్పుడు పక్కింటివాళ్లే వచ్చి అడిగారు. ఇప్పుడు మా ఇద్దరి మధ్య నాలుగు గ్రూప్‌లు నడుస్తున్నాయి. ఇందులో నా గొప్పతనం ఏమీ లేదు, అంతా ఆయన దయే. ఈ పుస్తకం మీ ఇంటికీ అలాంటి దయను తీసుకురావాలని కోరుకుంటున్నాను.

అనిల్, పెట్రోల్ బంకు క్యాషియర్

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ — మూడవ మార్గం అనే ఈ పుస్తకాన్ని చదువుతున్నప్పుడు, సాక్షాత్తు జేమ్స్ పాల్ ఎదురుగా ఉండి మాట్లాడుతున్నట్టనిపించింది. అతి సామాన్యులకు అందించే విధంగా సులభమైన భాషను వాడారు. మూడవ మార్గమంటే మొదటి రెండు మార్గాలు సరియైనవి కావని కాదు. మొదటిది మిషనరీలు వేసిన దారి, రెండవది పూర్తికాల సేవకులు వేసిన దారి. ఈ రెండు మార్గాలలో పుట్టి పెరిగి అందులోనే ఉంటూ, తక్కువ సమయములో ఎక్కువ ఫలితాలను తీసుకొచ్చే దారిని మూడవ మార్గం అని పేరు పెట్టారు.

అయిదవ తరానికి చెందిన క్రైస్తవుడు జేమ్స్ పాల్. అమెరికా అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకొని అమెరికాలోనే ఉంటూ, మన తెలుగువారికి అర్థమయ్యే భాషలో వ్రాయడం చదివి నేను ఆశ్చర్యపడ్డాను. తాను చెప్పదలచుకున్నది ఉన్నది ఉన్నట్టుగా — వ్యక్తిగతమైనవి, కుటుంబ విషయాలు, మినిస్ట్రీలో జరిగిన విషయాలు — జరిగినవి జరిగినట్టుగా వివరించారు.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే — సామాన్య శిష్యులు దేవుని స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఇతరులు అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఈ నాలుగు అలవాట్లను విని, విన్న దానిని పాటిస్తూ, ఇతరులు పాటించే వరకు వారితో స్నేహపూర్వక సంబంధంతో వారము తరువాత వారము కలుసుకొని, ఆ శిష్యుడు ఈ నాలుగు అలవాట్లలో ఎదుగుతూ ఇంకొక చిన్న గుంపును చేసుకుంటూ వెళ్లాలని — జేమ్స్ పాల్ తన అనుభవంతో గట్టిగా చెప్పగలుగుతున్నారు.

ఈ పరిచర్యలో అన్నీ మంచి ఫలితాలే రాకపోవచ్చు. కీడు, చేదు అనుభవాలు వచ్చినప్పుడు ఓపికతో భరించి, దాని వెనుకున్న గొప్ప మేలును తాను పొంది, ఇంకా

అనేకుల అనుభవాలను చూసి ఈ పుస్తకం వ్రాశారు. ఈ పుస్తకం చదివినవారు కదిలించబడి పని మొదలు పెడతారని నమ్మకం.

నేను 10 అధ్యాయాలు చదివాను. ఎంతో భారంతో, గట్టి విశ్వాసంలో రాసిన ఈ మూడవ మార్గం చదివిన వారందరిలో కదలిక వస్తుందని నేను నమ్ముతున్నాను. ఎందుకంటే ఈ నాలుగు అలవాట్లు నేనే మొదలు పెట్టాలని అనుకుంటున్నాను. మీరు ప్రయత్నించాలని కోరుతూ......

డా. కమలా చిరంజీవి
సేవాభారత్, కోఫౌండర్
లీతా చారిటబుల్ ట్రస్టు ఫౌండర్

మన సహోదరీలు తమను తాము చిన్నగా చూసుకోవడం నేను ఏళ్లుగా చూస్తున్నాను. “అది పెద్దవాళ్లు చేసే పని, నా వల్ల కాదు” అనే మాట ఎన్నో నోళ్ల నుంచి విన్నాను. ఒకప్పుడు ఆ మాట నా నోటినుంచీ వచ్చింది. ప్రభువు మాత్రం మన హోదాను చూడలేదు, మన మనసును చూశాడు. ఈ పుస్తకం చదువుతుంటే, మన అమ్మలూ అమ్మమ్మలూ ఇంట్లోనే చేసిన పనే ఇది అనిపించింది. ఇది మనకు కొత్తది కాదు, మనం మరిచిపోయినది. సహోదరీలారా, దీన్ని చదివి పక్కన పెట్టకండి. మీ మనసులోకి వచ్చే ఆ ఒక్క పేరుతో మొదలుపెట్టండి. ప్రభువు మీ ఇంటిని దీవించును గాక.

డా. మేరీ ఎలిజబెత్ తాతపూడి, డైమండ్స్ డాటర్స్

మన సంఘాల్లో బోధకు ఉన్న స్థానం గురించి నాకు గౌరవం ఉంది. అందుకే మొదట నాకు కొంచెం సందేహమే ఉండేది. సభ్యులు తమంతట తామే వాక్యం చదువుకుంటే బోధ చిన్నదవుతుందేమో అనుకున్నాను. అలా జరగలేదు. మా సంఘంలో గ్రూప్‌లు మొదలయ్యాక, సభ్యులు ఆదివారం నా దగ్గరికి ప్రశ్నలతో వస్తున్నారు. వారమంతా చదివి, చేసి, ఆ అనుభవాన్ని తీసుకువస్తున్నారు. ఇప్పుడు నా బోధకు ఆకలితో వచ్చేవాళ్లు ఎక్కువయ్యారు. తోటి పాస్టర్లకు నా మనవి ఇది. ముందు మీరు చదవండి, తర్వాత రెండు మూడు కుటుంబాలకు ఇవ్వండి. ప్రభువు మీ మందను దీవించును గాక.

పాస్టర్ నెరుసుల కరుణాకర్, కవనెంట్ చర్చ్

మా పెద్దలు నాటిన విత్తనం మీదే ఈ రోజు మేము నిలబడి ఉన్నాం. సేవకులను పంపడం, వాళ్లను నిలబెట్టడం నా బాధ్యత. కాబట్టి ఈ పని ఎంత అడుగుతుందో నాకు తెలుసు. మా ముందున్న ప్రతి జిల్లాకూ ఒక సేవకుడిని పంపే స్తోమత మాకు లేదు. అయినా మేము అడుగుపెట్టని ఊళ్లలో పైరు పెరుగుతోంది. అక్కడి మనుషులే దాన్ని మోస్తున్నారు. మా సేవకుల అవసరం తగ్గలేదు, వాళ్ల చేతులు ఇంకా దూరం

చేరుతున్నాయి. పరిచర్యలో ఉన్నవాళ్లకు నేను చెప్పగలిగేది ఒక్కటే. దేవుడు మీ ప్రజల్లోనే మీ మనుషులను దాచి ఉంచాడు.

సిమోన దర్శని, ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్, జీసీఏ

వర్షిప్ అయిపోయాక ఆ హాలు ఖాళీ అవుతుంది. ఆ నిశ్శబ్దం నాకు బాగా తెలుసు. పాటలు బాగా జరిగాయి, పిల్లలు కన్నీళ్లు పెట్టారు, చేతులెత్తారు. ఆ తర్వాత? సోమవారం వాళ్లు ఎక్కడ ఉంటారో నాకు తెలియదు. ఆ ప్రశ్న నన్ను చాలా కాలం వెంటాడింది. దేవుని సన్నిధిలోకి తీసుకురావడం వరకే మా పని అనుకున్నాను. అక్కడితో ఆగిపోకూడదని ఈ పుస్తకం నాకు నేర్పింది. వర్షిప్ లీడర్లూ, యువజన నాయకులూ, ఒక్క మాట. మనం పాడించేది కొన్ని గంటలే, వాళ్లు జీవించేది వారమంతా. ఆ వారంలోకి వాళ్లతో పాటు మనం కూడా వెళ్లాలి.

ప్రేమ్ బెజ్జల, వర్షిప్ లీడర్

మూడవ మార్గం

సామాన్య శిష్యుల గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్

జేమ్స్ పాల్

Copyright © 2026 జేమ్స్ పాల్

అన్ని హక్కులూ రచయితవే. విమర్శనా వ్యాసాల్లో, సమీక్షల్లో వాడే కొన్ని చిన్న వాక్యాలకు తప్ప, రచయిత రాతపూర్వక అనుమతి లేకుండా ఈ పుస్తకంలోని ఏ భాగాన్నీ ఏ రూపంలోనూ తిరిగి ముద్రించడం గానీ, పంచడం గానీ చేయకూడదు.

ఈ పుస్తకంలోని లేఖన భాగాలు, రచయిత సొంత మాటల్లో కథనంగా చెప్పిన చోట్ల తప్ప, పరిశుద్ధ గ్రంథము తెలుగు (BSI Old Version) నుంచి తీసుకున్నవి. © The Bible Society of India. అనుమతితో వాడబడ్డాయి.

చదువరులకు. ఈ పుస్తకంలో వర్ణించిన పనివారి, సమాజాల, కుటుంబ సభ్యుల భద్రత కోసం, కొన్ని పేర్లు, ప్రాంతాలు, గుర్తుపట్టే వివరాలు మార్చడం జరిగింది. సంగతులు మాత్రం నిజమైనవే.

తెలుగు మొదటి ముద్రణ: ఆగస్టు 22, 2026, ఒంగోలు, భారతదేశం

ప్రచురణ: Global Covenant Press

రచయిత వెబ్‌సైట్: thethirdway.global

మూడవ మార్గానికి ఆ పేరు రాకముందే దాన్ని జీవించి నాకు అందించిన
మా అమ్మానాన్నలు, పాల్ పాపారావు, రవ రత్నకుమారిలకు.

ఏ శరీరియు దేవుని యెదుట అతిశయింపకుండునట్లు, జ్ఞానులను
సిగ్గుపరచుటకు లోకములోనుండు వెఱ్ఱివారిని దేవుడు
ఏర్పరచుకొనియున్నాడు. బలవంతులైనవారిని సిగ్గుపరచుటకు
లోకములో బలహీనులైనవారిని దేవుడు ఏర్పరచుకొనియున్నాడు.
ఎన్నికైనవారిని వ్యర్థము చేయుటకు లోకములో నీచులైనవారిని,
తృణీకరింపబడినవారిని, ఎన్నికలేనివారిని దేవుడు
ఏర్పరచుకొనియున్నాడు.

— 1 కొరింథీయులకు 1:27-28

విషయసూచిక

ముందుమాట		11
పాస్టర్లకు, సంఘ పెద్దలకు, పరిచర్య నాయకులకు ఒక విన్నపం		13
పరిచయం		15
ఉపోద్ఘాతం		19
మొదటి అధ్యాయం	రెండు మార్గాలు, మొదటినుంచీ ఉన్న మూడవ మార్గం	25
రెండవ అధ్యాయం	గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటి?	37
మూడవ అధ్యాయం	సామాన్య శిష్యులు	51
నాలుగవ అధ్యాయం	దేవుని స్వరం వినడం	65
ఐదవ అధ్యాయం	దేవునికి లోబడడం	81
ఆరవ అధ్యాయం	ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం	91
ఏడవ అధ్యాయం	ఈ దారికి వెల ఉంది	113
ఎనిమిదవ అధ్యాయం	ప్రభువు ఎలా పోషిస్తాడు?	129
తొమ్మిదవ అధ్యాయం	ఈ దారిలో తోడు నడిచే కుటుంబం	143
పదవ అధ్యాయం	మీరు ఇప్పుడు ఉన్న చోటే మొదలు	155
ఆశీర్వాదం		163
ఇతరులను ముందుకు పంపాలన్న తపన మీలో ఉంటే		165
డిస్కవరీ గ్రూప్	ప్రశ్నలు	167

డిస్కవరీ కథల వరుసలు 169
కృతజ్ఞతలు 173
రచయిత గురించి 175

ముందు మాట

ఎంతో నైపుణ్యంతో వ్రాయబడిన ఈ పుస్తకము నాలుగు మూల విశ్వాసాల మీద నిలిచి ఉంది.

మొదటిది: దేవుడు ఇప్పటికే తన పని చేస్తున్నాడు; ఆ పనిలో ఆయనతో కలిసి నడవమని దేవుని ప్రజలందరికీ పిలుపు ఉంది.

రెండవది: క్రీస్తు తన ఆత్మ ద్వారా ఈనాటికీ మనతో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు.

మూడవది: తనకు లోబడమని దేవుడు మనలను పిలుస్తున్నాడు.

నాల్గవది: ఇతరులు తమ జీవితాల్లో దేవుని ఆజ్ఞకు లోబడేలా మనం తోడ్పడడం ద్వారానే ఆ లోబడడం మనలో నెరవేరుతుంది.

ఈ లోకంలో దేవుడు చేస్తున్న పనిలో సామాన్య శిష్యులకున్న స్థానాన్ని జేమ్స్ పాల్ కళ్ళకు కట్టినట్టు చూపిస్తారు; మన పిలుపును తేలికగా తీసుకోవద్దని మనలను పురికొల్పుతారు. లేఖనాల్లోని సంఘటనలతోనూ, గడచిన మూడు దశాబ్దాల తన సొంత పరిచర్య అనుభవాలతోనూ ఈ మాటను ఆయన ఎంతో నేర్పుగా, ఒప్పించేలా చెబుతారు.

— డా. జేమ్స్ ఎలీషా తానేటి
Telugu Christians: A History (2022) రచయిత

పాస్టర్లకు, సంఘ పెద్దలకు, పరిచర్య నాయకులకు ఒక విన్నపం

గౌరవనీయులైన పెద్దలారా, నాయకులారా,

ఈ పుస్తకం మీ ప్రజల చేతికి చేరాలంటే, అది మీ చేతుల మీదుగానే చేరాలి. అందుకే మీరు మొదటి పేజీ తెరవకముందే ఒక మాట మనవి చేసుకోవాలని ఉంది.

> ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే: ఈ పుస్తకంలో దేవుని వాక్యం బైబిల్ సొసైటీ ఆఫ్ ఇండియా తెలుగు పాత అనువాదం నుంచే, ఒక్క అక్షరమూ మార్చకుండా ఉంది. మిగతా భాష మాత్రం సామాన్యుల భాష. అది పొరపాటు కాదు, ఉద్దేశపూర్వకమే.

మొదటిది, లేఖనం గురించి. వాక్యాన్ని నేను సులభం చేయలేదు, సొంత మాటల్లోకి మార్చలేదు, కుదించలేదు. మీరు తరతరాలుగా బోధించిన అదే రూపంలోనే అది ఈ పుస్తకంలో నిలిచి ఉంది. అది అలాగే నిలిచి ఉండాలన్నదే నా ఉద్దేశం.

రెండవది, మిగతా పుస్తకం గురించి. వాక్యం కాని చోట్లలో, అంటే నా సొంత మాటల్లో, ఈ పుస్తకపు భాష పుల్పిట్ మీది భాష కాదు. అది ఇంట్లో, పొలంలో, దుకాణంలో, పనిచోట మనుషులు మాట్లాడుకునే భాష.

ఈ పుస్తకం పుల్పిట్ కోసం రాసినది కాదు. ఇది ఒక రైతు కోసం, ఒక అమ్మ కోసం, ఒక దుకాణదారుడి కోసం, ఏ వేదాంత కళాశాలా చూడని ఒక సామాన్య విశ్వాసి కోసం రాసినది. తాను రోజూ మాట్లాడే మాటల్లోనే ఒక వాక్యం చదివినప్పుడు, “ఇది నా వల్ల కూడా అవుతుంది” అని అతనికి అనిపిస్తుంది. అదే ఈ పుస్తకం కోరుకునేది. మెప్పు కాదు, లోబడడం.

మనకు తెలుగు బైబిల్ అందించిన పెద్దలు చేసిన పని కూడా ఇదే కదా. వాక్యాన్ని పండితుల భాషలోనే ఉంచేసి ఉంటే, మన ప్రజలు దాన్ని ఎప్పటికీ చదివి ఉండేవాళ్లు కాదు. వాళ్లు దాన్ని ప్రజల నాలుక మీదికి తెచ్చారు. వాళ్ల స్థాయి నాకు లేదు. కానీ వాళ్లు

నడిచిన దిశ ఇదే. వాక్యం విషయంలో నేను ఏమీ మార్చలేదు. నా సొంత మాటల విషయంలో మాత్రం ఆ దిశలోనే నడవాలని ప్రయత్నించాను.

1878లో ఒంగోలులో సువార్త వ్యాపించిన తీరు కూడా ఇదే. అక్కడ పెద్ద స్టేజిలు లేవు, పండిత ప్రసంగాలు లేవు. ఒక సామాన్య మనిషి, తనకు తెలిసిన మాటల్లో, ఇంకో సామాన్య మనిషికి చెప్పాడు. మా కుటుంబంలోకి విశ్వాసం వచ్చిందీ ఆ దారిలోనే.

మూడవది, కొన్ని ఇంగ్లీషు మాటల గురించి. డిస్కవరీ గ్రూప్, గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్, వర్షిప్, టీమ్, మిషన్ వంటి కొన్ని మాటలు ఇంగ్లీషులోనే ఉంచాను. వాటికి మంచి తెలుగు మాటలు లేక కాదు. పల్లెల్లోనూ పట్టణాల్లోనూ మన సేవకులు, మన సామాన్య శిష్యులు రోజూ వాడుతున్న మాటలు అవే. ఫోన్, బస్, డాక్టర్, కారు లాంటి మాటల విషయంలోనూ అంతే. వాళ్ల నోటి మాటను పుస్తకంలోకి అలాగే తీసుకువచ్చాను, అంతే.

ఈ పుస్తకం ఏమి చేయదో కూడా చెప్పాలి. ఇది మీ పుల్పిట్‌కు ప్రత్యామ్నాయం కాదు. మీ బోధను తక్కువ చేయదు. సంఘానికి రావద్దని ఎవరికీ చెప్పదు. దీనికి బదులుగా అది అడిగేది ఒక్కటే: ఆదివారానికీ ఆదివారానికీ మధ్య మీ ప్రజలు దేవుని స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఆ ఫలాన్ని తిరిగి మీ దగ్గరికే తీసుకురావాలి. మీ సంఘం బలహీనపడాలని కాదు, బలపడాలని.

మీరు దీన్ని ఎలా వాడవచ్చు. మీ సంఘంలో మీకు నమ్మకమున్న రెండు మూడు కుటుంబాలకు ఇచ్చి, వాళ్లు చదివి ఏమి చేస్తారో చూడండి. మీ సేవకుల శిక్షణలో ఒక్కొక్క అధ్యాయాన్ని ఒక్కొక్క వారం చదివి, ఆ వారం ఏమి చేశారో అడగండి. మీ ప్రాంతపు కోఆర్డినేటర్లకూ, మాస్టర్ ట్రైనర్లకూ, డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపిస్తున్నవారికీ ఇది ఒక సామాన్య చేతి పుస్తకంగా ఉపయోగపడుతుంది. చివరి పేజీల్లో ఇచ్చిన కథల వరుసలను మీరు ఇప్పుడే వాడుకోవచ్చు, ఇతరులకూ అందించవచ్చు.

చివరిగా ఒక మనవి. ఈ అనువాదాన్ని తెలుగు పాఠకులు చదివి, పేజీ పేజీకీ సరిచూశారు. అయినా ఒక పుస్తకం పూర్తి కాదు. ఈ పుస్తకాన్ని ఒక పండితుడు ఒక గ్రంథాన్ని పరిశీలించినట్టు కాకుండా, ఒక కాపరి తన మందకు వచ్చిన ఉత్తరాన్ని చదివినట్టు చదవండి. ఏదైనా మాట తప్పుగా ఉందనిపిస్తే, లేదా ఎవరినైనా నొప్పిస్తుందనిపిస్తే, దయచేసి నాకు రాయండి. తర్వాతి ముద్రణలో దాన్ని సరిచేస్తాను.

మీ ఆశీర్వాదంతో ఈ పుస్తకం మీ ప్రజల చేతుల్లోకి వెళ్లాలన్నదే నా కోరిక.

మీ సేవలో,

జేమ్స్ పాల్

thethirdway.global

ప రి చ యం

1878లో, ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని ఒంగోలులో ఒక సంగతి జరిగింది. సమాజం చిన్నచూపు చూసిన, ఎలాంటి అర్హతలూ హోదాలూ లేని ఒక వర్గం ప్రజలు యేసును కలుసుకున్నారు. కలుసుకున్నాక, ఆయనను తమలోనే దాచుకోలేకపోయారు. వాళ్ల దగ్గర పెద్ద స్టేజిలు గానీ, డబ్బు గానీ లేవు. అయినా సువార్త ఆగలేదు. ఒక సామాన్య మనిషి తనకు దొరికిన ఈ సంగతిని ఇంకో సామాన్య మనిషికి చెప్పాడు. విన్నవాడు వెళ్లి తనవాళ్లకు చెప్పాడు. అలా చెబుతూ చెబుతూ, ఒకరి నుంచి ఒకరికి, ఒక ఇంటి నుంచి మరో ఇంటికి సువార్త వ్యాపిస్తూ వెళ్లింది. మా కుటుంబంలోకి విశ్వాసం వచ్చిందీ ఆ దారిలోనే. ఆ దారిలోనే సువార్త ఇండియా అంతటా వ్యాపించడాన్ని నా జీవితమంతా కళ్లారా చూస్తూ వచ్చాను.

ఈ పుస్తకం మూడవ మార్గం అని పిలిచేది ఆ దారినే. అదే గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్. అంటే ఏమిటంటే, సామాన్యులు యేసు ఎవరో గుర్తించి, ఆయన స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఇది ఏదో గొప్పవాళ్లకే చేతనయ్యే పని కాదు, మనలాంటి మామూలు మనుషులు చేయగలిగే పనే. అంతే.

అయితే, సువార్త పని ఎక్కడ ఊపందుకున్నా, అక్కడికి నిపుణులు వచ్చారు. మంచి ఉద్దేశంతోనే వచ్చారు. వాళ్లు ఈ పనిని ప్రేమించేవాళ్లే కాబట్టి, దాన్ని జాగ్రత్తగా నడిపించాలని చూశారు. నిజంగా యేసు దగ్గరకు వచ్చినవారు ఎందరో, కాగితం మీద మాత్రమే పెరిగిన లెక్కలు ఎన్నో, ఆ తేడా తెలుసుకోవాలని చూశారు. తాము పంపినవారు అలసి కూలిపోకుండా కాపాడాలనీ చూశారు. ఆ శ్రద్ధతోనే వ్యూహాలు కట్టుకుంటూ, సూత్రాలు రాసుకుంటూ, పద్ధతులూ, అంచెలూ, కొలమానాలూ తయారుచేసుకుంటూ వచ్చారు. ఇవన్నీ సహాయం కోసం పుట్టినవే. వాటిలో చాలా సాధనాలను నేనూ వాడాను. కొన్ని నిజంగా ఉపయోగపడడమూ చూశాను.

కానీ ఏళ్లు గడుస్తూ ఉండగా, ఈ సాధనాలన్నీ ఒకదాని మీద ఒకటి పేరుకుంటూ వచ్చి, చివరికి ఒక గోపురంగా అయ్యాయి. ఇప్పుడు ఒక సామాన్య విశ్వాసి ఆ గోపురం వైపు

తలెత్తి చూస్తాడు. చూసి, యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞ శిక్షణ పొందినవారికీ, అభిషేకం పొందినవారికీ మాత్రమే అయి ఉంటుందనుకొని, “ఇది నాకు తలకు మించిన పని” అని వెనక్కి తగ్గిపోతాడు. మనం ఆ గోపురాన్ని కట్టామన్నది నా బాధ కాదు. కడుతూ కడుతూ, సామాన్య విశ్వాసి నిలబడి ఉన్న కింది భాగంలో ఒక తలుపు తెరిచి ఉంచడం మాత్రం మరిచిపోయాం. నా బాధ అదే.

అందుకే ఇన్నేళ్ల నా పరిచర్యలో నేను ఒకే ఒక్క పని స్థిరంగా చేస్తూ వచ్చాను. క్లిష్టమైన సాధనాలను, సామగ్రిని సారం మాత్రం మిగిలేలా కుదించాను. వెంటనే పని మొదలుపెట్టాలన్న ఆసక్తి ఉన్నవారి చేతుల్లో, వీలైనంత సింపుల్ రూపంలో పెడుతూ వచ్చాను.

సింపుల్ వివరణ ఎంత అవసరమో నాకు సొంత అనుభవంతోనే తెలుసు. పెళ్లి నిశ్చయమై, ఇండియా నుంచి ఎంతో దూరం ప్రయాణించి మొదటిసారి అమెరికా వచ్చిన కుర్రాడిని నేను. అమెరికాలో, కాబోయే అత్తమామల ఇంటి బయట నేను తిన్న మొట్టమొదటి భోజనం పాస్టర్ గారి ఇంట్లోనే. టాకో అనే ఆ వంటకాన్ని మా ఊళ్లో చపాతీ తిన్నట్టే తినడానికి ప్రయత్నించాను: రొట్టెను ముక్కలుగా చించి, వాటితో గ్రేవీ అద్దుకొని తిన్నాను. టాకోను ఎలా మడిచి పట్టుకొని తినాలో ఒకరు దయతో చూపించారు. అప్పటినుంచి సరిగ్గానే తింటున్నాను. నాకు పెద్ద పెద్ద పాఠాలు అక్కర్లేదు. అన్నిటికంటే సింపులైన వివరణ ఒక్కటి దొరికితే చాలు, ఇక పని మొదలుపెట్టగలను.

సువార్త పనిని అతిగా క్లిష్టం చేయడం ఏ ఒక్క దేశంలోనో జరిగే సంగతి కాదు, ప్రజలందరి మధ్యా జరుగుతూనే ఉంది. కొన్ని సమాజాల్లో మంచి సమాచారం పుష్కలంగా అందుబాటులో ఉంది. పుస్తకాల మీద పుస్తకాలు, శిక్షణలు, పాడ్‌కాస్టులు. అయినా వాటివల్ల సామాన్య విశ్వాసికి బలం రావడానికి బదులు, తాను మొదటి అడుగే వేయలేనేమో అన్నట్టు తరచూ అనిపిస్తుంది. నిజానికి ఆ విశ్వాసికి ఇంకా ఎక్కువ సమాచారం అవసరం లేదు. ఈ వారమే పని మొదలుపెట్టగలిగేలా, సారంగా కుదించిన వివరణ ఒక్కటి చాలు.

సింపుల్‌గా ఉంచండి.

అయితే ఒక మాట: సింపుల్ అంటే తేలిక అని కాదు, సిలువను తప్పించుకునే దారి అసలే కాదు. కానీ ఇన్నేళ్లలో నేను చూసినది ఒకటే. సామాన్యులను కోతపనికి దూరంగా ఉంచింది ఎప్పుడూ ఈ సింపుల్ దారి కాదు, పనిని అతిగా క్లిష్టం చేసుకున్న మన తీరే.

ఈ పుస్తకం రాసింది సామాన్య శిష్యుడి కోసమే. అతను లేదా ఆమె వ్యాపారి కావచ్చు, స్విమ్మింగ్ కోచ్ కావచ్చు, స్కూల్ విద్యార్థి కావచ్చు, రిటైర్ అయిన పెద్దమనిషి కావచ్చు. పరిచర్యలో అతనికి ఏ పట్టా గానీ, ఏ హోదా గానీ ఉండకపోవచ్చు. కానీ అతను యేసును ప్రేమిస్తున్నాడు. ఈమధ్య అతని మనసులో ఏదో కదులుతోంది గానీ, అది

ఏమిటో మాత్రం చెప్పలేకపోతున్నాడు. ఇప్పటివరకు తనకు నేర్పిన క్రైస్తవ జీవితం ఇంతేనా అని ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాడు. తన భోజనం బల్ల దగ్గరి మనుషులను, తన వీధిలోని మనుషులను కొత్త శ్రద్ధతో గమనించడం మొదలుపెట్టాడు. ఈ పుస్తకం అతని కోసమే.

ఏళ్ల తరబడి ఈ పనిలో ఉండి, లోబడడం ఒకప్పుడు ఎంత సింపుల్‌గా ఉండేదో మరచిపోయిన మూవ్‌మెంట్ నాయకుల కోసం, అంటే మూవ్‌మెంట్‌లను రాజేసి ముందుకు నడిపించే నాయకుల కోసం, రెండో పుస్తకం వస్తోంది. కానీ నాయకుడైనా, కొత్తవాడైనా, అందరూ మొదలుపెట్టేది మాత్రం ఇక్కడే.

ఈ పుస్తకాన్ని నెమ్మదిగా చదవండి. ప్రతి అధ్యాయం దగ్గరా ఒక్క క్షణం ఆగి, ప్రభువు మీకు ఏమి చెబుతున్నాడో ఆయననే అడగండి. లోబడవలసిన తర్వాతి అడుగుగా ఆయన ఏది చూపిస్తాడో, అదే చేయండి.

జేమ్స్ పాల్ చినూక్, మొంటానా 2026 జూలై 4

ఈ పేజీలు చదువుతూ ఉండగా, ఎక్కడైనా ఒక కోరిక మీ మనసులో కదలవచ్చు: ఈ పుస్తకం చెప్పేది చేయడానికి ఇతరులకు సహాయపడాలన్న కోరిక. దాని కోసం ఒక తోడు పుస్తకం ఉంది: The Making of a Movement Catalyst (మూవ్‌మెంట్ నాయకుని తయారీ). ప్రస్తుతానికి దాన్ని పక్కన పెట్టండి. ఈ పుస్తకం మీ కోసమే. ఈ రోజు మీరు ఎక్కడ ఉన్నారో, అక్కడే దీన్ని మొదలుపెట్టండి.

ఉపోద్ఘాతం

వారెన్, రూత్ ఇంట్లో విందు

2026 మే నెలలో ఒక శుక్రవారం రాత్రి, అమెరికాలోని పసడీనా అనే పట్టణంలో జరిగే ఒక విందుకు, నా ఇద్దరు స్నేహితులతో కలిసి బయలుదేరాను. వెళ్తున్నప్పుడు కూడా, ఆ వారమంతా మా నాయకుల సమావేశంలో ఎవరమూ జవాబు చెప్పలేకపోయిన ఒక ప్రశ్న నా మనసులో తిరుగుతూనే ఉంది.

కారులో వెళ్తుండగా, దారిలో హైవే నుంచి ఆల్టడీనా అనే ఊరిలోకి తిరిగాం. ఒక నిశ్శబ్దమైన వీధిలో, కారు నడుపుతున్న నా స్నేహితుడు వేగం తగ్గించి, ఒక ఇంటి వైపు చూపించాడు. అదే జాకీ, ఆమె భర్త అలాన్‌ల ఇల్లు.

ఆ స్థలం ఖాళీగా ఉంది. జనవరిలో జరిగిన పెద్ద అగ్ని ప్రమాదం అంతటినీ బూడిద చేసేసింది. ఆ వీధిలో ఒకప్పుడు ఇళ్లు ఉన్న చోట్ల ఇప్పుడు కాలిపోయిన గోడల అవశేషాలే మిగిలి నిలబడి ఉన్నాయి. పక్కనున్న ఇల్లు ఒకవైపు కాలిపోయి ఉంది. నేను ఉండే కాన్సాస్ సిటీ నగరంలో ఉండగా ఆ మంటల గురించి వార్తల్లో చూశాను గానీ, కాలిపోయిన ఇళ్లలో ఒకటి జాకీ వాళ్లదని నాకు తెలియలేదు. ఒక క్షణం కారులోనే కూర్చుండిపోయాం. గడ్డి మాత్రం కొత్తగా మొలిచింది గానీ, మిగతాదంతా పోయింది. మిగిలిన దారంతా పెద్దగా మాట్లాడకుండా వెళ్లాం.

ఆ రాత్రి విందుకు మమ్మల్ని ఆహ్వానించినవారు వారెన్, ఆయన భార్య రూత్. నవంబరులో వారెన్ మాతో ఇండియా వచ్చారు. ఆయన, రూత్ నాతో కలిసి గ్రామం నుంచి గ్రామానికి తిరుగుతూ, చేరుకోవడం కష్టమైన మారుమూల ప్రాంతాల్లోకి కూడా వచ్చారు. రూత్ నడవడానికి సాయంగా వాకర్ వాడతారు. అయినా వాళ్లిద్దరూ వచ్చారు.

వాళ్ల ఇంటికి నేను రావడం ఇది మూడోసారి. మొదటిసారి వచ్చినప్పుడు, వాన కురుస్తుండగా వాళ్ల పెరట్లో జరిగిన ఒక సంగతిని నేను ఇప్పటికీ పూర్తిగా వివరించలేను. స్విమ్మింగ్ పూల్ మీద మెరుపు మెరిసింది. ఆ క్షణంలో, మాటల్లో పెట్టలేని ప్రభువు సన్నిధి మమ్మల్ని ఆవరించింది. దేవదూతలను చూసే వరం ఉన్న మా స్నేహితుడొకరు ఆ ఇంట్లో దేవదూతలను చూశారని తర్వాత వాళ్లు నాకు చెప్పారు. అది నా భ్రమ కాదని అప్పుడు నాకు అర్థమైంది.

మేము చేరుకోగానే, వారెన్ తలుపు దగ్గరే ఎదురు వచ్చి మమ్మల్ని సాదరంగా ఆహ్వానించారు. కొద్ది నిమిషాల్లో అలాన్, జాకీ కూడా వచ్చారు. కాసేపటి క్రితం దారిలో మేము చూసి వచ్చిన ఆ కాలిపోయిన ఇల్లు వాళ్లదే గదా. అంత కష్టం మధ్యలో కూడా వాళ్లు ఆ విందుకు రావడం నన్ను కదిలించింది.

విందులో లెబనాన్ దేశపు వంటకాలు వడ్డించారు. ఇది ప్రార్థనా సమావేశం కాదు, స్నేహితులు కలిసి చేసే భోజనమే. ఇక ఆ రాత్రి జరిగినదంతా, బల్ల చుట్టూ కూర్చొని తింటూ ఉండగానే జరిగింది. అయితే ఆ సాయంత్రం వేడి భోజనంతో, తేలికపాటి కబుర్లతోనే ముగిసిపోకూడదని అనుకొని, వారెన్ మాలో ఒకరిని సంభాషణ నడిపించమని అడిగారు. నా స్నేహితుడు దాన్ని నడిపించాడు గానీ, తాను నడిపిస్తున్నట్టు మాత్రం ఎవరికీ అనిపించలేదు. అదే అతని పద్ధతి. అలా తింటూ, మాట్లాడుతూ, ఒక్కొక్కరుగా అందరం మా సంగతులు పంచుకున్నాం.

మొదట జాకీ మాట్లాడారు. జాకీ పాస్టర్ కాదు, సంఘంలో ఒక మామూలు సభ్యురాలు. ఏళ్ల తరబడి తన ఇంటి తలుపులు తెరిచి, మొదట ఇంట్లోనే, ఆ తర్వాత తన సంఘంలోనూ ఒక ట్రైనింగ్ గ్రూప్ నడిపారు. వందల మంది సామాన్య శిష్యులు అందులో శిక్షణ పొందారు. ఆ అగ్ని ప్రమాదంలో ఇల్లు కాలిపోయినా, గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌లో ఆమె ముందుకు వెళ్లడం మాత్రం ఆపలేదు. జాకీ మాటలు ముగించాక, అలాన్ అందుకున్నారు. తాను ఉన్న డిస్కవరీ గ్రూప్ ఆయనలో కొత్త ఉత్సాహం నింపింది. వాళ్ల సంఘంలో కార్లీ అనే ఒకామె ఉంది. ఆమె సహజంగా మనుషులను కలుపుకునే మనిషి. ప్రతి శుక్రవారం రాత్రి ఆమె కొందరు స్నేహితులను పికిల్‌బాల్ అనే ఆట ఆడడానికి ఒకచోట చేరుస్తుంది. ఆ స్నేహితుల మధ్య ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టే విషయమై ప్రార్థించమని అలాన్ ఆమెను అడిగారు. కార్లీ వెళ్లి వాళ్లను అడిగారు. అడగ్గానే పది మంది సరే అన్నారు. దానికి పేరు లేదు, అది సంఘ కార్యక్రమం కాదు, ఎవరి సొంతమూ కాదు. అయినా అప్పటినుంచి పెరుగుతూనే ఉంది. ఈ సంగతి పూర్తిగా చెప్పవలసిందే. తర్వాత మీకు మొత్తం చెబుతాను.

తర్వాత జాన్, ఆయన భార్య జూడీ మాట్లాడారు. వాళ్లు నాకు ప్రియమైన స్నేహితులు. చాలా ఏళ్ల క్రితం జాన్ తల్లిదండ్రులు ఇండియాలో మిషనరీలుగా పనిచేశారు. కానీ జాన్ మిషనరీ కాదు, పాస్టర్ కాదు. ఆయన ఒక వ్యాపారవేత్త, ఒక సామాన్య శిష్యుడు.

వాళ్లిద్దరూ తమ ఇంట్లో కూర్చొనే, ల్యాప్‌టాప్ మీద, ఎంతో దూరంలో ఉన్న ఆఫ్రికాలోని స్నేహితులతో వీడియో కాల్స్‌లో మాట్లాడుతూ, వారిని గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌లలోకి నడిపిస్తున్నారు.

తర్వాత నా స్నేహితుడు క్రిస్ మాట్లాడారు. ఆయనా నేనూ అప్పుడే ఆఫ్రికా నుంచి కలిసి తిరిగి వచ్చాం. ఆయన అక్కడి సాక్ష్యాలు చెప్పారు: దేవుడు ఖండమంతటా నాయకులను లేపుతున్నాడు. ఎన్నో ఇళ్లలో సువార్త, మనుషులు పీల్చే గాలి అంతటి సహజం అయిపోతోంది. శిష్యులు కొత్త శిష్యులను తయారుచేస్తున్నారు. ఆ కొత్త శిష్యులు మళ్లీ ఇంకొందరిని తయారుచేస్తూ పోతున్నారు. ఇండియా అంతటా దేవుడు చేస్తున్న పనుల గురించి నేను చెప్పాను. వాటిలో ఒకటి షారోన్ సాక్ష్యం. షారోన్ ఒక పాస్టర్ గారి భార్య. ఇరవై ఐదు సంవత్సరాలుగా యేసుతో నడిచారు. అయినా ఆమె ద్వారా యేసు దగ్గరకు వచ్చినవారు కొద్దిమందే. తర్వాత ఆమె ఐదుగురు స్నేహితురాళ్లతో కలిసి ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టారు. ఆ గ్రూప్ పెరిగి పెరిగి తొంభై మందికి పైగా శిష్యులయ్యారు. గ్రూప్ నుంచి గ్రూప్ పుడుతూ అది నాలుగు తరాల వరకు సాగింది.

చివరగా వారెన్ మాట్లాడారు. సువార్త ఇంకా చేరని ప్రాంతాల్లో కలల ద్వారా, దర్శనాల ద్వారా యేసు దగ్గరకు వచ్చిన విశ్వాసుల గురించి చెప్పారు. వాళ్లు యేసును పెద్ద పెద్ద హాళ్లలో కలుసుకోలేదు. వంటగదుల్లో, దుకాణాల్లో, ఇళ్లలోనే కలుసుకున్నారు. మాట్లాడుతూనే, ఆ విశ్వాసుల సాక్ష్యాల పుస్తకాన్ని అరలోంచి తీసి నా చేతిలో పెట్టారు.

అలా ఆ విందు బల్ల దగ్గర, ప్రపంచం నలుమూలల నుంచీ ఒకే రకమైన సాక్ష్యమే విన్నాను. దేవుడు అన్ని చోట్లా ఒకే విధంగా పని చేస్తున్నాడు. ఆ సాక్ష్యాలు వింటూ ఉండగానే, వారమంతా నా మనసులో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్న ఆ ప్రశ్న ఒక కొలిక్కి వచ్చింది.

ఆ రాత్రి దేవుడు నాకు కొత్త నిర్వచనం ఏమీ ఇవ్వలేదు. ఏళ్లుగా నేను చెబుతూ వస్తున్న నాలుగు అలవాట్లు అవే: సామాన్య శిష్యులు, దేవుని స్వరం వినడం, దేవునికి లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. వీటికి కొత్తగా ఏదీ చేరలేదు. ఆ రాత్రి దేవుడు నాకు ఇచ్చింది, ఈ నాలుగింటిని చూసే ఒక కొత్త చూపు.

దానికి పేరు: జీవన విధానం.

ఇన్నాళ్లూ పరిచర్యలో మేము ఫలితాలను లెక్కపెడుతూ వచ్చాం. ఎన్ని సంఘాలు, ఎన్ని గ్రూపులు, ఎన్ని తరాలు అని లెక్కలు వేస్తూ వచ్చాం. ఫలితాలు నిజమే, లెక్కించడం ఉపయోగమే. కానీ మా దృష్టి ఉండాల్సిన చోట లేదు. నిజంగా సంతోషించవలసినది ఆ సంఖ్యలు కాదు, సామాన్య శిష్యులు నాలుగు అలవాట్లను తమ రోజువారీ జీవితంగా జీవించడమే. ఆ విందులో ఉన్న ప్రతి ఒక్కరూ అలాగే జీవిస్తున్నారు. వాళ్లకు అదే మామూలు క్రైస్తవ జీవితం. నిజమైన విజయం అంటే ఇదే.

ఆ బల్ల దగ్గరున్న ప్రతి ఒక్కరూ ఆ జీవన విధానంలోనే ఉన్నారు. ఆ రాత్రి మేము దాని గురించి బోధించలేదు, ప్రసంగించలేదు. మా జీవితాల్లో అత్యంత సహజమైన విషయంగా దాన్ని ఒకరితో ఒకరం పంచుకున్నాం. ఆ బల్ల దగ్గర కొందరు ఎలాంటి పరిచర్య హోదా లేని సామాన్య శిష్యులు: ఏళ్ల తరబడి తన ఇంట్లో ట్రైనింగ్ గ్రూప్ నడిపిన ఒక మహిళ, ల్యాప్‌టాప్ మీద తమ ఇంటి గదిలోంచే ఆఫ్రికాలోని స్నేహితులను శిష్యులుగా చేస్తున్న ఒక జంట. ఆ రాత్రి మాటల్లో విన్న ఆ పికిల్‌బాల్ ఆటగాళ్లు కూడా అలాంటి సామాన్య శిష్యులే. మిగిలిన మేమంతా పూర్తికాల సేవకులం.

కానీ ఒక్కొక్కరూ చెబుతూ పోతుండగా, పూర్తికాల సేవకులకూ సామాన్య శిష్యులకూ మధ్య తేడా ఏమీ లేకుండా పోయింది. మేమంతా ప్రతి వారం మామూలుగా చేసేది ఇదే: దేవుని స్వరం వినడం, ఆయనకు లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. మేము గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ గురించి బయటి నుంచి మాట్లాడడం లేదు. మేము దాని లోపలే ఉన్నాం, అది మా లోపల ఉంది. మూడవ మార్గం మా మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అయిపోయింది. ఊపిరి తీసుకుంటున్నామని మనకు గుర్తే ఉండదు కదా. అది కూడా అలాగే మా జీవితంలో కలిసిపోయింది. జీవన విధానం అంటే అదే.

ఆ రాత్రి దేవుడు నాకు ఇచ్చిన వాక్యం ఇదే. అప్పటినుంచి ప్రతిచోటా దీన్నే చెబుతున్నాను.

> **గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే, సామాన్య శిష్యులు దేవుని స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. అదే మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అయ్యేవరకు.**

అది మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అయ్యిందని ఎప్పుడు తెలుస్తుంది? అది మీకు అన్నం తినడం, ఊపిరి తీసుకోవడం అంత మామూలు అయిపోయినప్పుడు.

ఇక, మొదట్లో చెప్పిన ఆ ప్రశ్న సంగతికి వస్తాను.

ఆ విందుకు ముందు వారమంతా, కాలిఫోర్నియా తీరాన జరిగిన మా వార్షిక సమావేశంలో నేను కొద్దిమంది పరిచర్య నాయకులతో గడిపాను. నా స్నేహితుడు నోరిస్‌ను ఒకే ఒక్క ప్రశ్న వదలకుండా వెంటాడుతోంది: "నిజంగా గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటి?" మాకందరికీ నోటికి వచ్చిన నిర్వచనం ఒకటి ఉంది: శిష్యులు కొత్త శిష్యులను తయారుచేస్తూ నాలుగు తరాల వరకు సాగడం, వంద గ్రూపుల వరకు పెరగడం. ఆ నిర్వచనం నోటికి వచ్చినా, అది ఆయన మనసుకు తృప్తినివ్వలేకపోయింది. ఎందుకంటే, తాను నిజంగా ఒక గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ లోపల ఉన్నాడో లేడో ఆయనకు అర్థం కావడం లేదు. అందుకే ప్రతి ఉదయం అదే ప్రశ్నను ఒక్కో రకంగా అడుగుతూ వచ్చారు. మాలో ఎవరమూ ఆయనకు స్పష్టంగా, సింపుల్‌గా జవాబు చెప్పలేకపోయాం. శుక్రవారం మధ్యాహ్నానికి కూడా ఆ ప్రశ్నకు జవాబు దొరకకుండానే సమావేశం

ముగిసింది. ఆ ప్రశ్న మనసులో అలాగే ఉండగా నేను పసడీనా పట్టణానికి బయలుదేరాను.

ఆ వారంలో నేను రెండు బల్లల దగ్గర కూర్చున్నాను. ఒకటి, ఆఫీసు మీటింగ్ బల్ల. ఈ పనే జీవితంగా చేసుకున్న మేమంతా ఆ బల్ల చుట్టూ కూర్చొని, వారం రోజులు వ్యూహాలు చర్చించాం. అయినా, గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటో ఒక్క మాటలో చెప్పలేకపోయాం. రెండోది, భోజనం బల్ల. జాకీ, అలాన్, జాన్, జూడీ దాన్ని నిర్వచించడానికి ప్రయత్నించనే లేదు. దాన్ని అతి సహజంగా జీవించేస్తున్నారు. చివరికి, నోరిస్ ప్రశ్నకు జవాబు ఆ మీటింగ్ బల్ల దగ్గర దొరకలేదు, భోజనం బల్ల దగ్గరే దొరికింది. ఆఫీసు గదిలో కాదు, ఒక ఇంట్లో దొరికింది. సిబ్బంది మధ్య కాదు, స్నేహితులు, కుటుంబం మధ్య దొరికింది. మేము వారమంతా వెతికినా దొరకని ఆ మాట, కలిసి భోజనం చేస్తూ, సహవాసం చేస్తూ ఉండగా, ఆ మామూలు విందులోనే నాకు దొరికింది. ఇది సిద్ధాంతం కాదు, కార్యక్రమం కాదు. ఇదే ఆ జీవన విధానం.

ఉబర్ ఎక్కి విమానాశ్రయానికి వెళ్లి, రాత్రి పదకొండు గంటలకు బయలుదేరే విమానంలో ఇంటి దారి పట్టాను. కింద లాస్ ఏంజెలెస్ వెలుగులు దూరమవుతుండగా, ఒక పుస్తకం రాయాలని నాకు స్పష్టమైంది. అది పదేళ్లుగా నా మనసులో ఉన్న ఆ పుస్తకం కాదు, దానికంటే సింపుల్ అయిన పుస్తకం ఇది. ఈమధ్య దీన్ని **మూడవ మార్గం** అని పిలుస్తున్నాను. ఆ పేరు ఎందుకో చెబుతాను.

గత రెండు వందల యాభై ఏళ్లుగా, యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞను నెరవేర్చే పని ఎక్కువగా రెండు మార్గాల ద్వారా జరిగింది. మొదటి మార్గం: మిషనరీ సంస్థ. రెండవ మార్గం: పూర్తికాల సేవకులు స్థాపించే స్థానిక సంఘం. ఈ రెండూ అద్భుతమైనవి, దేవుడు ఇచ్చినవే. కానీ ఇవి చాలవు. మొదటినుంచీ ఒక మూడవ మార్గం కూడా ఉంటూనే ఉంది: సామాన్య శిష్యులు. తాము ఇప్పటికే జీవిస్తున్న చోటే, దేవుడు తమకు అప్పగించిన మనుషులతో, తమ ఎదుట ఉన్న చిన్న పనిని చేస్తూ ఉంటారు. చుట్టూ ఉన్నవారందరికీ అదే మామూలు జీవితం అయ్యేవరకు చేస్తూనే ఉంటారు. మొదటి రెండు మార్గాలూ ఉన్నది ఈ మూడవ మార్గానికి తోడ్పడడానికే. ఈ విషయాన్ని మనం మరిచిపోయాం. మరిచిపోయిన ఆ సంగతిని తిరిగి జ్ఞాపకం చేసుకోవడానికి, మీ చేతుల్లో ఉన్న ఈ పుస్తకం ఒక చిన్న ప్రయత్నమే.

ఆ విందు బల్ల దగ్గర నేను విన్న సాక్ష్యాల వంటి ఒక సాక్ష్యం, మీ జీవితం కూడా కాగలదు.

మొదటి అధ్యాయం

రెండు మార్గాలు, మొదటినుంచీ ఉన్న మూడవ మార్గం

గత మార్చి నెలలో, నేనూ మా పెద్ద కూతురు సిమోన కలిసి, అమెరికాలోని కాన్సాస్ అనే రాష్ట్రంలో ఉన్న ఒక చిన్న ఊరికి కారులో బయలుదేరాం. వెళ్లింది ఎవరిని కలవడానికో తెలుసా? పంతొమ్మిదేళ్ల ఒక యువకుడిని కలవడానికి వెళ్లాం.

దానికి పద్నాలుగు నెలల ముందు జరిగిన సంగతి ఇది. కోరీ నా స్నేహితుడు. యువత కోసం “జీరో అవర్” అనే పరిచర్య నడుపుతున్నాడు. ప్రతి సంవత్సరం మిస్సూరీ రాష్ట్రంలోని ఒక బైబిల్ క్యాంపు స్థలంలో యూత్ క్యాంపు జరుపుతాడు. ఆ క్యాంపుకు నేనూ నా భార్యా వెళ్లాం. అక్కడ ఒక క్లాస్ తీసుకోమని కోరీ నన్ను అడిగాడు. మొత్తం ఒక గంట మాత్రమే. పది నిమిషాలు నా సాక్ష్యం చెప్పాను. ఇరవై నిమిషాలు, విద్యార్థులను ముగ్గురు నలుగురు చొప్పున గుంపులుగా చేసి, లూకా 10వ అధ్యాయం మీద డిస్కవరీ గ్రూప్ ఎలా జరుగుతుందో వాళ్లచేతనే ప్రాక్టీస్ చేయించాను. మిగిలిన అరగంటలో స్లైడ్‌లు చూపిస్తూ వాళ్ల ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పాను. అంతే. ఒకే ఒక్క గంట. (డిస్కవరీ గ్రూప్ అంటే ఏమిటో, అందులో అడిగే ప్రశ్నలు ఏమిటో మీరు ఇంతవరకు చూడకపోతే, నాలుగవ అధ్యాయంలో అన్నీ వివరంగా ఉన్నాయి.)

క్యాంపు ముగిసిన రెండు రోజులకు, ఆ విద్యార్థులు తమ గ్రూప్ చాట్‌లో, ఆ వారాంతంలో తాము రాసుకున్న “నేను చేస్తాను” తీర్మానాలను ఒక్కొక్కరుగా పోస్ట్ చేయడం మొదలుపెట్టారు. వాటిలో ఒకటి నా మనసులో నిలిచిపోయింది. తాను నేర్చుకున్నది తన స్నేహితురాలికి అందిస్తానని, సరైన సమయం వచ్చినప్పుడు ఆమెతో ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెడతానని అవా అనే అమ్మాయి రాసింది. అప్పటికే ఆ స్నేహితురాలికి ఒక బైబిల్ కొనిచ్చింది.

ఆ బైబిల్ ఆమె కొన్నది క్యాంపు ముగిసిన మరుసటి రోజే. అంటే, తన “నేను చేస్తాను” తీర్మానం రాయడానికి ముందే కొనేసింది.

అయితే నేను కారు వేసుకొని వెళ్లి కలిసింది మాత్రం డానీని.

డానీకి పంతొమ్మిదేళ్లు. నేను ఉంటున్న కాన్సాస్ సిటీకి అరగంట దూరంలో ఉన్న ఒక చిన్న ఊరి కుర్రాడు. ఆ యూత్ క్యాంపులో నేను తీసుకున్న క్లాస్‌లో, లూకా 10 ప్రాక్టీస్ గ్రూప్‌లో కూర్చున్నవాడే. యూత్ క్యాంపు నుంచి ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు అతని చేతిలో ఏ పుస్తకమూ లేదు, ఎవరి కోచింగూ లేదు. ఎవరి అనుమతీ తీసుకోలేదు. అయినా ఇంటికి వెళ్లగానే, తన చుట్టూ ఇప్పటికే ఉన్న సొంత మనుషులతోనే బైబిల్ తెరిచి, ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టాడు.

ఆ సంగతి నా చెవిన పడేసరికి, మూడు డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడుస్తున్నాయి. మొదటి గ్రూప్ వెనుకే, ఎవరూ చెప్పకుండానే రెండవదీ మూడవదీ కూడా అతనే సొంతంగా మొదలుపెట్టాడు.

ఈ సంగతి నన్ను ఇంతగా కదిలించడానికి ఒక కారణం ఉంది. ఆ కారణం డానీ ఉంటున్న ఊరే.

డానీ యూత్ క్యాంపుకు వెళ్లడానికి రెండేళ్ల ముందు, అదే ఊళ్లోని ఒక గృహ సంఘం పాస్టర్, ఒక ఆదివారం ఉదయం ప్రసంగించడానికి రమ్మని నన్ను పిలిచారు. ఆమె ఒక నమ్మకమైన స్త్రీ. ఎన్నో ఒడిదుడుకుల్లోనూ ఆ సంఘాన్ని కంటికి రెప్పలా కాపాడుకుంటూ నడిపించిన మనిషి. అయితే నేను ఆమెను ఒక మాట అడిగాను: ప్రసంగానికి బదులు, సంఘానికి డిస్కవరీ గ్రూప్ పరిచయం చేయవచ్చా అని. ఆమె ఒప్పుకున్నారు. ఆ ఉదయం నేను ప్రసంగించలేదు. సంఘమంతటినీ ఐదు చిన్న గ్రూప్‌లుగా చేసి, అందరిచేతా డిస్కవరీ గ్రూప్ చేయించాను. ఆ ఉదయం తర్వాత ఒకటో రెండో గ్రూప్‌లు మొదలయ్యాయి గానీ, కొన్నాళ్లకే ఆగిపోయాయి.

అలాంటి ఊళ్లో, మిస్సూరీ యూత్ క్యాంపు నుంచి తిరిగి వచ్చిన ఒక పంతొమ్మిదేళ్ల కుర్రాడి చేతిలో, ఇప్పుడు మూడు గ్రూప్‌లు నడుస్తున్నాయి.

ఆ సంగతి పాస్టర్ గారి చెవిన పడింది. ఆమె నాకు ఫోన్‌లో మెసేజ్ చేసి, మనం నలుగురం, అంటే ఆమె, డానీ, నేను, నాతో వచ్చే సిమోన, ఒకసారి కలవగలమా అని అడిగారు.

అందుకే గత మార్చిలో సిమోన, నేను ఆ ఊరికి బయలుదేరాం. ఈ అధ్యాయం మొదట్లో చెప్పిన ప్రయాణం ఇదే. ఒక కాఫీ షాపులో డానీతో, పాస్టర్ గారితో కలిసి గంటసేపు కూర్చున్నాం. డానీ మొదలుపెట్టిన మూడు గ్రూప్‌లు కూడా అప్పట్లో పాస్టర్ గారి గ్రూప్‌ల్లాగా ఆగిపోకూడదంటే, తోడు నిలబడి కోచింగ్ ఇచ్చే ఒక టీమ్ ఎంత అవసరమో వాళ్లిద్దరికీ వివరించాను.

ఆ గంటసేపూ డానీలో నమ్మకమూ సహజత్వమూ కనిపించాయి. అతను నటించడం లేదు. పాస్టర్ గారి ముఖం నిండా ఆనందం, ఊరట కనిపించాయి. తాను సొంత ఊళ్లో వేసిన విత్తనాలు మొలకెత్తకుండానే పోయాయని ఆమె రెండేళ్లుగా బాధపడుతూ ఉన్నారు. ఇప్పుడు డానీ చేతిలో కోత కనిపిస్తుంటే ఆమె ఎంతో సంతోషించారు.

మరి పాస్టర్ గారి చేతిలో ఆగిపోయినది, డానీ చేతిలో ఎందుకు నిలబడింది? అప్పటినుంచీ ఈ ప్రశ్న నా మనసులో తిరుగుతూనే ఉంది. ఆమెకు విశ్వాసం తక్కువేమీ కాదు. ప్రభువు మీద ప్రేమ అసలు తక్కువ కాదు. చాలా ఆలోచించాక నాకు దొరికిన నిజాయితీ అయిన జవాబు ఇది: ఇద్దరి చేతుల్లో ఉన్నవి అవే నాలుగు అలవాట్లు. ఆ నాలుగు ఇవే: సామాన్య శిష్యులు, దేవుని స్వరం వినడం, దేవునికి లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. డిస్కవరీ గ్రూప్‌లో జరిగేదీ ఈ నాలుగే. కానీ ఇద్దరూ వాటిని పట్టుకున్న తీరు వేరు. పాస్టర్ గారు వాటిని అవసరమైనప్పుడు వాడుకునే ఒక సాధనంగా చూశారు. డానీ వాటిని తన జీవన విధానంగా చేసుకున్నాడు. అవే నాలుగు అలవాట్లు, అదే ఊరు. పట్టుకున్న తీరు మాత్రం రెండు రకాలు. ఇందులో పాస్టర్ గారి తప్పు ఏమీ లేదు. తనకు నేర్పించిన పద్ధతిలోనే ఆమె నడిచారు. పనుల ఒత్తిడిలో ఉండే పాస్టర్ చేతికి ముందుగా అందేవి సాధనాలే. అలా అందుకోవడమే ఆమెకు నేర్పించారు. ఆ కుర్రాడికి ఇంకా ఏ శిక్షణా అందలేదు. అతను వెళ్లి ఆ నాలుగు అలవాట్లనూ అలవాటుగా జీవించేశాడు, అంతే.

ఒక్కసారి ఈ రెండింటినీ పక్కపక్కన పెట్టి చూడండి. రెండేళ్ల క్రితం ఆ పాస్టర్ గారి చేతికి అందిన సాధనాన్నే, ఇప్పుడు ఈ కాన్సాస్ ఊరి కుర్రాడు అందుకున్నాడు. పాస్టర్ గారి చేతిలో అది ఆగిపోయింది. ఆగిపోయిన ఆ పనిని ఆమె తిరిగి లేపలేకపోయారు. ఆ కుర్రాడు మాత్రం ఇంకో రెండు గ్రూప్‌లు మొదలుపెట్టాడు.

చివరికి తేలిన సంగతి ఇది: ఆ ఊళ్లో ఈ పనిని నిలబెట్టింది సంఘం అనే వ్యవస్థ కాదు. ఒక పంతొమ్మిదేళ్ల కుర్రాడే ఈ పనిని నిలబెట్టాడు.

అప్పుడే, నెలలుగా నాలో పెరుగుతూ వచ్చిన ఆ ప్రశ్న నా గుండెల్లో గట్టిగా నాటుకుంది.

ఇప్పుడు మాత్రం ఎందుకు నిలుస్తోంది?

ఇంటికి తిరిగి వచ్చే దారంతా దాని గురించే ఆలోచించాను. ఆ తర్వాత ఎన్నో ప్రయాణాల్లో కూడా ఆ ఆలోచన నాతో పాటే వచ్చింది. నిజానికి ఈ ప్రశ్నతో నేను పదిహేనేళ్లుగా జీవిస్తున్నాను. జవాబు మాత్రం ఇన్నేళ్లూ నాకు దొరకనే లేదు. చివరికి, ఆ కాన్సాస్ కుర్రాడిని కలిశాక, ఆ జవాబు నాకు స్పష్టంగా కనిపించింది. జవాబు ఇదే: ఈ పని కొద్దిమంది చేతిలో సాధనంగా ఉన్నంతకాలం ఆగిపోతూ ఉంటుంది. సామాన్య శిష్యుల జీవన విధానం అయినప్పుడు నిలబడుతుంది.

కాసేపట్లో నేను విలియం కేరీ గురించి, డోనాల్డ్ మెక్‌గావ్రన్ గురించి చెప్పబోతున్నాను. కానీ ఆ పేర్ల దగ్గరికి వెళ్లడానికి ముందు, ఈ మాటలు రాస్తున్న మనిషి ఎవరో మీరు తెలుసుకోవాలి.

నేను పుట్టి పెరిగింది మిషన్ పనిలోనే. మా కుటుంబంలో ఇది ఐదు తరాల సంగతి. మా తాతయ్య అమ్మమ్మలు ఒక స్థానిక మిషన్ నడిపారు. అంటే, మన సొంత ప్రజలే నడిపే మిషన్. చిన్నప్పటినుంచీ నేను అనాథ పిల్లలతో పాటే భోజనాల వరుసలో నిలబడి పెరిగినవాడిని. ఆ వయసుకు వచ్చేసరికి, ఆ మిషన్ ద్వారా ఒక పెద్ద అనాథాశ్రమం, ఎన్నో సంఘాలు మొదలై నడుస్తున్నాయి. నాకు పదకొండేళ్ల వయసులో మా నాన్నగారు పాల్ పాపారావు, అమ్మగారు రత్నకుమారి తమ సొంత పరిచర్య మొదలుపెట్టారు. విశ్వాసం మీద ఆధారపడి జీవించడానికి కుటుంబాన్ని ఇంకో ఊరికి తీసుకెళ్లారు. టీనేజీ వయసులో “టీన్ మిషన్స్” అనే సంస్థతో కలిసి స్కూళ్లూ అనాథాశ్రమాలూ కట్టే పనుల్లో, నా వేసవి సెలవులన్నీ పైకప్పుల మీదే గడిచాయి. ఇప్పుడు మ్యాప్‌లో వెతికినా నాకు దొరకని ఊళ్లలో ఆ స్కూళ్లూ అనాథాశ్రమాలూ నిలబడి ఉన్నాయి. ఇరవై ఏళ్ల వయసులో ఒక పెద్ద మిషనరీ కాన్ఫరెన్స్‌కు వెళ్లాను. అక్కడినుంచి ఇంటికి తిరిగి వచ్చేటప్పటికి, ఒంట్లో కొత్త రక్తం ఎక్కినట్టు, ఈ పని మీద కొత్త విశ్వాసంతో నిండిపోయాను. దాన్ని ఇంతకంటే బాగా వర్ణించలేను.

పెద్దయ్యాక కూడా నడిచింది అదే దారిలోనే. నేను భాగంగా ఉన్న మినిస్ట్రీ టీమ్ దశాబ్దాలుగా ఇండియాలో సంఘాలు స్థాపిస్తూ వస్తోంది. ఆ పనికి దగ్గరగా ఉండడానికే నేనూ నా భార్యా పదహారేళ్లు అక్కడే నివసించాం. మా పిల్లలు పుట్టింది అక్కడే. ప్రాణంలాంటి స్నేహితులను పోగొట్టుకున్నదీ అక్కడే.

ఈ మాటలు చెబుతున్న మనిషి గురించి ఇంకొక్క సంగతి. గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌ల గురించి రాసిన పుస్తకాలు దాదాపు అన్నీ బయటి మనుషులు రాసినవే. ఒక సేవకుడు తనది కాని దేశానికో, తనవి కాని ప్రజల దగ్గరికో వెళ్లి, అక్కడ మూవ్‌మెంట్ రాజుకోవడానికి సహాయపడి, తర్వాత అది ఎలా మొదలైందో, దేవుడు ముందే సిద్ధం చేసిన ఒక స్థానికుడి నుంచి ఇంకొకరికి ఎలా వ్యాపించిందో రాస్తాడు. ఆ సాక్ష్యాలు నిజమైనవే. వాటికి నేను కృతజ్ఞుడిని. కానీ లోపలి మనిషి మాట మాత్రం మనకు దాదాపు ఎప్పుడూ వినిపించదు. అంటే ఎవరు? ఆ సేవకుడు విమానం ఎక్కి తన దేశానికి తిరిగి వెళ్లిపోయాక, ఆ మూవ్‌మెంట్‌ను నిజంగా ముందుకు నడిపించిన, ఆ దేశంలోనే పుట్టి పెరిగిన సొంత మనిషి. నా జీవితమంతా నేను ఆ మనిషిగానే, నా సొంత ప్రజల మధ్యే జీవించాను. చాలా పుస్తకాలు బయటినుంచి మాత్రమే వర్ణించగలిగే ఆ లోకాన్ని, లోపలినుంచి ఈ పుస్తకంలో రాస్తున్నాను.

కాబట్టి ఒక్క మాట: మిషన్ పనినీ సంఘ స్థాపననూ బయట నిలబడి రాళ్లు వేసే మనిషిని కాదు నేను. వాటిలోనే సేవ చేశాను. ఇప్పటికీ చేస్తూనే ఉన్నాను.

అలాంటి నేను, 2011లో ఒక మధ్యాహ్నం, మా పరిచర్య అంతటినీ తలుచుకుంటూ కూర్చున్నాను. అప్పుడు ఒక నిజం నా కళ్లకు స్పష్టంగా కనిపించింది. ఎంత ప్రయత్నించినా దాన్ని దాటి ముందుకు వెళ్లలేకపోయాను.

ఇన్నేళ్లూ ఇంత కట్టాం. అయినా సామాన్య విశ్వాసి మాత్రం ఇంకా మేల్కొనలేదు. ఈ పని తనదే అనే మెలకువ అతనికి రాలేదు.

మేము చేయని పని లేదు. సంఘాలు కట్టి జనంతో నింపాం, వాటికి పద్ధతీ క్రమమూ ఏర్పరిచాం, పాస్టర్లకు శిక్షణ ఇచ్చాం, ఆరాధన పాటలు తయారుచేసి విడుదల చేశాం, పాటల పుస్తకాలూ పంచాం. కానీ ఆదివారం ఉదయం తలుపులు తెరుచుకొని లోపలికి వచ్చే మనుషులు మాత్రం, సువార్తను ఇతరులకు అందించాల్సినవారు తామేనని నమ్మలేదు. ఆ పని నాదో, తమ పాస్టర్‌దో, నా సిబ్బందిదో, అమెరికా నుంచి వచ్చే అతిథులదో అనుకున్నారు.

మొత్తం పనిని మేము పూర్తికాల సేవకుల చుట్టూ కట్టాం. కానీ నిజానికి ఈ సువార్తను ప్రతి వీధికీ, ప్రతి ఇంటికీ తీసుకెళ్లగలిగినవాళ్లు సామాన్య విశ్వాసులే. పూర్తికాల సేవకులు కొద్దిమందే. వాళ్లు ఎంత కష్టపడినా, చేరగలిగేది కొందరినే. సామాన్య విశ్వాసులు మాత్రం దేశం నిండా ఉన్నారు. ఇప్పటికే ప్రతి ఊళ్లో, ప్రతి వీధిలో, మనుషుల మధ్యే జీవిస్తున్నారు. కోత అంత విస్తారమైనది. విస్తారమైన కోత కోయాలంటే అందరూ కదలాలి. కొద్దిమంది పనివారు చాలరు.

ముందు చెప్పాను కదా: పదిహేనేళ్లుగా పోరాడుతున్న ఆ ప్రశ్నకు జవాబు నాకు దొరికింది డానీని కలిశాకే.

ఇక, ముందు చెప్పిన ఆ రెండు పేర్ల దగ్గరికి వస్తాను. గత రెండు వందల యాభై ఏళ్లుగా, యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞను నెరవేర్చడానికి మనం ఎక్కువగా రెండు మార్గాల్లో నడిచాం. ఉపోద్ఘాతంలో చెప్పినట్టు మార్గాలు ఎప్పుడూ రెండుకంటే ఎక్కువే ఉన్నాయి. కానీ పెద్దవి ఈ రెండు.

మొదటి మార్గం: **మిషనరీ సంస్థ.** 1792లో విలియం కేరీ ఇంగ్లండ్ దేశంలో చెప్పులు కుట్టే పనివాడు, ఒకే ఒక్క అత్యవసర సందేశంతో ఒక చిన్న పుస్తకం రాశాడు: యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞ గడువు ముగిసిపోలేదు. క్రైస్తవులు కదలాల్సిందే. అతను కలం పట్టింది ఇంగ్లండ్‌లోని ఒక చిన్న గ్రామంలో, తను పనిచేసుకునే బల్ల దగ్గరే. అదే సంవత్సరం చివర్లో ఒక మిషనరీ సంస్థను స్థాపించాడు. మరుసటి సంవత్సరం ఓడ ఎక్కి ఇండియాకు బయలుదేరాడు. అతను ఎవరో గమనించండి: చెప్పులు కుట్టేవాడు. బ్రతుకుతెరువు కోసం చెప్పులు బాగుచేసే ఒక సామాన్యుడు. ఆ పని బల్ల నుంచే ఆధునిక మిషనరీ మూవ్‌మెంట్ పుట్టింది. సువార్తను భూదిగంతాల వరకు తీసుకెళ్లిన రెండు శతాబ్దాల మిషనరీ సంస్థలు అక్కడినుంచే వచ్చాయి.

రెండవ మార్గం: సంఘ వృద్ధి, సంఘ స్థాపన. 1955లో డోనాల్డ్ మెక్‌గావ్రన్ అనే మిషన్ పనిని అధ్యయనం చేసే అమెరికా దేశపు పండితుడు ది బ్రిడ్జెస్ ఆఫ్ గాడ్ (దేవుని వంతెనలు) అనే చిన్న పుస్తకం ప్రచురించాడు. అతను పుట్టి పెరిగింది ఇండియాలోనే. అమెరికన్ మిషనరీల కొడుకు. రైతులు, రోజు కూలీలు, గిరిజనులు, సమాజం చిన్నచూపు చూసి పక్కన పెట్టేసిన ఇంకెందరో: వీళ్ల ద్వారానే స్థానిక సంఘం విస్తరించడం అతను కళ్లారా చూశాడు. విదేశీ సంస్థ కదలగలిగే వేగం కంటే సంఘం ఎంతో వేగంగా పెరుగుతూ వచ్చింది. తాను కళ్లారా చూసిన ఆ పనికి మెక్‌గావ్రన్ తన పుస్తకంలో ఒక పేరు పెట్టి, లోకానికి చూపించాడు. అమెరికాలోని ఫుల్లర్ సెమినరీ అనే వేదాంత కళాశాలలో ప్రపంచ మిషన్ పాఠశాలను స్థాపించాడు. అక్కడినుంచే సంఘ వృద్ధి మూవ్‌మెంట్ వచ్చింది. అంతకుముందు శతాబ్దంలో ఈ పనినంతా మిషనరీ చుట్టూ అమర్చినట్టే, ఈ మూవ్‌మెంట్ సంఘంలో పెద్ద భాగాన్ని పాస్టర్ చుట్టూ, సంఘ స్థాపకుడి చుట్టూ అమర్చింది.

ఈ రెండూ దేవుడు ఇచ్చిన బహుమతులే. ఈ రెండు మార్గాల ఫలమే నేను. మీరూ అంతే. మీ పక్కన కూర్చొని ఆరాధించే విశ్వాసుల్లో చాలామంది కూడా అంతే. ఈ రెండు మార్గాలను నేను ప్రేమిస్తున్నాను. నా జీవితాన్ని వాటికే ఇచ్చాను.

అయితే ఈ రెండింటిలో ఉన్న ఒక పోలికను గమనించండి.

రెండూ మొదలైంది సామాన్యుల చేతుల్లోనే. కేరీ మొదలుపెట్టింది తన పని బల్ల దగ్గరే. ఇండియాలో సంఘం వ్యాపించింది ఎవరి ద్వారా? అధికారంలో ఉన్నవారు ఎవరూ లెక్కలోకి తీసుకోని మనుషుల ద్వారానే. కానీ ఈ మొదటి రెండు మార్గాలను వాటి అసలు రూపంలో మనలో చాలామంది ఎప్పుడూ చూడలేదు. మన చేతికి అవి అందేసరికి, పూర్తికాల సేవకుడి చుట్టూ కట్టిన వ్యవస్థలుగా మారి అందాయి.

మిషనరీ సంస్థ మిషనరీని ఘనపరిచింది. సంఘ వృద్ధి, సంఘ స్థాపన మూవ్‌మెంట్‌లు పాస్టర్‌నూ సంఘ స్థాపకుడినీ ఘనపరిచాయి. సామాన్య విశ్వాసికి దక్కిన స్థానం మాత్రం “పాలుపంచుకునేవాడు” అనేదే: ప్రార్థించేవాడు, ఇచ్చేవాడు, హాజరయ్యేవాడు.

దేవుని పనిని ముందుండి నడిపించే అసలు మనిషిగా మాత్రం అతన్ని చూసినవారు చాలా అరుదు.

ఈ రెండు మార్గాలూ ఇప్పటికీ ఫలిస్తూనే ఉన్నాయి. నేను రెండింటిలో భాగంగా ఉన్నందుకూ, రెండింటి ఫలంగా పుట్టినందుకూ దేవునికి కృతజ్ఞుడిని. వాటిని ఘనపరుస్తున్నాను. సువార్త సముద్రాలు దాటి వెళ్లింది. సంఘం సమకూడింది, పోషణ పొందింది. ఇవన్నీ చూసి సంతోషిస్తున్నాను. అదే సమయంలో, వాటి పక్కనే, లేఖనాలే మనకు చూపిస్తున్న మూడవ మార్గం వైపు నా చూపు వెళ్తోంది. ఎందుకంటే వ్యవస్థలు మాత్రమే ఈ పనిని పూర్తి చేయలేవు. పాస్టర్లతో సహా మనలో చాలామంది

రూపుదిద్దుకున్నది, మహా ఆజ్ఞను పూర్తికాల సేవకుడి చేతిలో పెట్టిన వ్యవస్థ లోపలే. కానీ పూర్తికాల సేవకుడు మోయగలిగిన భారం కొంతే. సామాన్య విశ్వాసికి మాత్రం ఎవరూ చెప్పలేదు: ఈ పని నీది కూడా అని.

లెక్క చూసినా ఇది తెలుస్తుంది: ఈ పని కొద్దిమందితో అయ్యేది కాదు. మనం పూర్తికాల సేవకులను ఒక్కొక్కరుగా, జాగ్రత్తగా, నెమ్మదిగా తయారుచేసి పంపుతూ వచ్చాం. ఇంతలో ప్రపంచ జనాభా మాత్రం, ఏ మిషనరీ సంస్థా ఏ సెమినరీ అందుకోలేని వేగంతో పెరుగుతూ పోయింది. యేసు అనే పేరు ఒక్కసారి కూడా వినని మనుషులు ఈ రోజు ఎంతమంది ఉన్నారో తెలుసా? కేరీ ఓడ ఎక్కిన రోజున భూమి మీద ఉన్న మొత్తం జనాభా కంటే ఎక్కువమంది. ఆ అంతరం తగ్గడం లేదు. ఇంకా పెరుగుతూనే ఉంది. ఇంకొంతమంది పూర్తికాల సేవకులను చేర్చినంత మాత్రాన, అలా పెరుగుతున్న ఆ అంతరాన్ని పూడ్చలేము. ఎక్కువమందిని చేరాలంటే, ఎక్కువమంది వెళ్లాల్సిందే. దేవుడు పెంచుతూ ఉన్న కోత వేగాన్ని అందుకోగలిగింది చరిత్రలో ఎప్పుడూ ఒక్కటే: సామాన్య మనుషులు, తమ ఎదురుగా ఇప్పటికే ఉన్న మనుషుల దగ్గరికి సువార్తను తీసుకెళ్లడం. ఇది ఆ రెండు మార్గాల వైఫల్యం కాదు. ఒక చిన్న బండి మీద ఊరంతా పండిన పంటను ఎక్కించలేము. అది బండి తప్పు కాదు, పంట అంత పెద్దది. అలాగే ఈ పని ఆ రెండు మార్గాల శక్తికి మించి పెరిగింది. అందుకే సామాన్యులందరూ కదలాలి.

నేను కూడా కట్టిన గోపురం

ముందుకు వెళ్లేముందు ఇంకొక్క మాట సూటిగా చెప్పాలి. ఈ పుస్తకం పరిచయంలో ఒక గోపురం గురించి చెప్పాను. గుర్తుందా? వ్యూహాలు, సూత్రాలు, పద్ధతులు, శిక్షణలు ఒకదాని మీద ఒకటి పేరుకుపోయి ఎత్తుగా పెరిగిన కట్టడం అది. సామాన్య విశ్వాసి దాని ముందు నిలబడి, తలెత్తి చూసి, “ఇది నాకు తలకు మించిన పని” అనుకొని వెనక్కి వెళ్లిపోతాడు. అదే ఆ గోపురం. ఇప్పుడు మిమ్మల్ని దాని దగ్గరికి తీసుకెళ్లి చూపించబోతున్నాను. కానీ ముందు ఒక నిజం ఒప్పుకోవాలి: ఆ గోపురం కట్టడంలో నా చేయి కూడా ఉంది.

ఇండియాలో నా పరిచర్య సంవత్సరాలన్నిటిలో, ప్రపంచవ్యాప్తంగా మూవ్‌మెంట్ పనిలో ఉన్నవాళ్లు తయారుచేసిన ఆ పద్ధతులను, ప్రణాళికలను నా టీమ్‌తో కలిసి నేనూ వాడుతూ పనిచేశాను. తర్వాత ఆ పద్ధతులన్నిటినీ కుదించి, నా సొంత సింపుల్ పద్ధతి ఒకటి తయారుచేశాను. ఇప్పటికీ దాన్నే బోధిస్తున్నాను. మూవ్‌మెంట్‌లను రాజేసేవాళ్లకూ, తోడు నిలబడి కోచింగ్ ఇచ్చేవాళ్లకూ అది ఉపయోగపడే సాధనమే.

కానీ మూవ్‌మెంట్ నాయకులతో, అంటే మూవ్‌మెంట్‌లను రాజేసి ముందుకు నడిపించే నాయకులతో, నేను కలిసిన ప్రతిసారీ ఒకటే జరుగుతుంది. ఈ మూవ్‌మెంట్ పనిలో

ఎవరి గుండెకు ఏ భాగం దగ్గరో, ఆ ఒక్క భాగం చుట్టూ వాళ్లు ఒక పూర్తి కార్యక్రమం కట్టేస్తారు. ఒకరు ప్రార్థన మూవ్‌మెంట్ కార్యక్రమాలు పెడతారు. ఇంకొకరు స్వస్థత శిక్షణ పాఠశాలలు నడుపుతారు. మరొకరు సమాధాన వ్యక్తిని కనుగొనడం మీద ప్రత్యేక పాఠాలు తయారుచేస్తారు. ఇంకొకరు తరాల లెక్కింపు వ్యవస్థలు కడతారు. అన్నీ ఒకదాని మీద ఒకటి పేర్చితే, ఎత్తయిన గోపురమే అవుతుంది. మూవ్‌మెంట్ నాయకుడు ఆ గోపురంలోకి అడుగుపెడితే సొంత ఇంట్లో ఉన్నట్టే ఉంటుంది. కానీ మన సంఘంలోని సామాన్య శిష్యుడు అదే గోపురాన్ని ఒక్కసారి తలెత్తి చూసి, వెనక్కి తిరిగి వెళ్లిపోతాడు.

ఈ గోపురం సమస్య, కింద నిలబడి పైకి చూసే సామాన్య శిష్యుడికి మాత్రమే కాదు, లోపల నివసించే నాయకుడికి కూడా. నా క్యాలెండర్‌లో తొంభై శాతం సంస్థ పనులే నిండిపోయిన వారాల్లో, నిజం చెప్పాలంటే, పరిశుద్ధాత్మకు నా రోజుల్లో చోటే లేకుండా చేసుకున్నాను. అలాంటి వారాల్లో నేను శిష్యుల మధ్య ఒక శిష్యుడిగా ఉండలేను.

నా సొంత గోపురాన్ని రాయి రాయిగా దించడం మొదలుపెట్టాను. అందుకే ఈ పుస్తకం రాస్తున్నాను. గోపురం ఎక్కగలిగేది కొద్దిమందే. తలుపు గుండా నడవగలిగేది అందరూ. అందుకే గోపురం స్థానంలో నేను కోరుకుంటున్నది ఒక చిన్న తలుపు: ఏ సామాన్య విశ్వాసి అయినా నడిచి లోపలికి రాగలిగే సింపుల్ దారి. ఆ తలుపు అవతల ఉన్న జీవితం ఎలా ఉంటుందో, ఇక ముందు పేజీల్లో మీకు చూపిస్తాను.

ఆ తలుపు అవతల కొందరు సామాన్య మనుషులు మన కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. కాసేపట్లో వాళ్లను కలుద్దాం. కానీ ముందు, వాళ్లు వెంబడించిన ఆ ఒక్కరి వైపు చూద్దాం. ఎందుకంటే ఈ మాదిరి మొదట ఆయనదే.

యేసు పరిచర్య చేసింది తన సొంత ప్రజల మధ్యే, తన సొంత దేశంలోనే: గలిలయలో, కొంతకాలం యూదయలో, సమరయ గుండా వెళ్లే దారిలో. ఆయన రోమా నగరానికి వెళ్లలేదు. భూదిగంతాల వరకు తానే స్వయంగా వెళ్లలేదు. ఇంటికి దగ్గరగానే ఉన్నాడు.

ఇంటికి దగ్గరగా ఉంటూనే, ఈ రోజు మనం "సంఘం" అనుకునే పనులన్నీ చేశాడు. కొండ మీద నుంచీ పడవలో నుంచీ జనసమూహాలకు బోధించాడు. ఆరుబయట వేలమందికి ప్రకటించాడు. విశ్రాంతి దినాన సమాజమందిరానికి వెళ్లి, నిలబడి లేఖనం చదివాడు. పండుగలకు దేవాలయానికి వెళ్లాడు. జనం రోగులను ఆయన దగ్గరికి తీసుకువస్తే, ఆయన వాళ్ల కోసం ప్రార్థించాడు. వాళ్లు స్వస్థత పొందారు. తలుపు దగ్గర నిలబడడానికి కూడా చోటు లేనంతగా జనం ఆయన చుట్టూ చేరారు. సమకూడిన సంఘం అన్నా, ప్రసంగం అన్నా, వాక్యం చదవడం అన్నా, పండుగ రోజు అన్నా, పెద్ద పెద్ద సభలన్నా మీకు ఇష్టమైతే, మీరు యేసు నడిచిన దారిలోనే ఉన్నారు. ఆ విధాలుగా పరిచర్య చేయడం ఆయనకూ ఇష్టమే.

అయితే జనసమూహానికి పక్కగా, నిశ్శబ్దంగా, ఆయన ఇంకో పని కూడా చేశాడు. నీకొదేము అనే ఒక్క మనిషితో రాత్రి పొద్దుపోయేదాకా కూర్చొని ఒంటరిగా మాట్లాడాడు. నిరుత్సాహంలో మునిగిన ఇద్దరు మనుషులతో కలిసి ఎమ్మయు అనే ఊరి వరకు ఏడు మైళ్లు నడిచాడు. దారి పొడవునా వాళ్లకు లేఖనాలను విప్పి చెప్పాడు. జక్కయ్య ఇంటికి తనంతట తానే అతిథిగా వెళ్లి, అతని భోజనం బల్ల దగ్గర కూర్చున్నాడు. మూడు సంవత్సరాల పాటు, పన్నెండుమంది సామాన్య మనుషుల కోసమే తన సమయాన్నీ శక్తినీ ధారపోశాడు. తన దగ్గర ఉన్నదంతా వాళ్ల చేతికి అందేలా, వాళ్లతో అంత దగ్గరగా జీవించాడు. జనసమూహం ఆయన మాట విన్నది. ఆ కొద్దిమంది మాత్రం ఆయన చేతిలో రూపుదిద్దుకున్నారు.

ఆయన రెండూ చేశాడు. నేను ఒకదానికొకటి పోటీ పెట్టడం లేదు. పెద్ద సమూహాలూ, సంఘ ఆరాధనలూ, పండుగలూ మనకు ఉండడం సమస్య కాదు. అవి ఉన్నందుకు దేవునికి స్తోత్రం. యేసుకు కూడా అవి ఉన్నాయి. మనం నెమ్మదిగా వదిలేసింది మాత్రం ఆయన చేసిన ఆ రెండో పనిని. అంటే ఏమిటి? రాత్రి ఒక ఇంట్లో కూర్చొని ఒక్క మనిషితో మాట్లాడడం. ఒక కుటుంబంతో కలిసి వాళ్ల భోజనం బల్ల దగ్గర కూర్చోవడం. దారిలో నడుస్తూ ఇద్దరు మనుషులకు లేఖనాలు విప్పి చెప్పడం. కొద్దిమందితో కలిసి నడుస్తూ, వాళ్లే ముందుకు తీసుకెళ్లగలిగే వరకు అంతా వాళ్ల చేతికి అందించడం. సంఘ కూడికలు, ఆరాధనలు, పండుగలు మనం చేస్తూనే ఉన్నాం. ఈ చిన్న పనులే మనం చేయడం మానేశాం.

యేసు చూపించిన ఎన్నో రకాల పరిచర్యల్లో, ఈ పుస్తకం దృష్టి పెట్టేది, శిష్యులను తయారుచేసే ఆ నిశ్శబ్దమైన పని మీదే. ఎందుకంటే లోకాన్ని చేరాలన్న ఆయన ప్రణాళికలో కీలకం అదే. ఆయన తన సొంత ప్రజల మీద దృష్టి పెట్టాడు. ఆయన తయారుచేసి పంపిన శిష్యులే లోకాన్ని చేరారు. పుల్పిట్ అన్నా మిషన్ క్షేత్రం అన్నా నాకు పేచీ ఏమీ లేదు. రెండింటినీ ప్రేమించి నా జీవితాన్నే ఇచ్చాను. కానీ ఇక్కడ నేను చూపించాలనుకుంటున్నది, మనం మామూలుగా పక్కన పెట్టేసే భాగాన్నే. ఎందుకంటే సువార్తను అందుకున్నవాళ్లు దాన్ని తమ దగ్గరే ఉంచేసుకుంటే, తమ సొంత మనుషులకు ఎవరూ ముందుకు అందించకపోతే, లెక్క ఎప్పటికీ సరిపోదు. ఇంత పెద్ద లోకాన్ని చేరాలంటే, నమ్మిన ప్రతి ఒక్కరూ మూవ్‌మెంట్ టీమ్‌లో భాగం కావాల్సిందే.

ఇందాక ఆ తలుపు అవతల కొందరు మన కోసం ఎదురుచూస్తున్నారని చెప్పాను. వాళ్లే వీళ్లు: కొత్త నిబంధనలోని సామాన్య శిష్యులు. ఈ మనుషులు నా మనసును వదలడం లేదు. వాళ్లలో ఎవరూ పూర్తికాల సేవకులు కారు. ఎవరికీ మూడేళ్ల శిక్షణ లేదు. దేవుని కృప వాళ్లను ఆశ్చర్యపరిచింది. అంతే. ఇంకా ఏదో శిక్షణో, అర్హతో వచ్చి చేరేవరకు వాళ్లు ఆగలేదు. చుట్టూ ఉన్న పూర్తికాల సేవకులు చేరలేని తమ సొంత లోకంలోకి, వీళ్లలో ప్రతి ఒక్కరూ సువార్తను తీసుకెళ్లారు.

మధ్యాహ్నం వేళ బావి దగ్గరికి నీళ్లకు వచ్చిన సమరయ స్త్రీ. సమాధుల మధ్య బ్రతికి, యేసు తనకు చేసినదాన్ని ఆ తర్వాత పది పట్టణాల ప్రాంతమంతటా చాటి చెప్పిన గెరాసేనుల దేశపు మనిషి. అదే రాత్రి, ఆ గడియలోనే బాప్తిస్మం పొందిన ఫిలిప్పీ చెరసాల నాయకుడు. రోమా సైన్యపు శతాధిపతి కొర్నేలీ. ఫిలిప్పీ పట్టణంలో ఊదారంగు పొడి అమ్మే వ్యాపారి లూదియ. తాను దోచుకున్నది నాలుగంతలుగా తిరిగి ఇస్తానని తన సొంత ఇంట్లో నిలబడి చెప్పిన జక్కయ్య. యోహాను సువార్త 9వ అధ్యాయంలో పుట్టుగుడ్డివాడిగా ఉండి చూపు పొందిన మనిషి. పెద్దల సభ ముందు అతను చెప్పిన సాక్ష్యం ఎంత సూటిగా ఉందంటే, దానితో ఎవరూ వాదించలేకపోయారు: "ఒకటి మాత్రము నేనెరుగుదును; నేను గ్రుడ్డివాడనైయుండి ఇప్పుడు చూచుచున్నాను."

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌కు మాదిరి వీళ్లే.

కొత్త నిబంధన అంతటా సువార్తను ముందుకు తీసుకెళ్లడానికి దేవుడు వాడుకున్నది ఇలాంటి మనుషులనే. సామాన్యుల బదులు ఆ పని అంతా చేయడానికి ఆధునిక సంఘం ఈ రోజు తయారుచేస్తున్న సేవకుల్లాంటివారు వీళ్లలో ఎవరూ లేరు.

బావి దగ్గరి ఆ సమరయ స్త్రీ తన ఊరి వాళ్లందరికీ తానే యేసు గురించి చెప్పింది. ఆమెకు ఎవరూ శిక్షణ ఇవ్వలేదు. కానీ ఈ రోజు మనం ఏమి చేస్తున్నాం? ఆమె లాంటి సామాన్యుల పనిని వాళ్ల బదులు చేయడానికి, పూర్తికాల సేవకులను తయారుచేస్తూ ఏళ్లకు ఏళ్లు గడుపుతున్నాం. ఆమె బదులు పనిచేసేవాళ్లు మనకు అసలు అవసరం లేదు. ఆమెకు కావలసింది ఒక్కటే: "ఈ సువార్తను నీ వాళ్లకు అందించగలిగేది నువ్వే" అని ఆమెతో చెప్పి, ఆమెను నమ్మే ఒక్క మనిషి.

మనం అన్నిటికంటే ఎక్కువగా మరిచిపోయిన మార్గం ఇదే. దీన్నే నేను **మూడవ మార్గం** అని పిలుస్తున్నాను: సామాన్య విశ్వాసి, తాను ఇప్పటికే జీవిస్తున్న చోటే, దేవుడు తనకు ఇప్పటికే ఇచ్చిన మనుషుల మధ్యే, దేవుని స్వరం విని, ఆయన అడిగినది చేయడం.

మిషనరీ సంస్థలు, సంఘం, సామాన్య శిష్యుల మూవ్‌మెంట్ అనే దేవుని ఈ మూడు పనులూ కలిసి ఎలా నిలబడతాయో చూడాలంటే, ఈ పుస్తకం అట్ట మీద ఉన్న గుర్తును ఒకసారి చూడండి. మూడు వృత్తాలు ఒకదానితో ఒకటి కలుస్తాయి. మూడూ కలిసే చోట ఒక నక్షత్రం ఉంటుంది. ఆ మూడు వృత్తాలే దేవుని ఆ మూడు మంచి పనులు. వాటిని కావాలనే ఒకదానితో ఒకటి కలిసేలా గీయించాను. ఎందుకంటే అవి పోటీ పడడానికి పుట్టినవి కావు. అవి మూడు రూపాల్లో ఉన్న దేవుని ఒకే ఒక్క పని.

ఆ నక్షత్రం ఉన్నది మూడూ కలిసే చోట. అవి ఒంటరిగా కాకుండా కలిసి పనిచేసే చోటు అది. అక్కడే, బావి దగ్గరి స్త్రీ లాంటి సామాన్య శిష్యురాలి చేతికి పని అందుతుంది. అక్కడినుంచే ఆమె బయలుదేరుతుంది. దేవుని స్వరం వింటూ, ఆయన చెప్పినది చేస్తూ, తన దగ్గరలో ఉన్న ఇంకొకరు కూడా అలా చేయడానికి సహాయపడుతూ ఆమె వెళ్తుంది.

మన చరిత్రలో చాలా కాలంగా, మొదటి రెండు పనులూ ఆమెను సమకూరుస్తూ వచ్చాయి, ఆమెకు బోధించాయి, ఆమెను చేరడానికి శిక్షణ పొందినవారిని పంపాయి. ఆ పని బాగానే చేశాయి. కానీ ఆదివారం ఉదయం ఆమెను సమకూర్చి, ఆదివారం మధ్యాహ్నం ఇంటికి పంపేటప్పుడు, తాను అసలు దేనికోసం ఉన్నదో ఆమెకు తెలియకుండానే పంపాయి. ఆదివారం కూర్చొని వినడానికి మాత్రమే ఆమె పుట్టలేదు. మిషనరీ సంస్థా సంఘమూ ఆమె బదులు పనిచేయడం ఆపి, ఆమెనే మధ్యలో నిలబెట్టి, పనిని తమ దగ్గరే ఉంచుకోకుండా ఆమె చేతికి అందించిన రోజున, ఆమె మాత్రమే చేరగలిగిన మనుషులను ఆమె చేరడం మొదలుపెడుతుంది. ఇన్నాళ్లూ సేవలు అందుకున్నది ఆమె. ఇక సేవ చేసేది ఆమే.

మూడవ మార్గం అంటే, ఉన్న రెండింటి పక్కన కట్టవలసిన మూడో కట్టడం కాదు. ఇది కొత్త ఆజ్ఞ కాదు, మొదటినుంచీ ఉన్న అసలు పనే ఇది. ఆ రెండు మార్గాలూ ఎవరికి సేవ చేయడానికి పుట్టాయో, ఆ సామాన్య శిష్యురాలి సంగతే ఇది. రెండింటినీ మనం ఘనపరుస్తున్నాం. వాటి ఫలం కోసం దేవునికి కృతజ్ఞతలు చెబుతున్నాం. అదే సమయంలో ఆ రెండింటినీ ఒక్కటే అడుగుతున్నాం: ఇకనుంచి ఆమెకు సేవ చేయండి అని.

ఇక మన ముందున్న పని మూడో సంస్థ కట్టడం కాదు, ఇంకో నెట్‌వర్క్ స్థాపించడమూ కాదు. ఒకే ఒక్క మాట.

మేల్కొలపడం.

బావి దగ్గరి స్త్రీ కాలం నుంచి దేవుడు వాడుకుంటూనే ఉన్న ఆ సామాన్య మనిషిని మేల్కొలపడం.

ఈ ప్రశ్నను మిమ్మల్ని అడిగే ముందు, నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకున్నాను.

దేవుడు మీకు ఇప్పటికే ఇచ్చిన మనుషుల కోసం మీ ప్రణాళిక ఏమిటి? లోకం కోసం కాదు, మీ దేశం కోసం కూడా కాదు. ఈ వారం ప్రభువు మీ మనసులో పెట్టిన ఆ ముగ్గురో నలుగురో మనుషుల కోసం అడుగుతున్నాను. వాళ్ల పేర్లు ఇప్పటికే మీ ఫోన్‌లోనే ఉన్నాయి.

కాన్సాస్ ఊరి ఆ యువకుడు, డానీ, ఇప్పటికే మొదలుపెట్టాడు. ఇండియాలో ఒక పాస్టర్ గారి భార్య అయిన షారోన్ ఇప్పటికే మొదలుపెట్టింది. అమెరికాలోని ఐడహో ప్రాంతంలో, భర్తను పోగొట్టుకున్న ఒక సహోదరి ఇప్పటికే మొదలుపెట్టింది.

మీరూ ఈ దారిలో నడవాలన్నదే నా కోరిక.

ధ్యానించడానికి

ఆ నాలుగు అలవాట్లు మీ చేతిలో ఎలా ఉన్నాయి? అవసరమైనప్పుడు వాడుకునే సాధనంగా ఉన్నాయా, లేక మీ జీవన విధానంగా మారాయా? నిజాయితీగా చెబితే, ఈ రోజు మీరు వేటికి దగ్గరగా ఉన్నారు?

మీ సంఘ పనుల, పరిచర్య పనుల హడావిడిలో, పరిశుద్ధాత్మకు చోటు లేకుండా చేసిన సందర్భం ఏదైనా ఉందా?

ఈ వారం ప్రభువు మీ మనసులో పెట్టిన, మీ ఫోన్‌లో ఉన్న ఆ నలుగురు ఎవరు?

రెండవ అధ్యాయం

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటి?

ఈ పనిని సింపుల్‌గా చెప్పగలిగే స్థితికి రావడానికి నాకు ఏళ్లు పట్టింది. అంతకుముందు ఏళ్ల తరబడి దాన్ని పెద్ద పెద్ద మాటల్లో వర్ణిస్తూనే ఉన్నాను.

ఒక మూవ్‌మెంట్ లోపలే పుట్టి పెరిగినవాడికి, దాని తీరుతెన్నులు రక్తంలోకి ఎప్పుడో ఇంకిపోతాయి. కానీ అవి ఏమిటో మాటల్లో పెట్టి చెప్పగలిగే స్థితి మాత్రం చాలా కాలానికి గానీ రాదు.

నా పరిచర్యలో ఎక్కువ సంవత్సరాలు నేను పద్ధతులతోనే పనిచేశాను. లూకా 10లో యేసు ఇద్దరిద్దరిగా పంపిన పద్ధతి ఒకటి. డిస్కవరీ, విధేయత, మల్టిప్లికేషన్ అనే మూడు మాటల పద్ధతి ఇంకొకటి. ఇలా ఎన్నో పద్ధతులు. ఇవన్నీ ఉపయోగపడేవే, చాలావరకు సరైనవే. కొన్ని నేను తయారుచేసుకున్నవే. చాలా భాగం ఇతరుల దగ్గరనుంచి తీసుకొని, మా పని తీరుకు తగ్గట్టు సింపుల్ చేసుకున్నవి. కానీ పద్ధతి అంటే మ్యాప్ లాంటిది. అది చూపించే ఊరు కాదు. మ్యాప్‌ను కంఠతా పట్టేసి కూడా, ఆ నేల మీద ఒక్క అడుగూ వేయని మనుషులను నేను పదే పదే కలుస్తూ వచ్చాను.

ఒక మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటో తేల్చి చెప్పేది ఏమిటి? మనుషులు ఆలోచించకుండానే సహజంగా చేసే పనులే. ఏళ్ల తరబడి వాళ్లు ఎన్నో పాఠాలు నేర్చుకోవచ్చు. కానీ లోపలికి ఇంకి, జీవితాన్ని మార్చేవి కొన్నే.

అందుకే గత పదేళ్లుగా నేను ఒకే ఒక్క ప్రశ్న అడుగుతూ వచ్చాను: “అన్నిటినీ సారానికి కుదిస్తే మిగిలేవి ఏమిటి? ఏ కొన్ని అలవాట్లు ఉంటే మిగతావన్నీ వాటంతట అవే వస్తాయి? ఏ ఒక్కటి లేకపోయినా మొత్తం ఆగిపోతుంది?”

ఎన్నిసార్లు ఆలోచించినా నేను చేరేది నాలుగు అలవాట్ల దగ్గరికే.

ఆ నాలుగింటి పేర్లు చెప్పడానికి ముందు, గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే మా ఉద్దేశం ఏమిటో వివరిస్తాను.

మొదట, సువార్త అంటే ఏమిటో చెబుతాను.

యేసే యోహాను సువార్త 3:16లో చెప్పాడు: “దేవుడు లోకమును ఎంతో ప్రేమించెను. కాగా ఆయన తన అద్వితీయకుమారునిగా పుట్టిన వానియందు విశ్వాసముంచు ప్రతివాడును నశింపక నిత్యజీవము పొందునట్లు ఆయనను అనుగ్రహించెను.”

ఆ ఒక్క వాక్యమే పునాది. ఈ పుస్తకంలో మిగతాదంతా దాని మీదే నిలబడి ఉంది. గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే వ్యూహాల మూవ్‌మెంట్ కాదు, పద్ధతుల మూవ్‌మెంట్ కాదు. దేవుడు తమను ఎంతగా ప్రేమించాడంటే తన కుమారునే ఇచ్చాడు అనే శుభవార్తను నమ్మిన మనుషుల మూవ్‌మెంట్ ఇది. వాళ్ల జీవితాలు ఇప్పుడు క్రీస్తులో దాగి ఉన్నాయి.

యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞ, తండ్రి మన చేతికి ఇచ్చిన ఒక కొత్త ప్రాజెక్టు కాదు. అది తండ్రి మొదటినుంచీ చేస్తూ వస్తున్న పని. సిలువ నాటి నుంచి ఈ రోజు వరకు ఆయన మనుషులను క్రీస్తు దగ్గరికి చేర్చుకుంటూనే ఉన్నాడు. అందరూ వినేవరకు ఆయన పని ఆగదు. మన పని ఏమిటి? ఆయన ఏమి చేస్తున్నాడో గమనించి, ఆ పనిలో ఆయనతో చేరడమే.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌ను మన బలంతో మనం కట్టము. మనం పుట్టకముందు నుంచే తండ్రి నడిపిస్తున్న మూవ్‌మెంట్‌లో మనం చేరతాము. క్రీస్తుతో ఏకమై ఉన్నాం కాబట్టే ఈ సువార్తను ముందుకు తీసుకెళ్లగలుగుతున్నాము.

ఇక, ఇది ఎలాంటి మూవ్‌మెంటో చూద్దాం.

కొత్త నిబంధనలో ఒక తీరు కనిపిస్తుంది. అదే నా ఆలోచననంతా మలిచింది. యేసు పిలిచినవాళ్లు దాదాపు అందరూ సామాన్య ప్రజలే. పన్నెండుమందిలో నలుగురు జాలరులు. ఒకరు సుంకరి. ఒకరు రోమా పాలనను ఎదిరించే గుంపువారు. ఎవరూ మత గురువులు కారు. పరిసయ్యుడైన సౌలు పౌలు అయ్యాడు. అయినా డేరాలు కుట్టే పని చేతిలోనే ఉంచుకున్నాడు. అపొస్తలులు అంటే ఎవరు? ఆ కాలంలో ఒక ప్రత్యేక పని కోసం ప్రభువు వేరుచేసి పంపిన సామాన్య మనుషులే.

తొలి సంఘం కూడా సామాన్యులతోనే నిండి ఉంది. మేడగదిలో కూడుకున్నది నూట ఇరవైమంది సామాన్యులు. అపొస్తలుల కార్యముల గ్రంథంలోని ఇళ్లు నిజంగా ఇళ్లే, ప్రత్యేక భవనాలు కావు. సంఘ సేవకులను (డీకన్లను) సంఘమే తనలోనుంచి ఎన్నుకుంది. సువార్తను ముందుకు తీసుకెళ్లింది ఎవరు? రైతులు, చేతిపనులవాళ్లు, సైనికులు, దాసిలు, స్త్రీలు, పిల్లలు. రెండు శతాబ్దాల పాటు సువార్త నడిచింది అలాగే.

కొత్త నిబంధనలో, అపొస్తలులు కాకుండానే సువార్తను ముందుకు తీసుకెళ్లిన సామాన్యులు కూడా ఉన్నారు. మొదటి అధ్యాయంలో మీరు కలిసినవాళ్లే. కొందరు యేసునే స్వయంగా కలిశారు: సమరయ స్త్రీ, జక్కయ్య, గెరాసేనుల దేశపు మనిషి. కొందరు అపొస్తలుల ద్వారా ఆయనను కలిశారు: కొర్నేలి, లూదియ, ఫిలిప్పీ చెరసాల అధికారి. వీళ్ల సంగతులు ఒక్కొక్కటిగా రాబోయే అధ్యాయాల్లో పూర్తిగా చదువుతారు. వీళ్లలో ఎవరికీ అపొస్తలుల హోదా ఇవ్వలేదు. ప్రతి ఒక్కరూ తాము పొందినదాన్ని తీసుకొని తమ ఇంటికే వెళ్లారు.

తర్వాత పూర్తికాల సేవకులు ఒక ప్రత్యేక వర్గంగా మారడం మొదలైంది. బిషప్పులు ఒక ప్రత్యేక వర్గం అయ్యారు. ప్రీస్ట్‌లు ఇంకొక వర్గం. సెమినరీ పట్టా లేనిదే పరిచర్య చేయలేని పరిస్థితి వచ్చింది. అందరూ చేస్తూ వచ్చిన పనిని ఇక పూర్తికాల సేవకుడు ఒక్కడే చేసే పరిస్థితి వచ్చింది. సామాన్య శిష్యుడు కూర్చొని చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

మన కాలంలో ఇద్దరి విషయంలోనూ అదే జరిగింది. మొదటి అధ్యాయంలో చెప్పిన కేరీ, మెక్‌గావ్రన్ గుర్తున్నారు కదా — చెప్పులు కుట్టే పనివాడిగా మొదలైన కేరీ, ఇండియాలో మిషనరీగా పనిచేసిన మెక్‌గావ్రన్. చిన్న స్థాయిలోనే అయినా, మంచి ఉద్దేశాలతోనే అది జరిగింది.

1792లో కేరీ తన మిషనరీ సంస్థను మొదలుపెట్టినప్పుడు, అతను చెప్పులు కుట్టుకొని బ్రతికే ఒక సామాన్య పనివాడే. వంద సంవత్సరాలు గడిచేసరికి, అతని వారసులు సెమినరీ పట్టాలున్న మిషనరీలు అయ్యారు. మెక్‌గావ్రన్, ఇండియాలో దశాబ్దాల పాటు మిషనరీగా పనిచేసిన తర్వాత, ఫుల్లర్ అనే సెమినరీలో ప్రపంచ మిషన్ పాఠశాలను స్థాపించాడు. ఇండియాలో పెద్ద ఎత్తున ప్రజలు క్రీస్తు వైపు తిరగడాన్ని కళ్లారా చూసి, దాన్ని లోతుగా అధ్యయనం చేసి, దానికి "పీపుల్ మూవ్‌మెంట్స్" అని పేరు పెట్టాడు. ఆ పాఠశాల నుంచి పట్టాలతో, వ్యూహాలతో ఒక తరం మొత్తం సంఘ వృద్ధి నిపుణులు, సంఘ స్థాపకులు వచ్చారు.

దీన్నే స్పెషలైజేషన్ అంటారు. అంటే, అందరి పని నిపుణుల చేతుల్లోకి వెళ్లిపోవడం. స్పెషలైజేషన్ దానికదే తప్పు కాదు. సామాన్యులు ఏ పనినైనా బాగా చేయడం మొదలుపెట్టినప్పుడల్లా ఇది జరుగుతుంది. ఒకరు దానికి ఒక పద్ధతి తయారుచేస్తారు. ఇంకొకరు దానికి పట్టాలు, అర్హతలు పెడతారు. అంతా పూర్తయ్యేసరికి, ఆ పనిని మొదట మొదలుపెట్టిన సామాన్య మనిషి మాత్రం, పని మధ్యలోనుంచి పక్కకు జరిగిపోయి ఉంటాడు. అలా జరగాలని ఎవరూ నిర్ణయించరు. అయినా అలా జరిగిపోతుంది.

ఆ సామాన్య మనిషిని తిరిగి పని మధ్యలో నిలబెట్టడమే ఈ పుస్తకం పని.

మేము దీన్ని గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అని పిలుస్తున్నాం. సంఘ స్థాపన మూవ్‌మెంట్‌కూ దీనికీ తేడా చూపించడానికే ఆ పేరు. సంఘ స్థాపన మూవ్‌మెంట్ కూడా దేవుడు

లోకంలో చేస్తున్న పనికి ఒక రూపమే. ఆ మూవ్‌మెంట్, ఈ గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్, రెండూ మనకు కావాలి. కానీ సంఘ స్థాపన మూవ్‌మెంట్, బైబిల్ కాలంలోనైనా ఈ కాలంలోనైనా, ఎప్పుడూ దేని మీద నిలబడి పెరిగింది? తమ సొంత చోట్లలో, తమ సొంత ప్రజలకు సువార్తను అందించే సామాన్యుల మూవ్‌మెంట్ మీదే. సామాన్య శిష్యురాలే ఈ పంటకు నేల లాంటిది. మిగతావన్నీ ఆ నేలలోనుంచే మొలుస్తాయి.

పాస్టర్లకూ వేదాంత పండితులకూ ఒక మాట. ఈ పుస్తకం దృష్టి మూడవ మార్గం మీదే. సంఘ పెద్దలు, బాప్తిస్మం, ప్రభువు బల్ల, పుల్పిట్. వీటి గురించి మేము ఇక్కడ మాట్లాడడం లేదు. అవి జరుగుతాయి. తరతరాలుగా సంఘం స్థిరపడిన ప్రతిచోటా అవి ఇప్పటికే జరిగాయి. గ్రూప్‌లు పెరిగి సంఘ కూడికలుగా మారతాయి. ఆ కూడికలకు కావలసిన పద్ధతులు అక్కడ వాటంతటి అవే వస్తాయి. ఎందుకంటే సంఘం వేర్లు అక్కడ ఎప్పటినుంచో లోతుగా దిగి ఉన్నాయి. మన ప్రమాదం వేరు. స్థిరపడిన సంఘం తన భవనంలో, తన కార్యక్రమాల్లో మునిగి కూర్చుండిపోతుంది. బయట కోత పొలం మాత్రం అలాగే మిగిలిపోతుంది. ఆ పొలంలోకి సామాన్య శిష్యుడు తిరిగి అడుగుపెట్టే దారి ఏమిటి? ఆ నాలుగు అలవాట్లే. అదే మూడవ మార్గం. అదే మన ముందున్న పని.

పేరు అంత ముఖ్యం కాదు. కొందరు ఈ సామాన్య శిష్యులను మూవ్‌మెంట్ నాయకులు అంటారు. కొందరు శిష్యులను తయారుచేసే సామాన్యులు అంటారు. కొందరు సింపుల్‌గా శిష్యులు అనే అంటారు. మీకు ఏ మాట దగ్గరగా అనిపిస్తే అదే వాడండి. ముఖ్యమైనది మాట కాదు, మనుషులు. వీళ్లు అపొస్తలులు కారు. దేవుడు అపొస్తలులను పంపింది ఎవరిని మేల్కొలపడానికో, ఆ మనుషులే వీళ్లు.

ఇక, గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌ను పుట్టించి నిలబెట్టే ఆ నాలుగు అలవాట్లు ఇవే:

ఒకటి. **సామాన్య శిష్యులు.** రెండు. **దేవుని స్వరం వినడం.** మూడు. **దేవునికి లోబడడం.** నాలుగు. **ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం.**

ఒక్కొక్కటీ పిల్లలకు కూడా చెప్పగలిగేంత సింపుల్ అయినది. అయినా వాటిని జీవించడానికి జీవితమంతా పడుతుంది. ఏ ఒక్కటి లేకపోయినా మూవ్‌మెంట్ ఆగిపోతుంది. నాలుగూ ఉన్న చోట మాత్రం, ఇంకేమీ లేకపోయినా అది నడుస్తూనే ఉంటుంది.

ఈ మాటలు మిమ్మల్ని తికమక పెట్టకుండా, అన్నిటినీ ఒకసారి పక్కపక్కన పెట్టి చెబుతాను. మూడవ మార్గం అంటే ఒక పద్ధతి కాదు, ఒక మనిషి. ఆమె సామాన్య శిష్యురాలు. తాను ఇప్పటికే జీవిస్తున్న చోటే సువార్తను అందించే మామూలు విశ్వాసురాలు. మొదటి రెండు మార్గాలూ పుట్టిందే ఆమెకు సేవ చేయడానికి. నాలుగు అలవాట్లు అంటే ఆమె జీవించే తీరు. ఆమె సామాన్య శిష్యురాలు. దేవుని స్వరం వింటుంది. ఆయనకు లోబడుతుంది. ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడుతుంది.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే, చాలామంది అలా జీవించడం మొదలుపెట్టినప్పుడు పుట్టేది: సువార్త ఏ పూర్తికాల సేవకుడి కోసమూ ఆగకుండా, ఒక మామూలు జీవితం నుంచి ఇంకో మామూలు జీవితానికి అందుతూ వెళ్లడం. గమ్యం ఏమిటి? ఆ నాలుగూ మామూలు జీవన విధానం అయిపోవడమే. అంటే, మామూలు క్రైస్తవ జీవితం. ఆ నాలుగు ఎంత మామూలు అయిపోతాయంటే, ఇక ఎవరూ ఆగి వాటికి పేర్లు కూడా పెట్టరు. వీటన్నిటి కింద ఒక వైఖరి ఉంది: వినే ఏ శిష్యుడితోనైనా పరిశుద్ధాత్మ మాట్లాడతాడు అనే స్థిరమైన నమ్మకం. కాబట్టి మన పని ఎప్పుడూ నిపుణులుగా ఉండడం కాదు. ఒకరికొకరం వినడానికీ లోబడడానికీ సహాయపడడమే.

ఈ మూవ్‌మెంట్‌ల మధ్య మీరు కాలం గడిపి ఉంటే, ఈ నాలుగింటి లోపల మీకు బాగా తెలిసిన పాత మాటలే కనిపిస్తాయి. డిసైపల్ మేకింగ్ మూవ్‌మెంట్స్, అంటే శిష్యులను తయారుచేసే మూవ్‌మెంట్‌లు, ఏళ్లుగా చెబుతూ వచ్చిన మూడు మాటలే ఇవి: డిస్కవరీ, విధేయత, మల్టిప్లికేషన్. ఇక్కడ మాత్రం అవే మాటలను మరింత ఆత్మీయంగా, బంధాల భాషలో చెబుతున్నాం. మాట మారింది గానీ, సారం అదే. డిస్కవరీ ఇక్కడ దేవుని స్వరం వినడం అయింది: లేఖనాల ద్వారా, ప్రభువు వాడే ప్రతిదాని ద్వారా వినడం. విధేయత దేవునికి లోబడడం అయింది. మల్టిప్లికేషన్ ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం అయింది. ఈ మూడింటికీ ముందు, మొదటి స్థానంలో, సామాన్య శిష్యుడు నిలబడ్డాడు. ఈ పనిని మొదటినుంచీ చేయవలసింది అతనే.

మూవ్‌మెంట్‌ల గురించి బోధించేవాళ్లు అప్పుడప్పుడు అర్హతల జాబితాలు తయారుచేశారు. అవి ఎంత పెద్దవంటే, వాటిని బోధించేవాళ్లకే లోలోపల తాము సరిపోవడం లేదన్న భావన కలుగుతుంది. నాలుగు అలవాట్లు అలాంటివి కావు. అవి అందుకోలేని ఎత్తు కాదు. అందరికీ తెరిచి ఉన్న తలుపు లాంటివి. ఎవరైనా సరే లోపలికి అడుగుపెట్టవచ్చు.

ఇప్పుడు ఒక్కొక్కదాన్నీ సూటిగా చెబుతాను.

సామాన్య శిష్యులు

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ సామాన్య శిష్యులతో తయారవుతుంది.

ఇక్కడ ఒక మాట ముందుగా స్పష్టం చేయాలి. “శిష్యులు” అనగానే మనలో చాలామందికి వెంటనే గుర్తొచ్చేది పన్నెండుమంది అపొస్తలులే. కానీ కొత్త నిబంధనలో శిష్యుడు అంటే ఆ పన్నెండుమంది మాత్రమే కాదు. యేసును నమ్మి, ఆయన మాట విని, ఆయనను వెంబడించే ప్రతి ఒక్కరూ శిష్యుడే. పన్నెండుమందే కాక ఇంకా ఎంతోమంది ఆయన వెంట నడిచారు. లూకా 10లో ఆయన పంపింది డెబ్బైమందిని. అపొస్తలుల

కార్యముల గ్రంథంలో మామూలు విశ్వాసులందరినీ "శిష్యులు" అనే పిలిచారు. కాబట్టి ఈ పుస్తకంలో సామాన్య శిష్యులు అంటే ఎవరో దూరంగా ఉన్న గొప్పవాళ్లు కారు. మీరే. నేనే. యేసును ప్రేమించే ప్రతి మామూలు విశ్వాసీ.

వీళ్లు తాము ఇప్పటికే ఉంటున్న చోట్లలో, దేవుడు తమ చుట్టూ పెట్టిన మనుషుల మధ్యే జీవించే సామాన్య శిష్యులు. పూర్తికాల సేవకులు కారు, ప్రత్యేక హోదాలు ఉన్నవాళ్లు కారు. "ఈ పని నీది కూడా" అని ఎవరూ ఎప్పుడూ చెప్పని మామూలు విశ్వాసులు.

ఇది మొదటి అలవాటు. ఎందుకంటే మిగతా మూడూ దీని మీదే నిలబడతాయి. మూవ్‌మెంట్‌ను పూర్తికాల సేవకుల చుట్టూ కడితే, చివరికి మిగిలేది సంఘ స్థాపన లేదా మిషన్ పని. ఆ రెండూ విలువైన పిలుపులే. నా జీవితంలో ఏళ్లు వాటికే ఇచ్చాను. కానీ ఆ రెండూ గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ కావు. గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఏమిటి? ఇన్నాళ్లూ పూర్తికాల సేవకులకు మాత్రమే అనుమతి ఉన్న పనిని సామాన్య శిష్యులు చేయడం మొదలుపెట్టినప్పుడు పుట్టే జీవన విధానం.

నేను చూపిస్తున్న మనిషి ఎలాంటిదో చెప్పాలంటే, అపొస్తలుల కార్యములు 16లో ఫిలిప్పీ పట్టణంలో కనిపించే లూదియను చూడండి. ఆమె ఊదారంగు పొడి అమ్ముకొని బ్రతికే వ్యాపారి. నది ఒడ్డున పౌలు మాట విని, తన ఇంటిని తెరిచి, యూరప్ ఖండంలోని మొట్టమొదటి సంఘానికి తన ఇంట్లోనే చోటిచ్చిన మనిషి ఆమె. ఆమె సంగతి పూర్తిగా ఆరవ అధ్యాయంలో చదువుతారు. ఈ పుస్తకమంతా మాట్లాడేది ఆ తీరు గురించే. ప్రీస్ట్ కాదు, రోమా అధికారి కాదు. తాను జీవిస్తున్న చోటే, దేవుడు తన జీవితంలో పెట్టిన మనుషుల మధ్యే ఉన్న, పని చేసుకొని బ్రతికే ఒక స్త్రీ.

లూదియ లాంటి సామాన్యుల విషయంలోనూ మనం అదే చేశాం. వాళ్ల బదులు పనిచేయడానికి నిపుణులను తయారుచేస్తూ ఏళ్లు గడిపాం. కానీ మనకు మొదటినుంచీ కావలసింది ఆమే.

శిష్యులను తయారుచేసే సామాన్యులు ఇండియా అంతటా పెరిగిపోతూ ఉండడం నేను చూస్తూ ఉంటాను. వాళ్ల వేగాన్ని మా లెక్కలు కూడా అందుకోలేకపోతున్నాయి. వాళ్లు పాస్టర్లు కారు. తాపీ పనివాళ్లు, ఉల్లిపాయలు అమ్మేవాళ్లు, టైలర్లు, పిల్లల తల్లులు, టీనేజీ పిల్లలు. ఇలాంటి మామూలు మనుషులే. తమ సొంత బంధువుల దగ్గరికే, తమ ఇరుగుపొరుగుల దగ్గరికే క్రీస్తు వీళ్లను పిలిచి పంపుతున్నాడు. బాధ ఏమిటంటే, వీళ్లను సిద్ధపరచవలసిన పూర్తికాల సేవకులే చాలాసార్లు వీళ్లు ఈ పని చేయగలరని నమ్మలేదు. "వీళ్లా చేసేది?" అని అనుమానపడ్డారు.

సామాన్య విశ్వాసి ఈ పనిని చేయగలడు అనడానికి ఒక గట్టి కారణం ఉంది. పేతురు సంఘాలకు రాశాడు: "మీరు ఏర్పరచబడిన వంశమును, రాజులైన యాజక సమూహమును, పరిశుద్ధ జనమును, దేవుని సొత్తయిన ప్రజలునై యున్నారు." పాత నిబంధన కాలంలో ఒక్క

గోత్రం వాళ్లే యాజకులు. మిగతా అందరి తరపున వాళ్లే దేవుని సన్నిధిలోకి వెళ్లేవాళ్లు. యేసు సిలువలో చనిపోయినప్పుడు దేవాలయపు తెర పైనుంచి కింది వరకు రెండుగా చిరిగిపోయింది. ఆ పాత ఏర్పాటు అక్కడితో ముగిసింది. ఇప్పుడు ఆయనను ప్రభువా అని పిలిచే ప్రతి ఒక్కరూ, మధ్యలో ఎవరూ లేకుండా, నేరుగా దేవుని సన్నిధిలోకి వస్తారు. అంటే సామాన్య శిష్యుడు కూడా ఇప్పటికే యాజకుడు.

సంఘం ఈ సత్యాన్ని తిరిగి కనుగొనడం ఇదే మొదటిసారి కాదు. ఐదు వందల సంవత్సరాల క్రితం జీవించిన సంఘ సంస్కర్త మార్టిన్ లూథర్ దీన్ని సూటిగా చెప్పాడు: బాప్తిస్మం పొందిన ప్రతి విశ్వాసీ ఇప్పటికే యాజకుడు. అతను ఆ మాట తీసుకున్నది కూడా పేతురు రాసిన ఆ వాక్యంలోనుంచే. కేరీ లాంటి, చెప్పులు కుట్టుకొని బ్రతికే పనివాడు ఒకవైపు, పెద్ద బిషప్పు ఇంకోవైపు. దేవుని సన్నిధిలో ఇద్దరూ సమానమే. ఇద్దరూ ఆయనకు అంతే దగ్గర. ఆ పనివాడు ఒక్క అడుగు కూడా వెనుక లేడు. లూథర్ తర్వాతి శతాబ్దాల్లో మనం ఈ సత్యాన్ని మళ్లీ జారవిడుచుకున్నాం. విశ్వాసులందరి యాజకత్వం అనే సందేశాన్ని మరోసారి బలంగా చెప్పవలసిన సమయం వచ్చింది.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ మొదటి అలవాటు ఇదే: సామాన్య శిష్యులు ఈ పనిని చేయగలరు అనే నమ్మకాన్ని తిరిగి పొందడం.

దేవుని స్వరం వినడం

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ డిస్కవరీతో తయారవుతుంది.

డిస్కవరీ అంటే ఒక బోధనా పద్ధతి కాదు, ఒక వైఖరి. ఆ వైఖరి ఇలా అంటుంది: "పరిశుద్ధాత్మ లేఖనాల్లోనుంచి సామాన్య శిష్యులతో నేరుగా మాట్లాడతాడు. వాళ్లకు అర్థాలు విడమరిచి చెప్పడం మన పని కాదు. వాళ్లను ఆయన ముందు నిలబెట్టే ప్రశ్నలు అడగడమే మన పని."

మూడవ మార్గాన్ని నేను ఒకప్పుడు ఒక ఆలోచనా ధోరణి అనేవాడిని. ఇప్పుడు వైఖరి అనే మాటే వాడుతున్నాను. ఎందుకంటే ఆలోచన తలలోనే ఉండిపోగలదు. చేతులు మాత్రం ఎప్పటిలాగే పాత పని చేస్తూనే ఉంటాయి. వైఖరి అలా కాదు. అది మనిషినంతటినీ కదిలించి, చేతల్లోనే కనిపిస్తుంది.

మనలో చాలామందికి అలవాటైంది బోధనే. పాస్టర్ బోధిస్తాడు. సండే స్కూల్ బోధిస్తుంది. కాన్ఫరెన్స్ బోధిస్తుంది. మిగతా సమయంలో పుస్తకం, పాడ్‌కాస్ట్ బోధిస్తాయి. బోధనకు దాని స్థానం ఉంది. జీవితమంతా నేను దాని వల్ల ప్రయోజనం పొందాను. కానీ బోధన ఒక్కటే మూవ్‌మెంట్‌ను పుట్టించదు.

మూవ్‌మెంట్‌లను పుట్టించేది వేరే వైఖరి. దాన్ని నేను మొదటిసారి చూసింది ఎక్కడో తెలుసా? చదవడం రాని పల్లె ప్రజల ఇళ్లలో. చదవడం రాకపోయినా, వాళ్లు తమ పిల్లలతో కలిసి ఒక బైబిల్ సంగతిని విని, దాని గురించి మాట్లాడుకొని, ప్రభువు మాట వినగలిగారు. ఆ వైఖరి ఇలా అంటుంది: "నేను నిపుణుడిని కాదు. మనం కలిసి కనుగొందాం. ఈ మాటలను ఇచ్చిన ఆత్మే, అడిగే ప్రతి ఒక్కరికీ వాటిని విప్పి చెబుతాడు."

గోడ కట్టేటప్పుడు పక్కన నిలబెట్టే దన్నులు చూశారా? ప్రశ్నలు అలాంటివే, తాత్కాలికమైనవి. మనం అసలు కోరుకుంటున్నది ఆ వైఖరినే. వైఖరి వచ్చాక దన్నులు తీసేయవచ్చు. గోడ వాటి సాయం లేకుండానే నిలబడుతుంది.

ఆ వైఖరి ఉన్న చోట మూవ్‌మెంట్ తనంతట తానే కదులుతూ ఉంటుంది. డిస్కవరీ స్థానంలో బోధన వచ్చి కూర్చున్నప్పుడు మాత్రం, మూవ్‌మెంట్ నెమ్మదించి, చివరికి ఆగిపోతుంది. ఒకప్పుడు సజీవంగా ఉన్న చోట క్రైస్తవ్యం ఎందుకు మూగబోతుంది? దీనికి ఇంతకంటే పెద్ద కారణం లేదనే చెప్పాలి.

దేవునికి లోబడడం

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ విధేయతతో తయారవుతుంది.

మనలో చాలామంది పోగొట్టుకున్న అలవాటు ఇదే.

మనకు అందిన శిక్షణ తీరు ఇది: ఒక మనిషికి ఏమి నమ్మాలో నేర్పించడం, సరైన నడత దానంతట అదే వస్తుందని ఆశించడం. మూడవ మార్గం తీరు వేరు: "ఈ వారం ప్రభువు నిన్ను ఏమి చేయమంటున్నాడు?" అని అడిగి, ఆ పని చేసేవరకు ఆ మనిషికి తోడుగా నిలబడడం. ఒకే వాక్యభాగం రెండింటినీ పుట్టించగలదు. తేడా అంతా కూడిక దేనితో ముగుస్తుందన్న దగ్గరే ఉంది: నోట్సు రాసుకున్న పేజీతో ముగుస్తుందా, లేక ఎవరో ఒకరు "ఈ వారం నేను ఈ పని చేస్తాను" అని నిర్ణయించుకోవడంతో ముగుస్తుందా.

2011 నుంచి, అంటే నేను దీన్ని మొదటిసారి చూసిన సంవత్సరం నుంచి, విధేయత మీద నిలబడిన శిష్యత్వం ఇండియా అంతటా పెరగడం చూస్తూ వచ్చాను. అదే సమయంలో, నేర్చుకోవడం మీద మాత్రమే నిలబడిన శిష్యత్వం సంఘాలను దశాబ్దాల పాటు కలిపి ఉంచడమూ చూశాను. కానీ అది శిష్యులను తయారుచేసే ఒక్క కొత్త మనిషిని కూడా పుట్టించలేదు. తేడా మనుషుల్లో లేదు. ఇండియాలో నాతో పనిచేసే మనుషులు, అమెరికాలోని కాన్సాస్ సిటీలో నాతో పనిచేసే మనుషుల కంటే ఎక్కువ భక్తిపరులేమీ కారు. తేడా అంతా ఆ కూడికలోనే ఉంది.

“ఈ వారం నువ్వు ఏమి చేస్తావు?” అనే ప్రశ్నతో ముగిసి, వచ్చే వారం “ఏమి చేశావు? ఏమి జరిగింది?” అని తిరిగి అడిగే కూడిక, శిష్యులను తయారుచేస్తుంది.

నోట్సుతో ముగిసే కూడిక, విద్యార్థులను తయారుచేస్తుంది.

రెండూ మంచివే. కానీ మూవ్‌మెంట్‌ను పుట్టించేది ఒక్కటే.

ఏది మూవ్‌మెంటో, ఏది కాదో తేల్చి చెప్పే సింపుల్ పరీక్ష విధేయతే. నిజాయితీగా చూస్తే, మీ గ్రూప్ మూవ్‌మెంట్ వైపు వెళ్తోందో లేదో నాలుగు కూడికల్లోనే మీకు తెలిసిపోతుంది. దేన్ని చూసి తెలుసుకోవాలి? త్యాగం అవసరమయ్యే పనిని ఎవరైనా నిజంగా చేస్తున్నారా అన్నది చూస్తే తెలిసిపోతుంది.

ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం

మనం నేర్చుకున్నదాన్ని, అంటే దేవుని స్వరం విని లోబడడాన్ని, ఇంకొకరు కూడా చేయడానికి సహాయపడుతున్నప్పుడే గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ పుడుతుంది.

కొందరు బోధకులు దీన్ని మల్టిప్లికేషన్ అంటారు. నేనూ ఏళ్ల తరబడి ఆ మాటే వాడాను. నేను నడిచే ఈ ప్రపంచవ్యాప్త గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ కుటుంబంలోనూ మల్టిప్లికేషన్ ఒక ప్రధాన విలువే. కానీ పశ్చిమ దేశాల పరిచర్య మాటల్లో ఈ మాటకు క్రమంగా లెక్కల వాసన వచ్చేసింది. జీవించవలసిన జీవితం స్థానంలో, చేరవలసిన టార్గెట్ అయిపోయింది. అందుకే ఈ పుస్తకంలో నేను ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం అంటున్నాను. మాట ఆప్యాయంగా మారింది. సారం మాత్రం అదే. మొదటి మూడు అలవాట్లను రుచి చూసిన ఒక్క సామాన్య శిష్యుడు, తన జీవితంలో పక్కనే ఉన్న మనిషి వైపు తిరిగి, తాను ఇప్పుడే మొదలుపెట్టిన పనిని ఆ మనిషి కూడా చేయడానికి సహాయపడతాడు.

అదే అసలు అడుగు. అది లేకుండా మొదటి మూడు అలవాట్లూ, ఎంత విలువైనవైనా, ఇంకా మూవ్‌మెంట్ కావు. ఎందుకంటే ఏదీ ఇంకొకరి చేతికి అందడం లేదు.

కొత్త నిబంధనలోని ప్రతి గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌లో ఈ అడుగు ఉంది. మొదటి అధ్యాయంలో మీరు కలిసిన సామాన్య శిష్యుల్లో ప్రతి ఒక్కరూ తమ సొంత మనుషులను తమతో తీసుకువెళ్లారు: తమతో కలిసి భోజనం చేసేవాళ్లను, ఇంటివాళ్లను, స్నేహితులను, ఇరుగుపొరుగులను. అంటే దేవుడు అప్పటికే వాళ్ల జీవితాల్లో పెట్టిన మనుషులను. ప్రతిసారీ వినిపించే మాట ఒక్కటే: “ప్రభువు నీకు చేసినదాన్ని నీ సొంత వాళ్లకు చెప్పు.” ఆ మాటే మూవ్‌మెంట్‌కు గుండె.

ఈ పుస్తకంలోనుంచి ఇంకేమీ గుర్తుండకపోయినా ఇది గుర్తుంచుకోండి: గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌కు గుండె, వెయ్యిమందితో మాట్లాడగల గొప్ప వక్త కాదు. తాను ఇప్పుడే మొదలుపెట్టిన పనిని ఇంకొక్క మనిషి చేయడానికి సహాయపడే సామాన్య శిష్యురాలే ఆ గుండె.

అలవాట్లు నాలుగే. ఆ నాలుగూ కలిసినప్పుడు కనిపించేదే గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ మొత్తం రూపం.

సామాన్య శిష్యులు. దేవుని స్వరం వినడం. దేవునికి లోబడడం. ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం.

మీ పిల్లలకు కూడా చెప్పగలిగేంత సింపుల్ అయినవి ఇవి. అయినా వాటి మీదే ఒక జీవితమంతా, ఒక మూవ్‌మెంట్ అంతా నిలబడుతుంది. నాలుగూ కలిసే ఉండాలి.

ఏ ఒక్కటి లేకపోయినా, మూవ్‌మెంటే ఉండదు.

పూర్తికాల సేవకులతో మాత్రమే కట్టిన మూవ్‌మెంట్, మిషనరీ సంస్థో సంఘ స్థాపన నెట్‌వర్కో అవుతుంది. పూర్తికాల సేవకులు ఎంతమందో, అది అంతవరకే పెరిగి ఆగిపోతుంది.

డిస్కవరీ లేని బోధన, ఎంతో నేర్చుకున్న విశ్వాసులను ఇస్తుంది. కానీ వాళ్లు నేర్చుకున్నదాన్ని ఇంకొకరికి అందించలేరు.

లోబడడం లేని జ్ఞానం, గౌరవం పొందే సభ్యులను ఇస్తుంది. కానీ వాళ్ల చుట్టూ ఏదీ మారదు.

ఇంకొకరికి సహాయపడని శిష్యుడు, ఆత్మీయ వారసులు ఎవరూ లేకుండానే ఈ లోకం నుంచి వెళ్లిపోతాడు.

కానీ నాలుగూ ఉన్న చోట మూవ్‌మెంట్ ప్రాణం పోసుకొని బ్రతుకుతుంది. చుట్టూ ఉన్న వాతావరణమే మారిపోయేవరకు, సామాన్య శిష్యులు తాము ఉంటున్న చోట్లలోనే ఇంకొంతమంది సామాన్య శిష్యులను లేపుతూనే ఉంటారు. ఇది నెమ్మదిగా జరుగుతుంది. దీనికి భవనం అక్కర్లేదు, ఎవరి అనుమతీ అక్కర్లేదు. నిజంగా కావలసింది ఆ నాలుగే.

మిమ్మల్ని ముందుకు పంపేముందు ఒక హెచ్చరిక. ఈ మూవ్‌మెంట్ సూత్రాలను సంఘాన్ని కొట్టే కర్రగా వాడే చాలామందిని చూశాను. నేను మీ చేతికి ఇస్తున్నది అది కాదు. కొందరు సంఘం మీద కోపంతో ఉంటారు. ఇళ్లలో జరిగే చిన్న గ్రూప్‌ల పద్ధతికి మారిపోతే అన్నీ సర్దుకుంటాయని అనుకుంటారు. సర్దుకోవు. సంఘంలో కనిపించే

సమస్యలన్నీ నిజానికి మనిషి హృదయంలోని సమస్యలే. అధికారం చెలాయించడం, మనుషులను అణచడం. ఇవి వేలమంది కూడే పెద్ద పెద్ద సంఘాల్లోకీ, చిన్న గ్రూప్‌లలోకీ ఒకేలా చొరబడతాయి. కూడే చోటు మార్చినంత మాత్రాన మనుషుల సమస్యల నుంచి తప్పించుకోలేము.

ఇతరుల పనికి మార్కులు వేసే పట్టికగా కూడా ఈ నాలుగింటిని ఇవ్వడం లేదు. నిజ జీవితంలో నాలుగింటినీ ఏ లోటూ లేకుండా జీవించేవాళ్లు ఎవరూ ఉండరు. మా గ్రూప్‌లు చాలావరకు కుంటుతూనే నడుస్తాయి. “ఈ వారం ఏమి చేస్తావు?” అనే ప్రశ్న అడగడం ఎవరో మరిచిపోతారు. ఇతరులకు సహాయపడడం మూలన పడుతుంది. కొన్ని నెలలు ఎవరూ పెద్దగా వినకుండానే గడిచిపోతాయి. అయినా దేవుడు ఆ గ్రూప్‌లను, ఆ కాలాలను వాడుకుంటూనే ఉంటాడు. ఒక గ్రూప్ నాలుగింటినీ పర్ఫెక్ట్‌గా చేసేవరకు ఆగవలసిన అవసరం ఆయనకు లేదు. కాబట్టి మూవ్‌మెంట్‌లో ఎదుగుతూ, ఒకరి పట్ల ఒకరం ఓపికగా, కృపతో ఉందాం.

మనం వాడే మాటలు తెలియకుండానే ఈ నాలుగింటినీ జీవిస్తున్నవాళ్లు చాలామంది ఉన్నారు. ఇంగ్లండ్ పక్కన వేల్స్ అనే దేశంలో ఒక ప్రార్థన కేంద్రం చుట్టూ కూడుకున్న “స్థానిక ప్రార్థన ఇళ్లు” అనే నెట్‌వర్క్ ఒకటి ఉంది. తాము చేసేదాన్ని వాళ్లు ఎప్పుడూ డిస్కవరీ గ్రూప్ అనరు. కానీ వాళ్ల ప్రార్థన గదుల్లో నేను కూర్చున్నప్పుడల్లా, నాలుగు అలవాట్లూ వేరే పేర్లతో అక్కడ సజీవంగా కనిపించేవి.

అమెరికా అంతటా విశ్వాసులు, మా మూవ్‌మెంట్ టీమ్‌లు నడిపే ప్రార్థన గ్రూప్‌లలో కూడుకుంటున్నారు. ఒక గ్రూప్ కొన్ని నెలల పాటు కలుస్తుంది: ప్రార్థించడం నేర్చుకోవడానికి, దేవుని స్వరం వినడం నేర్చుకోవడానికి, తాము ఉంటున్న ప్రాంతాన్ని ఆశీర్వదించడానికి. వాళ్లలో చాలామంది దాన్ని గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అనరు. కానీ ఆ గదిలో బ్రతికి ఉన్నవి అవే నాలుగు. ఉపోద్ఘాతంలోని ఆ విందు దగ్గర మీరు కలిసిన జాకీ, ఏళ్లుగా ఈ ప్రార్థన గ్రూప్‌లను నడిపిస్తూ ఉంది. వందల మంది ఉన్న ఒక సంఘం వాటి ద్వారా మేల్కొనడం ఆమె కళ్లారా చూసింది.

ఒక మనిషి దగ్గర మూవ్‌మెంట్ మాటలన్నీ ఉండవచ్చు: పుస్తకాలు, శిక్షణలు, గొప్ప గొప్ప మాటలు అన్నీ. కానీ అతను వాటిలో దేన్నీ జీవించకపోవచ్చు. ఇంకొక మనిషి, వేల్స్ ప్రార్థన ఇళ్లలోని విశ్వాసుల్లాగా, అన్నిటినీ జీవిస్తూ ఉండవచ్చు. మన మాటల్లో ఒక్కదాన్నీ వాడకపోవచ్చు. ఏ మాటలు వాడుతున్నారన్నది ఎప్పుడూ కొలమానం కాదు. ఏమి జీవిస్తున్నారన్నదే కొలమానం. కాబట్టి ఇంకో విశ్వాసి పనిని చూసి, “వాళ్లకు ఫలానా అలవాటు లేదు” అని తీర్పు చెప్పడానికి తొందరపడకండి. మీ సొంత పనిలో నాలుగింటినీ సజీవంగా ఉంచుకోండి. ఇతరుల పనికి మార్కులు వేసే పనిని ప్రభువుకే వదిలేయండి.

ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ మనం గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌కు ఒక లెక్కల నిర్వచనం పెట్టేశాం: గ్రూప్ నుంచి గ్రూప్ పుడుతూ నాలుగు తరాలు సాగితేనే మూవ్‌మెంట్ అని. ఆ నాలుగో తరానికి చేరని పనికి “ఇది ఇంకా మూవ్‌మెంట్ కాదు” అనే మాట వినిపిస్తుంది. లెక్కపెట్టడానికి దాని స్థానం ఉంది. నేనూ లెక్కపెడతాను. కానీ లెక్క ఎప్పుడూ సారం కాదు. సారం ఆ నాలుగు అలవాట్లే. కొన్నిసార్లు గ్రూప్‌ల వరుస నాలుగో తరానికి చేరకముందే ఆగిపోతుంది. అప్పుడు అదే చోట కొత్త మనుషులతో మళ్లీ మొదలుపెడతాం. కొన్నిసార్లు సువార్త ఒక ప్రాంతమంతటికీ చేరేది ఒకే ఒక్క పొడవాటి వరుస ద్వారా కాదు. ఎన్నో పొట్టి వరుసల ద్వారానే చేరుతుంది. లెక్క సాయపడితే తరాలను లెక్కపెట్టండి. కానీ మీ కళ్ల ముందు జరుగుతున్నది మూవ్‌మెంటా కాదా అన్నది లెక్క తేల్చకూడదు.

ఇదంతా ఒక్క జీవితంలోనూ చూడవచ్చు. మా టీమ్ నుంచి వచ్చిన ఒక సాక్ష్యం ఇది. జాక్ అనే ఒక క్రీడాకారుడు ఈ ప్రార్థన గ్రూప్‌లలో ఒకదానిలో కూర్చున్నాడు. అతనిలో బలంగా నాటుకున్నది దేవుని స్వరం వినడం నేర్చుకోవడమే. తన ఆటల జీవితం గురించి ప్రార్థిస్తుండగా, ఒకే ఒక్క మాట స్పష్టంగా వినిపించింది: “రెగ్గీకి ఫోన్ చెయ్యి” అని. జాక్ ఆ మాటకు లోబడ్డాడు. ఆ నెలలో జరుగుతున్న ఒక ఇండోర్ టోర్నమెంట్ నడిపే మనిషి రెగ్గీకి తెలుసు. ఆ పరిచయం ద్వారానే జాక్‌కు అందులో చోటు దొరికింది. ఆ ఆట ఒక సెలక్షన్ ట్రయల్‌కు దారి తీసింది. ఒక ప్రొఫెషనల్ జట్టు జాక్‌ను ఎంపిక చేసుకుంది. ఆ ట్రయల్ దగ్గరే అతను ఇద్దరిని క్రీస్తు దగ్గరికి నడిపించాడు. జట్టులో చేరాక, మైదానంలోకి దిగే ముందు తన తోటి ఆటగాళ్ల కోసం ప్రార్థించేవాడు. డ్రెస్సింగ్ రూమ్ వాతావరణమే మారిపోయింది. ప్రార్థన గ్రూప్ గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌గా ఎదగడం అంటే ఇదే: ఒక మనిషి దేవుని స్వరం విని, లోబడి, తర్వాతి మనిషి కూడా అలా చేయడానికి సహాయపడడం.

ఈ అధ్యాయం నుంచి మీరు తీసుకెళ్లవలసింది కొత్త వ్యూహం కాదు, ఆ నాలుగు అలవాట్లే. నాలుగూ మీ లోపలికి ఇంకితే, వ్యూహం ఏమిటో తెలుసా? రేపు ఉదయం ప్రభువు మీ ముందు పెట్టే ఆ ఒక్క చిన్న పనికి లోబడడమే. ఆ మరుసటి రోజు, దాని వెనుక వచ్చే ఇంకో పనికి లోబడడమే.

ఇంకొక్క అడుగు ముందుకు వేసేలోపు, ఈ నాలుగు అసలు ఎక్కడివో చెప్పాలి. ఇవి నా ఆలోచన కాదు. యేసే స్వయంగా జీవించిన తీరు ఇది. దేవుని కుమారుడైన యేసు, ఒక చిన్న ఊళ్లో, సామాన్యుల మధ్య, మనలో ఒకడిగా జీవించడానికి వచ్చాడు. తన తండ్రి ఏమి చేస్తున్నాడో చూశాడు. ఏమి చెబుతున్నాడో విన్నాడు. చూసిన, విన్నదాని ప్రకారమే జీవించాడు. సిలువ వరకూ తండ్రికి లోబడ్డాడు. ఇతరులు కూడా అలా చేయడానికి ఎప్పుడూ సహాయపడ్డాడు. అదే ఆ నాలుగు. మనకు ఇవ్వడానికి ఆయన వచ్చిన జీవన విధానం అదే. మనం వెంబడిస్తున్నది ఒక వ్యూహాన్ని కాదు, ఆయననే.

నాలుగు అలవాట్ల కంటే లోతైన పునాది ఇంకొకటి ఉంది. నిజానికి అది ఒకటి కాదు, ఒకరు. ఈ పనిని నడిపించేది పరిశుద్ధాత్మే. ఆయన వాడే సాధనం దేవుని వాక్యమే. అన్నిటికీ మొదలు సువార్తే. అంటే దేవుడు యేసుక్రీస్తులో చేసిన పని. వింటున్న సామాన్యుల ద్వారా ఆత్మ పనిచేస్తున్నప్పుడు కనిపించే రూపమే ఈ నాలుగు. అంతే. ఆత్మ లేకుండా నాలుగూ శూన్యం. సువార్త లేకుండా నాలుగూ డొల్ల కార్యక్రమం. నేను మీ చేతికి ఒక పద్ధతిని ఇవ్వడం లేదు. సామాన్యుల జీవితాల్లో పరిశుద్ధాత్మకు చోటిచ్చినప్పుడు ఆయన ఏమి చేస్తాడో, దాన్నే చూపిస్తున్నాను.

సామాన్య శిష్యులు. దేవుని స్వరం వినడం. దేవునికి లోబడడం. ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఇవి నేను వాడే పేర్లు. మీరు వాడవలసిన పేర్లు ఇవే కానక్కర్లేదు. మాటలు ముఖ్యం కాదు, సారం ముఖ్యం. మీ ప్రజలకు సరిపోయే మీ సొంత మాటలు మీరు వెతుక్కోవచ్చు. కొందరికి "సామాన్య శిష్యులు" అనే మాట నచ్చదు. నా స్నేహితుడు లీ వాళ్లను "శిష్యులను తయారుచేసే సామాన్యులు" అంటాడు. కొందరికి "దేవుని స్వరం వినడం" బదులు "డిస్కవరీ" నచ్చుతుంది. మీకు అది బాగా అర్థమైతే అదే వాడండి. నా స్నేహితుడు టామ్ రుటోలో ఈమధ్య నాతో ఒక మాట అన్నాడు: పశ్చిమ దేశాల్లో చాలామందికి "లోబడడం" అనే మాట కష్టంగా వినిపిస్తుందని. అర్థం చెడకుండా మెత్తగా వినిపించే ఇంకో మాట ఉంటే అదే వాడండి. అర్థమే ముఖ్యం. "ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం" బదులు కొందరికి "మల్టిప్లికేషన్" ఇష్టం. మీ ప్రజలకు తగిన మాటలు వాడండి. నాలుగూ మీ జీవితంలో ఉండేలా మాత్రం చూసుకోండి.

డిస్కవరీ గ్రూప్ విషయంలోనూ అంతే. దాన్ని మీకు నచ్చిన పేరుతో పిలుచుకోండి. మీతో కలిసి చదివే మనుషులకు తగ్గట్టు ప్రశ్నలను మలుచుకోండి. కూడికలో నాలుగు అలవాట్లూ ఉండేలా మాత్రం చూసుకోండి. రూపం సారానికి సేవ చేయాలి. అంతే.

దేవుడు సర్వాధికారి. ఈ పేర్లు ఏవీ లేకుండా, ఈ రూపాలు ఏవీ లేకుండా కూడా ఆయన ఇదంతా చేయగలడు. ఈ పేర్లకూ రూపాలకూ మించిన పెద్దవాడు ఆయన. అయినా ఆయన ఎంచుకున్న దారి మామూలుదే: తన కుమారుని పోలిన జీవితాలు గల సామాన్య మనుషుల ద్వారా పనిచేయడం. ఆ జీవన తీరుకు మనం పెట్టుకున్న పేర్లే ఈ నాలుగు.

ఇక మొదలుపెడదాం.

ధ్యానించడానికి

ఈ నాలుగు అలవాట్లలో ఇప్పుడు మీ జీవితంలో బలంగా ఉన్నది ఏది? లోపించినది ఏది?

ఈ నాలుగూ మీకు ఎలా అనిపిస్తున్నాయి? ఎవరైనా అడుగుపెట్టగలిగేలా తెరిచి ఉన్న తలుపులాగా అనిపిస్తున్నాయా, లేక తలకు మించిన పనిలాగా అనిపిస్తున్నాయా?

“ఈ వారం ఇది చెయ్యి” అని ప్రభువు మీ ముందు పెడుతున్నాడని అనిపిస్తున్న చిన్న, స్పష్టమైన పని ఒకటి ఏమిటి?

మూడవ అధ్యాయం

సామాన్య శిష్యులు

నాలుగు అలవాట్లలో మొదటిది ఇదే. మనం అన్నిటికంటే ఎక్కువగా మరిచిపోయిందీ ఇదే.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ తయారయ్యేది సామాన్య శిష్యులతోనే. పూర్తికాల సేవకులతో కాదు, సిబ్బందితో కాదు. తాము ఇప్పటికే జీవిస్తున్న చోట్లలో, దేవుడు తమకు ఇచ్చిన మనుషుల మధ్యే ఉండే సామాన్యులతోనే అది తయారవుతుంది.

విశ్వాసికీ శిష్యుడికీ మధ్య తేడాను నేను ఇలా చెబుతాను. విశ్వాసి అంటే, యేసును గురించిన సత్యాన్ని విని, నమ్మి, అంగీకరించిన మనిషి. మరి శిష్యుడు అంటే? ఈ మాటకు రెండు అర్థాలు వాడుకలో ఉన్నాయి. ముందుకు వెళ్లేముందు ఆ రెండింటినీ చూద్దాం.

మామూలుగా వినిపించే అర్థం ఇది: శిష్యుడు అంటే, రక్షణ పొంది, విశ్వాస పునాదుల్లో స్థిరపడుతూ, సరైన బోధలో ఎదుగుతున్న మనిషి. ఇది ముఖ్యమే, బైబిల్ ప్రకారమే. కానీ నేను “సామాన్య శిష్యుడు” అన్నప్పుడు నా ఉద్దేశం ఇది కాదు.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌లో శిష్యుడు అంటే, కొత్త శిష్యులను తయారుచేసే మనిషి. ఆ పని ఎప్పుడు మొదలవుతుంది? ఒక మనిషి దేవుని స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఇంకొకరు కూడా అలా చేయడానికి సహాయపడడం మొదలుపెట్టిన ఆ క్షణమే. దీనికి ఏళ్ల తర్ఫీదు అక్కర్లేదు. వేదాంతమంతా ముందుగా సర్దుకొని ఉండక్కర్లేదు. వినడం, లోబడడం, సహాయపడడం మొదలైన చోట శిష్యత్వం మొదలైనట్టే.

అందుకే, మీరు ఇప్పుడు కలవబోతున్న ఆ సమరయ స్త్రీ సగం శిష్యురాలో, కాబోయే శిష్యురాలో కాదు. ఆమె పూర్తి శిష్యురాలే. ఆమె ఏ శిక్షణ కోసమూ ఆగలేదు. ఏదో ప్రత్యేక అనుభవం కోసమో, ఎవరో చేతులుంచి పంపే అభిషేకం కోసమో కూడా ఆగలేదు. ముందు తన జీవితాన్ని బాగుచేసుకొని వద్దామని కూడా ఆగలేదు. బావి దగ్గర యేసు

మాట విన్నది. విన్న వెంటనే తన ఊరికి పరుగెత్తి లోబడింది. తనకు తెలిసిన అందరూ కూడా ఆయన దగ్గరికి వచ్చేలా సహాయపడింది. ఇదంతా ఒకే ఒక్క మధ్యాహ్నంలో జరిగింది. జక్కయ్య సంగతీ అంతే. కొర్నేలీ అయినా, లూదియ అయినా, ఫిలిప్పీ చెరసాల అధికారి అయినా, అందరిదీ అదే తీరే. విని, లోబడి, ఇంకొకరి వైపు తిరిగిన ఆ క్షణంలోనే, వాళ్ల జీవితంలో నాలుగు అలవాట్లూ పనిచేయడం మొదలైంది. గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ ఈ మాటను ఏ అర్థంతో వాడుతుందో, ఆ అర్థంలో వాళ్లు అప్పటికే శిష్యులే.

వాళ్లను ఇలా చూడకపోతే, మనం కొత్త నిబంధనతో ఒక విచిత్రమైన పని చేస్తాం. వాళ్ల సంగతుల ఫలాన్ని వాళ్ల దగ్గరినుంచి తీసేసి, సువార్త తెచ్చిన బయటి మనిషికి ఇచ్చేస్తాం. కొర్నేలీ ఇంటి ఫలం పేతురు ఖాతాలో పడుతుంది. లూదియ ఇల్లూ, ఆమె ద్వారా పుట్టిన ఫిలిప్పీ సంఘమూ పౌలు ఖాతాలో పడతాయి. మనమూ అంతే: దేవుడు మనలను వాడుకోవాలని కలలు కన్నప్పుడు, పేతురులా, పౌలులా బయటినుంచి వచ్చే గొప్ప మనిషిగా మనలను మనం ఊహించుకుంటాం. కానీ ఒక్కసారి ఆ సంగతులను నిదానంగా చూడండి. మూవ్‌మెంట్ నడిచింది బయటినుంచి వచ్చినవాడి ద్వారా కాదు. లోపలి మనిషి ద్వారానే నడిచింది. అప్పటికే ఆ ఇంట్లో, ఆ ఊళ్లో, ఆ పనిలో ఉన్న మనిషి ద్వారానే.

మూవ్‌మెంట్ నాయకుడు చేసేది ఏమిటంటే, తనది కాని చోట తలుపు తెరవడం. సామాన్య శిష్యుడు చేసేది ఏమిటంటే, లోపలినుంచే పనిని రాజేయడం. అతను చేరేది తన సొంత మనుషులనే, తన సొంత లోకంలోనే.

ముప్పై ఏళ్లుగా సంఘంలో కూర్చొని వింటూ మాత్రమే ఉన్న విశ్వాసి, ఒక్క క్షణంలో సామాన్య శిష్యుడు కాగలడు. ఊరంతా పాపి అని ముద్ర వేసిన మనిషి కూడా అంతే. ఎవరైనా సరే: యేసును కలిసి, ఆయన స్వరం విని, లోబడి, తన జీవితంలోని ఒక్క మనిషికి సహాయపడడం మొదలుపెట్టిన ఆ క్షణంలోనే, అతను సామాన్య శిష్యుడు అయిపోతాడు. పేతురు, పౌలు ఎదిగిన స్థాయికి అతన్ని ఎదిగించడానికి ప్రభువుకు ఒక జీవితకాలం పట్టవచ్చు. అది ఆయన పని, ఆయన కాలవ్యవధి. కానీ అతని పని మాత్రం ఆ ఎదుగుదల కోసం ఆగదు. అతని పని ఇదే: వినడం, లోబడడం, వెంటనే తన కుటుంబం వైపు, తన స్నేహితుల వైపు, దేవుడు అప్పటికే తన జీవితంలో పెట్టిన మనుషుల వైపు తిరగడం.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ నడిచేది ఇలాంటి మనుషుల మీదే.

అలాంటివాళ్లను కొందరిని ఇప్పుడు కలుద్దాం.

బావి దగ్గరి స్త్రీ

బావి దగ్గరి ఆ స్త్రీ సంగతి ఇందుకు గొప్ప ఉదాహరణ.

యోహాను సువార్త 4వ అధ్యాయం. యేసు సమరయలోని సుఖారు అనే ఊరికి వచ్చాడు. అలసిపోయి ఉన్నాడు, దాహంతో ఉన్నాడు. అది మధ్యాహ్నం వేళ, ఎండ మండిపోయే గడియ. శిష్యులు భోజనం కొనడానికి ఊళ్లోకి వెళ్లారు. యేసు ఒంటరిగా యాకోబు బావి దగ్గర కూర్చున్నాడు.

ఆ మండుటెండలో ఒక స్త్రీ నీళ్లు తోడుకోవడానికి వచ్చింది. అందరూ వచ్చే చల్లని వేళ కాకుండా ఆ వేళ ఎందుకు వచ్చిందో తెలుసా? ఊరి ఆడవాళ్ల కళ్లలో పడకూడదని. ఆమె జీవితంలో ఐదుగురు భర్తలు వచ్చి వెళ్లారు. ఇప్పుడు తనతో ఉన్న మనిషి తన భర్త కాదు. ఊరందరికీ ఆ సంగతి తెలుసు. ఊరి దృష్టిలో ఆమె చిన్నచూపుకు గురైన పాపి. అలాంటి ఆమెను యేసు “నాకు దాహానికి నీళ్లు ఇస్తావా?” అని అడిగాడు.

ఆ సంభాషణ పది నిమిషాలు కూడా సాగి ఉండదు. ఆయన ఆమె భర్త గురించి అడిగాడు. “నాకు భర్త లేదు” అంది. అప్పుడు ఆయన చెప్పాడు: నీ జీవితంలో ఐదుగురు భర్తలు వచ్చి వెళ్లారని నాకు తెలుసు. ఇప్పుడు నీతో ఉన్నవాడు నీ భర్త కాడని కూడా తెలుసు. ఆమె మాట మార్చి ఆరాధన గురించి అడిగింది. ఆయన దానికీ జవాబిచ్చి, చివరికి సూటిగా చెప్పాడు: నీతో మాట్లాడుతున్న నేనే మెస్సీయను. ఆమె నీళ్ల కుండను అక్కడే దించేసి, ఊళ్లోకి పరుగెత్తి, అందరితో చెప్పింది: **“మీరు వచ్చి, నేను చేసినవన్నియు నాతో చెప్పిన మనుష్యుని చూడుడి; ఈయన క్రీస్తు కాడా?”**

ఊరు ఊరంతా బయలుదేరి వచ్చి ఆయనను కలిసింది. ఆమె సాక్ష్యం విని చాలామంది నమ్మారు. ఆయనను తమ దగ్గర ఉండమని అడిగారు. ఆయన రెండు రోజులు ఉన్నాడు. ఆయన సొంత మాటలు విని ఇంకా ఎక్కువమంది నమ్మారని యోహాను రాశాడు. ఆ అధ్యాయం ముగిసేటప్పుడు ఊరి ప్రజలు ఆమెతో అన్న మాట ఇది: **“ఇకమీదట నీవు చెప్పినందున కాదు; మామట్టుకు మేము విని, ఈయన నిజముగా లోకరక్షకుడని తెలిసికొని నమ్ముచున్నాము.”**

ఇంకెవరి సంగతికైనా వెళ్లేముందు, ఈ ఒక్క సంగతిలోనే నాలుగు అలవాట్లనూ చూడండి.

మొదటి అలవాటు: సామాన్య శిష్యురాలు. ఆమె నాయకురాలు కాదు. ఆమెకు స్టేజి అంటూ ఏమీ లేదు. సొంత ఊరి దృష్టిలోనే ఆమె చెడ్డ పేరు ఉన్న స్త్రీ. అయినా ఆ రోజు

యేసు మాట్లాడడానికి ఎంచుకున్నది ఆమెనే. కావాలంటే ఆయన దేవాలయంలోని యాజకుడిని ఎంచుకోగలిగేవాడు. కానీ ఆయన ఎంచుకున్నది ఆమెను.

రెండవ అలవాటు: దేవుని స్వరం వినడం. యేసు ఆమెకు ప్రసంగం చేయలేదు. ప్రశ్నలు అడిగాడు. తాను ఎవరో ఆయన సొంత నోటితోనే ఆమెకు చెప్పాడు. మధ్యలో అర్థం విడమరిచి చెప్పే పండితుడు ఎవరూ లేరు. ప్రభువే బావి దగ్గర ఆమెను కలిశాడు. ఆమె ఆయన స్వరాన్ని తనకు తానే విన్నది.

మూడవ అలవాటు: దేవునికి లోబడడం. ఆమె నీళ్ల కుండను దించేసింది. ఆ కుండ దించడమే ఆమె లోబడిన పని. ఎందుకో ఆలోచించండి: ఆమె బావి దగ్గరికి వచ్చిందే ఆ కుండ కోసం. కానీ ఇప్పుడే విన్న కొత్త సంగతి, తాను తెచ్చుకున్న పాత పని కంటే ఆమెకు పెద్దదైపోయింది. అందుకే కుండ అక్కడే ఉండిపోయింది.

నాలుగవ అలవాటు: ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఆమె పరుగెత్తింది ఎక్కడికి? కొత్త ఊరికి కాదు, తన సొంత ఊరికే. దేవుడు అప్పటికే ఆమెకు ఇచ్చిన మనుషుల దగ్గరికే. తనను చిన్నచూపు చూసిన ఆ ఊరి ప్రజలనే ఆమె యేసు దగ్గరికి తీసుకువచ్చింది. ఆమె సాక్ష్యం విని చాలామంది నమ్మారని, ఆయన మాటలు విని ఇంకా ఎక్కువమంది నమ్మారని యోహాను రాశాడు. ఆమెను ఎరిగిన ఆ ఊరు, ఆ రోజుతో మారిపోయింది.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే ఇదే: సామాన్య శిష్యురాలు, దేవుని స్వరం వినడం, దేవునికి లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం.

ఒక్క మాట ఆలోచించండి. ఆమె “క్రైస్తవురాలు” కాదు. ఆమె చేతిలో బైబిల్ కూడా లేదు. అయినా నాలుగు అలవాట్లు ఆమెను నడిపించాయి.

అంటే నాలుగు అలవాట్లు క్రైస్తవులు కనిపెట్టిన పద్ధతి కాదు. యోహాను 4వ అధ్యాయం నాటినుంచి యేసు ఊరూరా చేస్తూ వస్తున్న పని ఇదే.

ఇప్పుడు మన తరంలో ఈ నాలుగూ పనిచేయడం నేను కళ్లారా చూసిన కొందరిని మీకు చూపిస్తాను.

ఒక టీనేజీ కుర్రాడు, ఒక నమ్మకమైన పాస్టర్

డానీ మీకు మొదటి అధ్యాయం నుంచే తెలుసు. కాన్సాస్ ఊరిలో మొదటి అలవాటు ఎలా పనిచేస్తుందో కళ్ల ముందు చూపించినవాడు అతనే. ఆ గృహ సంఘం పాస్టర్ నమ్మకంలో ఏ లోపమూ లేదు. ఎన్నో కాలాల గుండా తన ప్రజలను కంటికి రెప్పలా

కాపాడుకుంటూ వచ్చిన మనిషి ఆమె. ఆమె నడిచింది మొదటి రెండు మార్గాల్లో. కానీ మూడవ మార్గానికి కావలసింది ఎవరు? తమ సొంత ఊళ్లను చేరే సామాన్య శిష్యులు. డానీ ఆ పని చేశాడు. అది జరగడం కళ్లారా చూసినప్పుడు, ఆ పాస్టర్ కళ్లలో ఊరటతో నీళ్లు తిరిగాయి.

ఇదే మొదటి అలవాటు, నేను చూడగలిగిన ప్రతిచోటా ఇప్పుడు కనిపిస్తోంది.

నిలబడిన ఒక సహోదరి

ఇండియా అంతటా, ఈ మొదటి అలవాటు నాకు అన్నిటికంటే స్పష్టంగా కనిపించింది ఎవరిలోనో తెలుసా? తమను తాము సేవ చేసేవాళ్లుగా కూడా ఎప్పుడూ అనుకోని స్త్రీలలో.

పాస్టర్ భార్య అయిన షారోన్ సంగతి ఉపోద్ఘాతంలో విన్నారు కదా. ఇప్పుడు ఆ పూర్తి సంగతి చెబుతాను. ఆమె ఇండియాలోని ఒక నగరంలో ఉంటుంది. ఇరవై ఐదు సంవత్సరాలు తన భర్తతో పాటు ఒక చిన్న సంఘంలో సేవ చేసింది. నమ్మకమైన సేవే. కానీ ఫలం మాత్రం కొద్దిగానే ఉంది. ఆమె ద్వారా యేసు దగ్గరికి వచ్చినవాళ్లు కొద్దిమందే.

అప్పుడు ఆమెకు డిస్కవరీ గ్రూప్‌ల గురించి తెలిసింది.

ఐదుగురు సహోదరీలను సమకూర్చి, వాళ్లతో మార్కు సువార్త తెరిచింది. ఎవరూ ఎవరికీ పాఠం చెప్పలేదు. అందరూ కలిసి విన్నారు. ప్రభువు ఏమి చెబుతున్నాడో అడిగారు. ఈ వారం ఏమి చేస్తామో నిర్ణయించుకున్నారు. వచ్చే వారం వచ్చి, చేసినది చెప్పారు.

కొన్ని కూడికల తర్వాత, ఆ ఐదుగురిలో ఇద్దరు వెళ్లిపోయారు. ఈ సింపుల్ పద్ధతి వాళ్లకు నచ్చలేదు. ప్రసంగాలు వినడం అలవాటైన వాళ్లకు, ఇది పసిపిల్లల భోజనంలా అనిపించింది.

కొంతకాలానికి ఇంకో ఇద్దరు కూడా వెళ్లిపోయారు. చివరికి మిగిలింది ఒకే ఒక్క సహోదరి.

అయినా షారోన్, ఆ ఒక్క సహోదరి, ఇద్దరూ ఆగలేదు. కొనసాగారు.

ఆ ఒక్క సహోదరి, కొందరు విశ్వాసులతో తన సొంత డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. ఆ రెండో గ్రూప్‌లోనుంచి ఒకరు, ఇంకో కుటుంబంతో మూడో గ్రూప్ మొదలుపెట్టారు. ఆ కుటుంబపు తండ్రికి గుండె జబ్బు ఉంది. డాక్టర్లు అత్యవసరంగా ఆపరేషన్

చేయాలన్నారు. డిస్కవరీ గ్రూప్ అతని కోసం ప్రార్థించింది. ఆసుపత్రికి వెళ్లేసరికి డాక్టర్లు చెప్పారు: ఆపరేషన్ అవసరమే లేదు.

ఆ కుటుంబం మొత్తం విశ్వాసంలోకి వచ్చి బాప్తిస్మం పొందింది. వాళ్లు తమ బంధువులతో కొత్త గ్రూప్ మొదలుపెట్టారు. ఆ గ్రూప్ నుంచి రెండో తరం, దాని నుంచి మూడో తరం గ్రూప్‌లు పుట్టాయి.

అప్పుడు, మొదట్లో వెళ్లిపోయిన ఆ నలుగురు సహోదరీలు తిరిగి వచ్చారు. తాము ఒకప్పుడు వద్దనుకున్న ఆ సింపుల్ పద్ధతినే తమకూ నేర్పించమని ఆమెను అడిగారు.

తిరిగి వచ్చిన ఆ సహోదరీలలో ఒకామె ఇప్పుడు నాలుగు తరాల డిస్కవరీ గ్రూప్‌లను నడిపిస్తోంది. వాటిలో ఒకటి నాలుగైదేళ్ల పిల్లల గ్రూప్. ఆ పిల్లలు నేర్చుకున్నది తమ ఇళ్లకు తీసుకెళ్లి తమ కుటుంబాలకు చెబుతున్నారు. “పిల్లలు మంచి విషయాలు నేర్చుకుంటున్నారు” అని ఆ కుటుంబాలు వాళ్లను పంపిస్తూనే ఉన్నాయి.

ఇరవై ఐదేళ్లు ఒక చిన్న సంఘంలో సేవ చేసిన షారోన్, ఇప్పుడు ఎన్నో గ్రామాల్లో, నాలుగు తరాల వరకు, తొంభైమందికి పైగా శిష్యుల మధ్య సేవ చేస్తోంది.

ఆ సింపుల్ దారికి ఆమె చెల్లించిన వెల: నలుగురు స్త్రీలు వెళ్లిపోవడం. చివరికి ఆ దారి ఇచ్చిన బహుమతి: దాదాపు వందమంది విశ్వాసంలోకి రావడం.

ఆమె పదే పదే చెప్పే మాట అన్నిటికంటే సింపుల్ అయినది: స్త్రీలు నడిపించగలరు. పిల్లలూ నడిపించగలరు. టీనేజీ పిల్లలూ నడిపించగలరు. గంటల తరబడి కూర్చొని ఒక్క ప్రసంగీకుడు చెప్పేదే వినక్కర్లేదు. అందరం కలిసి నేర్చుకోవచ్చు, కలిసి మాట్లాడుకోవచ్చు.

డైమండ్స్ డాటర్స్

షారోన్ ఒంటరి కాదు. ఆమె ఒక నెట్‌వర్క్‌లో భాగం. దాని పేరు **డైమండ్స్ డాటర్స్**, అంటే డైమండ్ కూతుళ్లు. ఆ పేరు వచ్చింది మా అమ్మ నుంచే. మొదటి అధ్యాయంలో చెప్పిన మా అమ్మ రత్నకుమారే. ఇంగ్లీషులో ఆమె పేరు డైమండ్. రత్నం తన వెలుగును లోపల దాచుకున్నట్టే, మా అమ్మలోనూ ఒక దాగిన బలం ఉండేది. ఈ నెట్‌వర్క్‌లోని స్త్రీలు అదే బలాన్ని తీసుకొని, మ్యాప్‌లో వెతికినా దొరకని ఊళ్లలోకి, పల్లెల్లోకి వెళ్తున్నారు.

డైమండ్స్ డాటర్స్ ఇప్పుడు ఇండియాలో ఎన్నో ప్రాంతాలకూ, అంతకు మించీ విస్తరించిన స్త్రీల నెట్‌వర్క్. వాళ్లలో ఎక్కువమంది ఇరవైలలో, ముప్పైలలో ఉన్న యువతులు. తాము ఇప్పటికే జీవిస్తున్న నగరాల్లో, పల్లెల్లో డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపిస్తున్నారు. తమ

సహోదరీలతో కలిసి నడుస్తూ, మూడో తరం, నాలుగో తరం ఫలం వరకు వెళ్తున్నారు. కొందరు ఒకే గ్రూప్‌తో ఉంటారు. కొందరు ఎన్నో గ్రూప్‌ల మధ్య తిరుగుతారు.

వాళ్లలో ఒకామె పేరు మౌనిక. ఇరవైలలో ఉన్న యువ సహోదరి. భర్త నడిపే మోటర్‌బైక్ వెనుక కూర్చొని ప్రయాణిస్తుండగా, ఆ దారిలోనే అతను ఆమెకు డిస్కవరీ గ్రూప్‌లను పరిచయం చేశాడు. ఆ ప్రాంతంలో ఆ పని తానే చేయాలంటే, తనకు రాని ఒక కొత్త భాష నేర్చుకోవాలని కూడా చెప్పాడు. ఆమె నేర్చుకుంది. ఇప్పుడు తన సొంత ఊరికి ఎంతో దూరంలో, ఒక ప్రాంతమంతటా ఎన్నో గ్రూప్‌లను నడిపిస్తోంది. ఆ గ్రూప్‌లు నిజంగా పనిచేస్తున్నాయి. ఆ శిష్యులు ముందుకు సాగుతున్నారు.

ఇంకో యువ సహోదరి ఉంది. ఆమెకు ఇరవై ఒక్క ఏళ్లే. తర్వాతి తరం అంటే ఆమెలాంటి వాళ్లే. ఆమె ఎన్నో డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు మొదలుపెట్టడానికి సహాయపడింది. ఇప్పుడు ఆ గ్రూప్‌లను నడిపించే సామాన్య శిష్యులకు కోచింగ్ ఇస్తోంది. ఆమెతో నడిచే శిష్యులు లేఖనాలను తామే అర్థం చేసుకుంటారు. ఆమె పాఠం చెప్పదు. ప్రశ్నలు అడుగుతుంది. ఆమె గురించి వచ్చే అధ్యాయంలో ఇంకా వింటారు.

సహోదరి వీణ సంగతి. ఆమె తన వంతు పని చేస్తూనే ఉంది. అది కూడా చేతిలో చిన్న బిడ్డతోనే. ఈ సంవత్సరం మొదట్లో, కొండ ప్రాంతంలోని ఒక గ్రూప్‌కు వెళ్తుండగా వీణ మోటర్‌బైక్ ప్రమాదానికి గురైంది. ఆమెకూ బిడ్డకూ పెద్ద దెబ్బలు తగలలేదు. ఆమె మళ్లీ బైక్ ఎక్కింది. వాళ్లు సేవ చేసే ఆ దారుల్లో నా సొంత కూతుళ్లు బైక్ నడపడం నాకు ఇష్టం ఉండదు. అంత ప్రమాదమైన దారులు అవి. అయినా వాళ్లు కుటుంబమంతా కలిసి సేవ చేస్తూనే ఉన్నారు. ఎందుకంటే ఆ పని వాళ్లది.

పెట్రోల్ బంకు దగ్గరి మనిషి

పురుషులూ ఇదే పనిని ఇంతే మామూలుగా చేస్తున్నారు. అనిల్ అనే అతను పెట్రోల్ బంకులో పనిచేస్తాడు. అతని కుటుంబంలో ఎవరూ ఎప్పుడూ యేసును వెంబడించలేదు. అతను జీవితంలో ఒక్కసారి కూడా బైబిల్ తెరవలేదు. కలిసి లేఖనాలు చదువుకునే ఒక చిన్న గ్రూప్‌కు ఎవరో అతన్ని పిలిచారు. వాళ్లు ఏమి చేస్తున్నారో అతనికి అర్థం కాలేదు. వచ్చి కూర్చొని చూస్తూ ఉన్నాడు, అంతే. ఆ కొద్దిమంది ఒక సంగతి చదివి, దాన్ని తిరిగి చెప్పుకొని, దేవుడు ఏమి చెబుతున్నాడో అడిగి, ఒకరి కోసం ఒకరు ప్రార్థించి, పోయిన వారం సంగతి గురించి ఏమి చేశారో అడిగి మాట్లాడుకునేవాళ్లు. అనిల్ వస్తూనే ఉన్నాడు. కొంతకాలానికి, ఆ గ్రూప్ మొదలుపెట్టిన మనిషి అతనిలో ఏదో చూసి, నువ్వు కూడా ఒక గ్రూప్ మొదలుపెడతావా అని అడిగాడు. అనిల్ మొదలుపెట్టాడు. ఇంటికి వెళ్లి, ఇంకా నమ్మని ఒక పొరుగింటి మనిషితో సృష్టి సంగతి చదివాడు. తర్వాత అదే వీధిలోని ఇంకో కుటుంబంతో చదివాడు. వాళ్లను ఆకర్షించింది ఏ బోధో కాదు, కళ్ల

ముందు కనిపించిన మార్పే. కొట్లాడుకుంటూ, తాగుతూ బ్రతికిన మనుషులు నెమ్మదిగా మారి క్షమించడం మొదలుపెట్టారు. అది చూసి ఇరుగుపొరుగు "ఎందుకు ఇలా మారారు?" అని అడగడం మొదలుపెట్టారు. అనిల్ భార్య ఇదంతా చూసి, తానే ఒక సొంత గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. ఇప్పుడు ఆ ఇద్దరి మధ్యా నాలుగు గ్రూప్‌లు నడుస్తున్నాయి. వాటిలో ఉన్నవాళ్లలో దాదాపు ప్రతి ఒక్కరూ తమ కుటుంబంలో యేసును వెంబడిస్తున్న మొట్టమొదటి వ్యక్తులే.

ఆ గ్రూప్ చదవడంతో ఆగలేదు. ఎవరైనా కష్టంలో ఉంటే మిగతావాళ్లు ప్రేమ చూపించారు. అనిల్ భార్యకు తీవ్రమైన జబ్బు వచ్చినప్పుడు, దగ్గర్లోని డాక్టర్లు చేతులెత్తేసి, ఆమె బ్రతకదని చెప్పారు. గ్రూప్ ప్రార్థించింది. ఆమె కోలుకుంది. ఏళ్ల క్రితం, అనిల్ దంపతులకు పిల్లలు లేనప్పుడూ వాళ్లు ఇలాగే ప్రార్థించారు. ఒక కొడుకు పుట్టాడు. వీళ్లలో ఒక్కరికి కూడా వీటిలో దేనికీ శిక్షణ లేదు. కలిసి లేఖనం చదివారు. అది చెప్పింది చేశారు. దేవుడు మాత్రమే చేయగలిగినదాన్ని దేవునికే వదిలేశారు.

అనిల్ ఇప్పటికీ తన ఉద్యోగం వదల్లేదు. అవే గంటలు పెట్రోల్ బంకులో పని చేస్తూనే, ఆ పని పక్కనే ఒక మూవ్‌మెంట్‌నూ నడిపిస్తున్నాడు. ఈ పుస్తకం ముగిసేలోపు అతన్ని మళ్లీ మీరు కలుస్తారు. అప్పుడు అతను దేశదేశాల ప్రజలతో నిండిన ఒక గదిని ఆశీర్వదిస్తూ కనిపిస్తాడు.

ఇండియాకు ఎంతో దూరంలో, అదే మొదటి అలవాటు

ఇదే తీరు ఇండియాకు ఎంతో దూరమైన చోట్లలోనూ కనిపిస్తోంది. అది సముద్రాలు దాటడం నేను ఏళ్లుగా చూస్తూ వస్తున్నాను.

నిజానికి అది శతాబ్దాలుగా సముద్రాలు దాటుతూనే ఉంది. అది దాటింది మాత్రం, పేర్లు చరిత్రలో నిలిచిన గొప్పవాళ్ల ద్వారా దాదాపు ఎప్పుడూ కాదు.

మూడు వందల సంవత్సరాల క్రితం, జర్మనీలోని హెర్న్‌హూట్ అనే చిన్న ఊరిలో, తమ విశ్వాసం కోసం దేశం విడిచి వచ్చిన కొందరు శరణార్థులు ఒక పని మొదలుపెట్టారు: వంతులవారీగా, రేయింబవళ్లు ఆగకుండా ప్రార్థన. వాళ్లు చేతిపనులవాళ్లు, కూలిపనివాళ్లు. పూర్తికాల సేవకులు కారు. ఆ ప్రార్థన గడియారం ఆగకుండా వంద సంవత్సరాలు నడిచింది. ఆ చిన్న ఊరి నుంచే, ఆ శతాబ్దం ముగిసేలోపు, దాదాపు మూడు వందల మంది మిషనరీలు భూదిగంతాల వరకు బయలుదేరారు. దాన్ని మిషన్ మూవ్‌మెంట్ అని ఎవరైనా పిలవడానికి తరాల ముందే ఇది జరిగింది.

కొంతకాలం తర్వాత, ఇంగ్లండ్‌లో, మెతడిస్టులు ప్రతివారం పన్నెండుమంది చొప్పున చిన్న గ్రూప్‌లుగా కలుసుకునేవాళ్లు. ప్రతి గ్రూప్‌ను నడిపించింది ఒక సామాన్యుడే. ఒక

దుకాణదారుడో, ఒక పనివాడో. పాస్టర్ కాదు. వాళ్లు ఒకరినొకరు అడుగుకునే ప్రశ్న ఇది: "నీ ఆత్మ ఎలా ఉంది?" తమ జీవితం ఎలా నడుస్తుందో ఒకరికొకరు నిజాయితీగా చెప్పుకునేవాళ్లు. సామాన్య విశ్వాసులు ఒకరికొకరు అలా లెక్క చెప్పుకునే ఆ అలవాటే, ఈ రోజు మనం డిస్కవరీ గ్రూప్ అని పిలుస్తున్న దానిలో ఎక్కువ భాగం.

1904లో, ఇంగ్లండ్ పక్కన వేల్స్ దేశంలో, ఇవాన్ రాబర్ట్స్ అనే యువకుడు తన దేశమంతటా ఒక ఉజ్జీవం వ్యాపించడం చూశాడు. అతను బొగ్గు గనిలో పనిచేసినవాడు. అప్పటికి ఇంకా పరిచర్య శిక్షణలోనే ఉన్నాడు. ఒక్క సంవత్సరం లోపల, ఆ ఉజ్జీవం సుమారు లక్షమందిని క్రీస్తు దగ్గరికి తీసుకువచ్చింది. అది వ్యాపించింది పేరున్న ప్రసంగీకుల ద్వారా కాదు. పల్లె ప్రజల ద్వారానే, ఊరి నుంచి ఊరికి వ్యాపించింది. అందులో ఎక్కువ భాగం పాటల ద్వారానే.

అంతకుముందు, 1857లో, అమెరికాలోని న్యూయార్క్ నగరంలో, జెరెమయా లాన్‌ఫియర్ అనే ఒక వస్త్ర వ్యాపారి తన వ్యాపారం మూసేసి, సామాన్య సేవకుడిగా పని చేపట్టాడు. మధ్యాహ్నం వేళ ఒక ప్రార్థన కూడిక పెడుతున్నానని ఒక చిన్న కరపత్రం అంటించాడు. మొదటి రోజు వచ్చింది ఆరుగురే. ఆరు నెలలు తిరిగేసరికి, ఆ నగరమంతటా ప్రతిరోజూ పదివేలమంది కలుసుకుంటున్నారు. అది ముగిసేలోపు, ఆ ఒక్క మనిషి పిలిచిన ప్రార్థన కూడికలోనుంచి, సుమారు పది లక్షలమంది అమెరికన్లు క్రీస్తు దగ్గరికి వచ్చారు.

ఇప్పుడూ అది సముద్రాలు దాటుతూనే ఉంది. ఇప్పుడూ అది నిలబడుతున్నది సామాన్యుల మీదే.

గ్రెగ్ నాకు కొంతకాలంగా తెలుసు. అతను ఒకసారి ఇండియాకు కూడా వచ్చి వెళ్లాడు. వారెన్, రూత్ ఇంటి భోజనం బల్ల దగ్గర కూర్చోవడానికి చాలా ముందే అతని సంగతి విన్నాను. అతను అమెరికాలోని నెవాడా రాష్ట్రంలో, మిండెన్ అనే ఊరిలో ఉంటాడు. ఒక మెషీన్ షాప్ నడుపుతాడు. దూర దూరాలు మోటర్‌సైకిల్ నడుపుతాడు. క్రైస్తవ డర్ట్‌బైక్ రైడర్ల చిన్న నెట్‌వర్క్ ఒకటి మొదలుపెట్టాడు. అతని భార్య జీనీ "హల్లెలూయా టోఫీ" అనే పేరుతో మిఠాయి చేసి అమ్ముతుంది. బయటినుంచి చూస్తే ఇదేదీ మూవ్‌మెంట్‌లా కనిపించదు. కానీ అది సరిగ్గా అదే.

ఆ రైడర్ల నెట్‌వర్క్‌లో డిస్కవరీ గ్రూప్ పన్నెండుకు పైగా గ్రూప్‌లుగా పెరగడం గ్రెగ్ కళ్లారా చూశాడు. తోలు జాకెట్లూ, ఎడతెగని రోడ్లూ ఉన్న ఆ లోకమే, యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞకు వేదిక అయింది. ఆ రైడర్లలో ఎవరూ తమను తాము మిషనరీలు అనుకోలేదు. ఏళ్లుగా కలిసి బైక్‌లు నడుపుతున్న మామూలు మనుషులు వాళ్లు. ఇప్పుడూ బైక్‌లు నడుపుతూనే ఉన్నారు. దానితో పాటు లేఖనాలు చదువుతున్నారు. ప్రభువు తమను ఏమి చేయమంటున్నాడో అడుగుతున్నారు.

ఈమధ్యే గ్రెగ్ రైడర్లందరినీ ఒక రోజు కోసం సమకూర్చాడు. ఆ రోజుకు వాళ్లు పెట్టుకున్న పేరు “డర్ట్ చర్చ్.” డెబ్బైమంది వచ్చారు. అక్కడే నేల మీద ఏడు చిన్న గ్రూప్‌లుగా విడిపోయి, కలిసి బైబిల్ తెరిచారు. గ్రెగ్ ఉన్న పదిహేడుమంది గ్రూప్‌లో, ఒక మనిషి ప్రార్థించమని అడిగాడు. అతని కొడుకు, పదిహేడేళ్ల కుర్రాడు, డర్ట్‌బైక్ ప్రమాదంలో అప్పుడే చనిపోయాడు. ఇష్టమున్నవాళ్లు అతని మీద చేతులుంచి ప్రార్థించాలని గ్రెగ్ అడిగాడు. ప్రతి ఒక్కరూ వచ్చి చేతులుంచారు. చొక్కా చేతులు పైకి మడిచిన బైకర్లు, కొడుకును పోగొట్టుకున్న ఆ తండ్రి భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసి నిలబడ్డారు. అందరూ కలిసి ఎఫెసీయులకు రాసిన పత్రిక 2వ అధ్యాయం చదివారు. చనిపోయి ఉండగా బ్రతికించబడడం గురించిన భాగం అది. ముందు నిలబడి నడిపించినవాళ్లు ఎవరూ లేరు. ప్రసంగమూ లేదు. ఒక మెషీన్ షాప్ యజమాని, తన బైక్ స్నేహితులు సువార్తను ఒకరికొకరు అందించగలరని నమ్మాడు. వాళ్లు అందిస్తున్నారు. క్రియలలో మూడవ మార్గం అంటే ఇదే.

ఆ సంగతి విన్న అలాన్ దాన్ని అందుకున్నాడు. అలాన్ ఎవరో ఉపోద్ఘాతం నుంచే మీకు తెలుసు. జాకీ భర్త. ఆ శుక్రవారం వారెన్, రూత్ ఇంటి విందులో నేను అతన్ని కలవడం అదే మొదటిసారి. ఆ రాత్రి అతను మాకు చెప్పాడు: తనలో తాను ఒక సింపుల్ ప్రశ్న వేసుకున్నాడని. “గ్రెగ్ తన మోటర్‌సైకిల్ స్నేహితులతో ఇది చేయగలిగితే, నేను నా పికిల్‌బాల్ స్నేహితులతో చేయలేనా?” చేశాడు. ఉపోద్ఘాతంలో “ఈ సంగతి తర్వాత మొత్తం చెబుతాను” అన్నాను కదా. ఆ సంగతి ఇదే.

కొన్నేళ్లుగా అతని ఇంటి చుట్టూ పికిల్‌బాల్ ఆడే ఒక స్నేహితుల గుంపు ఏర్పడుతూ వచ్చింది. వాళ్లను సమకూర్చుతూ వచ్చింది కార్లీ. ఉపోద్ఘాతంలో విన్న ఆ కార్లీనే. వాళ్ల సంఘంలోని ఆమె, మనుషులను సహజంగా కలుపుకునే మనిషి. ప్రతి శుక్రవారం ఆమె అందరినీ మెక్సికన్ భోజనానికీ పికిల్‌బాల్ ఆటకూ పిలిచేది. మా టీమ్ ద్వారా అలాన్ మనసులో డిస్కవరీ గ్రూప్‌ల మీద ఆసక్తి బలంగా రేగినప్పుడు, అతను కార్లీని అడిగాడు: ఈ పికిల్‌బాల్ స్నేహితులతో ఒక గ్రూప్ మొదలుపెట్టే విషయం ప్రార్థిస్తావా అని. ఇద్దరూ కలిసి భోజనం చేశారు. కలిసి ప్రార్థించారు. విడివిడిగానూ ప్రార్థించారు. తర్వాత కార్లీ అందరినీ అడిగింది. పదిమంది స్నేహితులు సరే అన్నారు.

మొదటి డిస్కవరీ గ్రూప్ పొద్దుపోయాక కలిశారు. ఆట స్థలం పక్కన పార్క్ బెంచీల మీద, క్యాంప్ లైట్ల కింద, దోమలు కుడుతుండగా కూర్చున్నారు. ఆ రోజు చదివిన భాగం: యేసు తుఫానును నిమ్మళింపజేసిన సంగతి. అప్పటినుంచి నెలకొకసారి, తొమ్మిది నెలల్లో తొమ్మిది గ్రూప్ కూడికలు జరిగాయి. ఆ గ్రూప్ ఇప్పుడు పార్క్ బెంచీల మీదినుంచి, అగ్ని ప్రమాదం తర్వాత అలాన్, జాకీ చేరిన కొత్త ఇంట్లోకి వచ్చింది. జాకీ పికిల్‌బాల్ ఆడదు. ఆమె వంట చేస్తుంది. బల్ల సర్దుతుంది. భోజనం, నవ్వులు. ఆ తర్వాత అందరూ హాల్లోకి వెళ్లి బైబిల్ తెరుస్తారు. జాకీ ఆ స్త్రీలను ఒక్కొక్కరిగా దగ్గరగా తెలుసుకుంటూ వస్తోంది. వాళ్లు ఆమెను ఎంతో ప్రేమిస్తున్నారు. నెలవారీ కూడికకు

తోడు, అలాన్, జాకీ ఇప్పుడు వాళ్లలో ఒక్కొక్కరితో వ్యక్తిగతంగా కూడా మాట్లాడుతున్నారు, వాళ్లతో కలిసి నడుస్తున్నారు.

గ్రెగ్ తన షాపులో ఉన్నాడు. అలాన్ తన పికిల్‌బాల్ కోర్టు దగ్గరే ఉన్నాడు. జాకీ తన వంటగదిలోనే ఉంది. కార్లీ ఎప్పటిలాగే తలుపు తెరిచి పిలుస్తూనే ఉంది. వీళ్లలో ఎవరికీ జీతం లేదు, ఎవరికీ పట్టా లేదు. అయినా ప్రతి ఒక్కరూ, తాము అప్పటికే జీవిస్తున్న లోకంలోకే సువార్తను తీసుకెళ్తున్నారు.

ఐడహోలో ఒక కాఫీ షాపు, ఒక రెస్టారెంట్ వెనుక వంటగది

టామ్ అమెరికాలోని ఐడహో రాష్ట్రంలో ఉంటాడు. ఈ సంవత్సరం మొదట్లో, ఒకే వారంలో తన చుట్టూ జరిగిన రెండు సంగతులు అతను నాకు చెప్పాడు.

మొదటిది: భర్తను ఈమధ్యే పోగొట్టుకున్న ఒక సహోదరి, ఊళ్లోని ఒక కాఫీ షాపులో, ఇంకో ముగ్గురు స్త్రీలతో ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. మొదటి అధ్యాయం చివర్లో "ఐడహోలో భర్తను పోగొట్టుకున్న ఒక సహోదరి ఇప్పటికే మొదలుపెట్టింది" అన్నాను కదా. ఆమే ఈమె. ఆ ముగ్గురిలో ఒకామె ఇప్పుడు ప్రతివారం తన సొంత కూతురితో ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ నడిపిస్తోంది.

రెండోది: మైకేల్ అనే ఇరవై ఎనిమిదేళ్ల యువకుడు. టామ్ కుటుంబం భోజనానికి వెళ్తూ ఉండే ఒక వియత్నామీస్ రెస్టారెంట్‌లో సర్వర్‌గా పని చేసే యువకుడు అతను. ఒక రోజు మైకేల్ టామ్‌ను పక్కకు పిలిచి, "నాకు మీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు. అప్పటినుంచి వాళ్లిద్దరూ ప్రతివారం ఆ రెస్టారెంట్ వెనుక వంటగదిలోనే కలిసి డిస్కవరీ గ్రూప్ చేయడం మొదలుపెట్టారు. ఐదో కూడిక తర్వాత, యేసును జీవితంలోకి ఆహ్వానించే ప్రార్థన చేద్దామా అని టామ్ అడిగాడు. మైకేల్ చేశాడు.

చినూక్‌లో ఒక తండ్రి, ఒక తల్లి

నా భార్య శారా తల్లిదండ్రులు బ్రెంట్, నాన్సీ. నేను వాళ్లను కలవక ఎంతో ముందునుంచే వాళ్లు సామాన్య శిష్యులుగా జీవిస్తూ వస్తున్నారు.

వాళ్లు ఉండేది అమెరికాలోని మోంటానా రాష్ట్రంలో, చినూక్ అనే చిన్న ఊరిలో. చుట్టూ గోధుమ పొలాలు, పైన పెద్ద బూడిదరంగు ఆకాశం, ఊరి జనాభా సుమారు పన్నెండు వందలు. 1995 నవంబరులో, శారాకు కాబోయే భర్తగా నేను మొదటిసారి చినూక్ వెళ్లాను. వెళ్లగానే బ్రెంట్ నా చేతికి ఒక మంచు పార ఇచ్చి, ఇంటి ముందు దారిని

చూపించాడు. నేను పుట్టి పెరిగింది ప్రపంచపు అవతలి వైపు. జీవితంలో అప్పటివరకు మంచును దగ్గరగా చూడనే లేదు. ఒక బరువైన ఆకుపచ్చ కోటు వేసుకొని, ఆ బూడిదరంగు ఆకాశం కేసి చూస్తూ, వణుకుతూ ఆ దారిలో నిలబడ్డాను. సంవత్సరంలో ఆరు నెలలు ఫ్రిజ్ లోపల బ్రతకడానికి మనుషులు ఎందుకు ఇష్టపడతారో నాకు అర్థం కాలేదు. అప్పుడు నాకు ఇరవై నాలుగేళ్లు. ఎండ దేశాల నుంచి వచ్చిన సన్నటి కుర్రాడిని. అప్పటివరకు చూడని ఒక అమెరికా పనిముట్టు చేతిలో పట్టుకొని నిలబడ్డాను. ఆ ఆకుపచ్చ కోటు నా ఒంటి మీదినుంచి దిగింది లేదు. ఇంట్లోనూ వేసుకున్నాను, బయటా వేసుకున్నాను. కరెంటు దుప్పటి కింద దాన్ని వేసుకునే పడుకున్నాను. నేను మంచుతో కుస్తీ పడుతుంటే బ్రెంట్ వసారాలోంచి చూసి ఆనందించేవాడు. ఈ కుర్రాడు ఎన్ని రోజులు నిలబడతాడో అని ఆలోచిస్తూ ఉండేవాడేమో.

మా నాన్న ఒకసారి మోంటానా వచ్చాడు. ఆయన ఏ పని చేసినా ఎలా చేస్తాడో అలాగే వచ్చాడు. గాలిలాగా, ఎవరూ ఊహించలేని ధోరణిలో వచ్చాడు. అమెరికాలో ఎవరింటికైనా వెళ్లాలంటే ముందుగా ఫోన్ చేసి, క్యాలెండర్‌లో రాసుకోవాలి. మా నాన్న మాత్రం దూర ప్రయాణాల బస్సు టికెట్ కొని, దేశమంతా దాటి వచ్చి, చినూక్ దగ్గరి బస్ స్టేషన్‌లో దిగి, “నేను వచ్చేశాను” అని ఫోన్ చేశాడు. శారా తల్లిదండ్రులు, అప్పటివరకు ఎప్పుడూ కలవని ఆ మనిషి కోసం ఇరవై మైళ్లు కారు నడిపి వెళ్లారు. ఆ తర్వాత, ఆ చిన్న మోంటానా వంటగదిలో, మా నాన్న వాళ్లకు చేపల పులుసు వండి పెట్టాడు. ఈ సంగతి నేను ఇప్పటికీ నమ్మలేను. ఆయన ఇంట్లోనే పెరిగాను. ఆయన వంట చేయడం ఒక్కసారి కూడా చూడలేదు. భూమికి రెండు చివరల నుంచి వచ్చిన రెండు కుటుంబాలు. ఒకటి అన్నీ ముందుగా ప్రణాళిక వేసుకునేది, ఇంకొకటి అసలు ప్రణాళికే వేయనిది. ఆ రెండూ ఒక పులుసు గిన్నె చుట్టూ ఒక్కటయ్యాయి. చివరికి వాళ్లు మంచి స్నేహితులే అయ్యారు.

బ్రెంట్‌కు టీవీలో ఆటలు చూడడం ఇష్టం. నేల గడ్డకట్టనప్పుడు గోల్ఫ్ ఆడతాడు. నన్ను బాగా చూసుకున్నాడు. కానీ అల్లుడిని ఆటపట్టించడమూ బాగా తెలిసినవాడు. మోంటానా మామగారి ప్రేమ భాష అదే. నా పెద్ద పాదాల గురించీ, పలకడానికి రాని మా బంధువుల పేర్ల గురించీ నన్ను ఆటపట్టించేవాడు. నేనూ అంతే గట్టిగా తిరిగి ఆటపట్టించడం నేర్చుకున్నాను. ఆయన స్థాయికి చేరడానికి మాత్రం కొంతకాలం పట్టింది. నాన్సీ కూతుళ్లను పెంచుతూనే పూర్తికాల ఉద్యోగం చేసింది. వాళ్లిద్దరిలో ఎవరూ ఎప్పుడూ జీతం తీసుకునే మిషనరీలు కారు. వాళ్లకు సొంత పని ఉంది. సొంత ఇల్లు ఉంది. సొంత ఊరు ఉంది.

పక్క ఊరు హావ్రేలోని క్రైస్తవ రేడియో స్టేషన్ బోర్డుకు బ్రెంట్ ఎన్నో ఏళ్లు అధ్యక్షుడిగా సేవ చేశాడు. 1983లో ఒకే ఒక్క చిన్న ప్రసారంతో మొదలైన ఆ స్టేషన్, ఆయన చేతుల మీదుగా పెరిగి, మోంటానా అంతటా, కెనడాలోకి, సాల్ట్ లేక్ సిటీ వరకు వినిపించే ఒక స్తుతి పాటల రేడియో నెట్‌వర్క్ అయింది. ఇప్పుడు ఆ బాధ్యతను ఆయన ఇంకొకరి చేతికి అందించాడు.

రోజువారీ జీవితంలో వాళ్లు చేసింది సింపుల్ పనులే. తమ ఊరి కోసం ప్రార్థించారు. వాళ్ల ఇంటి తలుపు ఎప్పుడూ తెరిచే ఉంది. బైబిల్ స్టడీలు నడిపారు, పిల్లల వేసవి బైబిల్ స్కూళ్లు నడిపారు. కష్టాల్లో ఉన్నవాళ్లతో కలిసి ప్రార్థించారు, తోడు నిలబడ్డారు. వండి పెట్టారు, సర్ది పెట్టారు, తమ ఊరికి వెలుగుగా ఉన్నారు. ఎక్కడికి పంపమని ప్రభువు చెబితే అక్కడికి డబ్బు పంపారు. దేవుడు తమ చుట్టుపక్కల ఏమి చేస్తున్నాడో వింటూ నడిచారు. కూతుళ్లను సేవ గుండెతో లోకంలోకి పంపారు. శారా టీనేజీలోనే రెండుసార్లు ఇండియా వచ్చింది. ఎందుకంటే ఆమె చిన్నప్పటినుంచి పీల్చిన గాలే అది.

ఈ రోజుకూ వాళ్లు అదే పని చేస్తున్నారు. ఈ వారం ప్రభువు తమనుంచి ఏమి కోరుతున్నాడో ఇప్పటికీ అడుగుతున్నారు. తాము ఆయన నుంచి వింటున్నది ఇప్పటికీ ఇరుగుపొరుగుతో పంచుకుంటున్నారు.

వాళ్లు ఏమి పంపారో చూడండి. 1993లో, పదిహేడేళ్ల తమ కూతురిని, మా నాన్న నడిపే పిల్లల ఆశ్రమ భవనానికి కాంక్రీట్ పైకప్పు వేయడానికి వెళ్తున్న ఒక పని టీమ్‌తో కలిపి, విమానం ఎక్కించి ఇండియా పంపారు. మరుసటి సంవత్సరం మళ్లీ పంపారు. రెండేళ్ల తర్వాత, 1996 జనవరి 5న, చినూక్‌లోని తమ సంఘంలో శారాను పెళ్లి పీటల వరకు నడిపించారు. కొద్ది నెలలుగా మాత్రమే తెలిసిన ఒక ఇరవై నాలుగేళ్ల ఇండియా కుర్రాడికి తమ కూతురిని ఇచ్చారు. వాళ్లు అప్పటివరకు నా దేశం చూడలేదు. మా నాన్న తప్ప మా కుటుంబంలో ఎవరినీ కలవలేదు. అయినా దేవుని మీద నమ్మకం పెట్టి, ఆ పెళ్లిని ఆశీర్వదించారు.

2000లో మేము సెమినరీ ముగించుకొని మిషనరీ జీవితం మొదలుపెట్టినప్పుడు, బ్రెంట్, నాన్సీ మా వెనుక నిలబడ్డారు. మా కుటుంబ జీవితపు ప్రతి కాలంలోనూ తమ కూతురితో నిలబడ్డారు. పని చిన్నదిగా ఉన్నప్పుడూ ప్రార్థించారు. పని పెరిగి, దానితో పాటు భారమూ పెరిగినప్పుడూ ప్రార్థించారు. ఇప్పటికీ ప్రార్థిస్తూనే ఉన్నారు. మేము ప్రయాణాల్లో ఎక్కడ ఉన్నామో చూస్తూనే ఉన్నారు.

ఆదివారం మధ్యాహ్నం టీవీలో ఆటలు చూసే, నేల కరిగినప్పుడు గోల్ఫ్ ఆడే, నవంబరులో తమ ఇంటి ముందు మంచు తామే తీసే మామూలు అమెరికన్లు వీళ్లు. వాళ్లకు ఎప్పుడూ పెద్ద స్టేజి లేదు. కానీ మా కోసం, తమ పెద్ద కుటుంబమంతటి కోసం ప్రార్థించారు, ప్రేమించారు, నమ్మకమైన మాదిరిగా నిలబడ్డారు.

వాళ్లు అపొస్తలులు కాకపోవచ్చు. కానీ అపొస్తలుల పనే ఇలాంటి మనుషులను మేల్కొలపడం. వీళ్లు మాత్రం ఎప్పుడో మేల్కొని, పనిలో దిగిపోయినవాళ్లు.

మీరు ఇప్పుడు ఏమై ఉన్నారో

మొదటి అలవాటుకు కావలసింది గొప్పతనం కాదు, శిక్షణ కాదు, పట్టా కాదు. మీరు ఇప్పటికే ఉన్న చోటే, ఉన్నట్టుగానే, దేవుని చేతిలో పనికి సిద్ధపడడమే మొదటి అలవాటు.

రెండవ అలవాటు దేవుని స్వరం వినడం. దాని గురించి తర్వాతి అధ్యాయంలో మాట్లాడుకుందాం.

ధ్యానించడానికి

విని, లోబడి, ఒక్క మనిషికి సహాయపడిన క్షణంలోనే మీరు సామాన్య శిష్యులు అయిపోతారు. ఏళ్ల శిక్షణ తర్వాత కాదు. మరి మిమ్మల్ని ఇంతకాలం ఆపింది ఏమిటి?

ప్రభువు మిమ్మల్ని ఇప్పటికే పెట్టిన ఆ మామూలు చోటు ఏది? మీరు మాత్రమే చేరగలిగిన మనుషులు ఎవరు?

మీరు ఇప్పటికే జీవిస్తున్న చోటే, ఎవరితో కలిసి బైబిల్ తెరవగలరు? అలాంటి ఇద్దరు ముగ్గురు ఎవరు?

నాలుగవ అధ్యాయం

దేవుని స్వరం వినడం

రెండవ అలవాటు ఇది. మనలో చాలా మందికి పొందుకోవటానికి అన్నిటికంటే కష్టమైనదీ ఇదే.

రెండు వందల ఏళ్లుగా మనకు నేర్పింది ఒక్కటే: శిష్యులు తయారయ్యేది బోధన ద్వారా అని. పాస్టర్ సంఘానికి బోధిస్తాడు. సెమినరీ పాస్టర్‌కు బోధిస్తుంది. మిగతా మనందరికీ పుస్తకాలూ పాడ్‌కాస్టులూ బోధిస్తాయి. వీటన్నిటిలో మంచి ఉంది. నా జీవితమూ వీటి వల్లే ఎంతో రూపుదిద్దుకుంది.

బోధన వాక్యానుసారమే. కానీ దానికంటే లోతైన పునాది ఒకటి ఉంది. దేవుడు తన ప్రజలలో ప్రతి ఒక్కరితో నేరుగా మాట్లాడతాడు. ప్రతి ఒక్కరూ ప్రభువు స్వరాన్ని వినగలరు.

డిస్కవరీ అంటే ఏమిటి? ఒక పాత నమ్మకాన్ని తిరిగి పొందడమే. ఆ నమ్మకం ఇది: పరిశుద్ధాత్మ లేఖనాల్లోనుంచి సామాన్య శిష్యులతో నేరుగా మాట్లాడతాడు. ఆ నమ్మకం మన గుండెల్లోకి దిగిన రోజు, మన పని మారిపోతుంది. ఇక బైబిల్‌ను వాళ్లకు విడమరిచి చెప్పక్కర్లేదు. వాళ్లను ఆయన ముందు నిలబెట్టే ప్రశ్నలు అడుగుతాం. మిగతాది ఆయనకే వదిలేస్తాం.

ఇది కొత్తవాళ్ల కోసం పెట్టిన పద్ధతి అనుకోకండి. ఇది అన్నిటికంటే పాత తీరు. యేసే స్వయంగా ఇలా జీవించాడు. కుమారుడు తనంతట తాను ఏమీ చేయలేడని, తండ్రి చేయడం చూసినదే చేస్తానని ఆయనే చెప్పాడు. తనంతట తాను మాట్లాడనని కూడా చెప్పాడు. ఏమి చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో తనను పంపిన తండ్రే ఇచ్చాడన్నాడు.

ఒక్కసారి ఆలోచించండి. దేవుని కుమారుడు గలిలయ దారుల్లో నడుస్తున్నాడు. ప్రతి రోజూ తండ్రి మాట వింటూనే జీవిస్తున్నాడు. తండ్రి స్వస్థపరచడం చూసినదాన్నే స్వస్థపరిచాడు. తండ్రి చెప్పగా విన్నదాన్నే చెప్పాడు. దేవుని కుమారుడే అలా జీవించాడు.

అంటే దేవునితో జీవితానికి కేంద్రం ఎప్పుడూ దేవుని స్వరం వినడమే. బోధించేవాడికైనా, నేర్చుకునేవాడికైనా అంతే.

ఇక సామాన్య విశ్వాసికి అన్నిటికంటే ముఖ్యమైన సంగతి ఇది. చనిపోవడానికి ముందు రాత్రి యేసు తన స్నేహితులతో చెప్పాడు: నేను వెళ్లిపోవడమే మీకు మేలు. ఎందుకంటే నేను ఆత్మను పంపుతాను. ఆయన మిమ్మల్ని సత్యమంతటిలోకి నడిపిస్తాడు. అంటే ఏమి జరిగిందో చూడండి: తాను జీవించిన ఆ దేవుని స్వరం వినే జీవితాన్ని ఆయన మన చేతికి అందించాడు. కుమారుడితో మాట్లాడిన ఆత్మే ఇప్పుడు దుకాణదారుడితో మాట్లాడతాడు. అమ్మతో మాట్లాడతాడు. టీనేజీ పిల్లలతో మాట్లాడతాడు. దేవుడు తన స్వరాన్ని పుల్పిట్ మీది వాళ్ల కోసమే దాచుకోలేదు. ఆయన దాన్ని కుమారుడికి ఇచ్చి, కుమారుడి ద్వారా మనందరికీ ఇచ్చాడు. మనలో ప్రతి ఒక్కరం ఆయన స్వరాన్ని మనకు మనమే వినాలన్నదే ఆయన కోరిక.

ఈ వినడానికి రెండు వైపులు ఉన్నాయి.

ఒక వైపు, మీ సొంత జీవితం కోసం వినడం. అప్పుడు మీరు ఎదుగుతారు. లోబడవలసిన తర్వాతి పనిని ఆయన చూపిస్తాడు. నెమ్మదిగా, ఆయన చేస్తున్న కొత్త మనిషిగా మీరు మారుతూ వెళ్తారు.

రెండవ వైపు, ఇంకొకరి కోసం వినడం. అప్పుడు, యేసు ప్రతి రోజూ చేస్తూ వచ్చిన పనిలోకి మీరు అడుగుపెట్టినట్టే. అది పక్కన ఉన్న స్నేహితుడి కోసం ఒక మాట కావచ్చు. మీరు ప్రార్థిస్తున్న మనిషిలో ప్రభువు ఏమి చేస్తున్నాడో అనే ఒక స్పృహ కావచ్చు. యేసు కూడా తన ఎదురుగా ఉన్న మనిషి కోసం తండ్రి మాట విని, విన్నది చేశాడు.

మీ కోసం వినడం మీ ఎదుగుదలకు దారి. ఇతరుల కోసం వినడం, యేసు చేసిన పరిచర్యలోకి మీ మొదటి అడుగు. మూడవ మార్గం అంటే దేవుని గురించి ఆలోచించే ఒక పద్ధతి మాత్రమే కాదు. ఇంకొక మనిషితో కలిసి ప్రభువు ముందు నిలబడే జీవితం ఇది.

ఏ అపొస్తలుడూ రాకముందే విన్న శతాధిపతి

ముందుకు వెళ్లేలోపు ఇంకొక సామాన్య శిష్యుడిని మీకు పరిచయం చేయాలి. అతని పేరు కొర్నేలీ. అపొస్తలుల కార్యములు 10వ అధ్యాయం.

కొర్నేలీ కైసరయ పట్టణంలో ఒక రోమా శతాధిపతి. వంద మంది సైనికుల మీద అధికారి. అతను యూదుడు కాదు. పాలస్తీనాను ఏలుతున్న రోమా సైన్యంలో పనిచేస్తున్నాడు. హోదా ఉన్న సమర్థుడైన మనిషి. కానీ ఆ ప్రాంతపు యూదుల దృష్టిలో

అతను బయటివాడు, నిబంధన ప్రజల్లో లేనివాడు. ఆ రోజుల్లో ఏ మత గురువైనా అతన్ని చూస్తే దారి మార్చుకొని వెళ్లేవాడు.

అలాంటి అతని గురించి లూకా ఏమి రాశాడో చూడండి: అతను భక్తిపరుడు. ప్రార్థించేవాడు, అవసరంలో ఉన్నవాళ్లకు ధారాళంగా ఇచ్చేవాడు. అతని దగ్గర సొంత బైబిల్ లేదు. అతనికి గురువు లేడు, అర్థం చెప్పే అపొస్తలుడూ లేడు. ఇశ్రాయేలు దేవుని గురించి తనకు అందినంతవరకు తెలుసుకుంటూ నడుస్తున్న మనిషి. అంతే.

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం సుమారు మూడు గంటలకు, ఒక దర్శనంలో దేవదూత అతనికి కనిపించాడు. నీ ప్రార్థనలూ నీ దానధర్మాలూ దేవుని దగ్గరికి చేరాయని చెప్పాడు. ముప్పై మైళ్ల దూరంలో, యొప్పే పట్టణంలో ఉన్న పేతురు అనే మనిషిని పిలిపించమన్నాడు. చిరునామా కూడా దూతే చెప్పాడు: "సముద్రపు దరినున్న సీమోనను ఒక చర్మకారుని ఇంట." దూత ఇచ్చిన సూచన అంతే. వేదాంతమూ లేదు, వివరణా లేదు. ఆ మనిషిని పిలిపించు, అతను చెప్పేది విను.

కొర్నేలీ అలాగే చేశాడు. ఇద్దరు పనివాళ్లను, ఒక భక్తిగల సైనికుడిని పిలిచి, ఆ గంటలోనే యొప్పే దారి పట్టించాడు.

పేతురు వచ్చాడు. వారం క్రితం వరకు ఏ యూదేతరుడి ఇంట్లోకీ అడుగుపెట్టని పేతురు, కొర్నేలీ ఇంట్లోకి వచ్చి చూస్తే, గది నిండా మనుషులు. కొర్నేలీ అప్పటికే వాళ్లను సమకూర్చి పెట్టాడు: తన బంధువులను, తన ప్రాణ స్నేహితులను, తన ఇంటివాళ్లను. ఆ శతాధిపతి దేవుని స్వరం విన్నాడు. పేతురు రాకముందే, దేవుడు తనకు ఇచ్చిన మనుషులను తనతో పాటు వినడానికి పోగుచేసి పెట్టాడు.

పేతురు మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. మొదలుపెట్టీ పెట్టగానే పరిశుద్ధాత్మ ఆ గది అంతటి మీద దిగివచ్చాడు. యూదేతరులకూ ఆత్మ ఇవ్వబడడం చూసి, పేతురుతో వచ్చిన యూదా విశ్వాసులు ఆశ్చర్యపోయారు. అప్పుడు పేతురు అన్నాడు: "మనవలె పరిశుద్ధాత్మను పొందిన వీరు బాప్తిస్మము పొందకుండ ఎవడైనను నీళ్లకు ఆటంకము చేయగలడా?" ఆ రోజే వాళ్లు బాప్తిస్మం పొందారు. కొర్నేలీ, అతని ఇంటివాళ్లు అందరూ.

ఈ సంగతిలో నాలుగు అలవాట్లనూ చూడండి.

మొదటి అలవాటు: సామాన్య శిష్యుడు. అతను ఉద్యోగరీత్యా సైనికుడు, మత వ్యవస్థలో ఎలాంటి స్థానమూ లేనివాడు.

రెండవ అలవాటు: దేవుని స్వరం వినడం. ఏ ప్రసంగీకుడూ రాకముందే, దర్శనంలో దూత అతని దగ్గరికి వచ్చాడు.

మూడవ అలవాటు: లోబడడం. విన్న వెంటనే కదిలి, ఆ గంటలోనే మనుషులను పంపాడు.

నాలుగవ అలవాటు: ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. తన కుటుంబాన్నీ స్నేహితులనూ తనతో పాటు లోపలికి తీసుకువచ్చాడు.

ఈ సంగతిలో అపొస్తలుడైన పేతురు పాత్ర నిజమే గానీ, అది రెండో స్థానమే. కావాలంటే ప్రభువు ముందుగా పేతురుకు చెప్పి, ఏమీ తెలియని కొర్నేలీ దగ్గరికి అతన్ని పంపగలిగేవాడు. కానీ ఆయన చేసింది సరిగ్గా దానికి వ్యతిరేకం. ముందు మాట్లాడింది కొర్నేలీతోనే. దేవుడు అప్పటికే మొదలుపెట్టిన పనిని నిర్ధారించి, వివరించడమే పేతురు పని అయింది.

అపొస్తలులు ఉన్నది సామాన్య శిష్యులను పనిలోకి లేపడానికే, వాళ్ల స్థానం ఆక్రమించడానికి కాదు.

కొర్నేలీతో మాట్లాడిన తీరులో దేవుడు మాట్లాడడం ఏనాడూ ఆపలేదు. ప్రపంచమంతటా, ముఖ్యంగా సువార్త చేరడం అన్నిటికంటే కష్టమైన చోట్లలో, యేసు కలల ద్వారా, దర్శనాల ద్వారా మనుషులను కలవడానికి ఇష్టపడతాడు. అక్కడ వీధి చివర సంఘం లేదు, వంద మైళ్ల లోపల ప్రసంగీకుడూ లేడు. అయినా ఆయన వస్తాడు. బైబిల్ లేని, అపొస్తలుడు ఇంకా రాని ఒక రోమా సైనికుడి దగ్గరికి వచ్చినట్టే వస్తాడు.

ప్రపంచమంతటా లెక్కలేనంతమంది స్త్రీపురుషులు మీకు చెబుతారు: క్రైస్తవుడిని కలవకముందే, కలలో తెల్లని వస్త్రాల మనిషిని కలిశామని. నాటకీయత ఏమీ లేకుండా, మామూలుగా చెబుతారు. చెప్పి, ఆయనను వెతుక్కుంటూ బయలుదేరతారు. ఇది నమ్మలేని వింత సంగతి కాదు. ఏ మిషనరీ చేరలేని మనుషులను దేవుడు చేరే మామూలు దారుల్లో ఇది ఒకటి.

చీకటి దట్టంగా ఉన్న చోట్లలో ఆయన ఇప్పటికీ మనుషులను విడిపిస్తూనే ఉన్నాడు. ఒక పల్లెలో, చీకటి పడ్డాక ప్రజలు ఇంటి గడప దాటేవాళ్లు కాదు. ఆ ఊరి మీద ఏదో ఉందని అందరికీ తెలుసు. కొందరు సామాన్య విశ్వాసులు ఆ ఊళ్లోకి వెళ్లి, వారం తర్వాత వారం ప్రార్థించారు. చివరికి వారిలోని ఆ భయం పారిపోయింది. ఊరి ప్రజలు మళ్లీ సాయంత్రాల్లో బయటికి వచ్చారు.

అక్కడ స్టేజి అంటూ ఏమీ లేదు, పేరు మోసిన పెద్దవారు ఎవరూ లేరు. భయం అనే బంధకంలో ఉంచినదాని కంటే ప్రభువు బలవంతుడని నమ్మిన కొద్దిమంది శిష్యులే ఉన్నారు. ప్రభువు నిజంగా బలవంతుడే అయ్యాడు.

సమాధుల మధ్య బ్రతికిన ఆ మనిషి గుర్తున్నాడా? ఈ పుస్తకంలో తర్వాత అతన్ని కలుస్తారు. అతనే ఈ పొడవాటి వరుసలో మొదటివాడు. ఏ గొలుసూ అతన్ని

బంధించలేకపోయింది గానీ, యేసు నోటి ఒక్క మాట అతన్ని విడిపించింది. తర్వాత అతనే పది పట్టణాల్లో సువార్త స్వరం అయ్యాడు.

చీకటి రైలు పెట్టెలో బైబిల్ వెలిగిన రాత్రి

ఈ తేడా నాకు మొదటిసారి అనుభవంలోకి వచ్చినప్పుడు నా వయసు ఇరవై ఏళ్లు.

ఇండియాలోని ఒక పెద్ద నగరంలో నా వేదాంత చదువు అప్పుడే ముగించాను. విలియం కేరీ స్థాపనలో సహాయపడిన యూనివర్సిటీకి అనుబంధమైన కళాశాలలో చదివాను. క్లాస్‌లో మొదటివాడిని. తలలో గ్రీకు భాష, కంఠతా వచ్చిన సిద్ధాంతాలు, శిక్షణ పొందిన క్రైస్తవుడికి ఉండవలసిన సామగ్రి అంతా నా దగ్గర ఉంది. కానీ అమెరికాలోని ఆర్కన్సా రాష్ట్రం, లిటిల్ రాక్ ఊరి నుంచి వచ్చిన ఒక ప్రసంగీకుడి ముందు అవేవీ నన్ను సిద్ధం చేయలేకపోయాయి. ఆయన నా మార్కుల జాబితా అడగనే లేదు.

1991 నవంబరులో, పాస్టర్ రాబర్ట్ మా ఊళ్లో మా నాన్న పరిచర్యకు వచ్చారు. ఆయనతో పాటు సహోదరులు డేవిడ్, జోసెఫ్ ఉన్నారు. కొత్త నిబంధన చెప్పే అర్థంలో ఆయన ఒక అపొస్తలుడు. దగ్గర్లో వాళ్లు ఒక కాన్ఫరెన్స్ నడుపుతున్నారు. వాళ్ల ప్రసంగాలను ఇంగ్లీషు నుంచి మా ప్రజల భాషలోకి నేను అనువదిస్తున్నాను.

కాన్ఫరెన్స్ ముగిశాక, పాస్టర్ రాబర్ట్ టీమ్ ఒక పెద్ద నగరానికి రైలులో వెళ్లి, అక్కడినుంచి ఉత్తరాదికి విమానం ఎక్కాలి. నేను వాళ్లను రైల్వే స్టేషన్‌లో దించి ఇంటికి రావాలి. అదీ ప్రణాళిక. కానీ ప్లాట్‌ఫారం మీద కూడా పాస్టర్ రాబర్ట్ నాకు చెబుతూనే ఉన్నారు. క్రీస్తులో మన గుర్తింపు గురించి, కొత్త సృష్టి కావడం గురించి, పరలోక స్థలాల్లో కూర్చోబెట్టబడడం గురించి చెబుతూ వెళ్తున్నారు. వేదాంత కళాశాలలో నేను సిద్ధాంత వాక్యాలుగా నేర్చుకున్న సంగతులు, నాకు అవసరమని కూడా తెలియని సత్యాలుగా నా లోపలికి దిగుతున్నాయి.

ఆయన అన్నారు: “మాతో వచ్చెయ్.”

టికెట్ కొని రైలు ఎక్కేశాను.

రాత్రంతా ప్రయాణం. ఆయన బైబిల్ తెరుస్తూనే ఉన్నారు. ఆ రైలులో నేను చూసినదాన్ని మాటల్లో పెట్టలేను. దగ్గరగా చెప్పగలిగింది ఇంతే: చీకటి పెట్టెలో ఆ మాటలు వెలుగుతున్నాయి. వేదాంత కళాశాలలో నోట్సు రాసుకుంటూ చదివిన అవే పేజీలు, లోపలినుంచి వెలిగిపోతున్నాయి. అవే మాటలను నేను వేరే విధంగా చదువుతున్నాను. విడదీసి అర్థం చేసుకోవడం లేదు. వింటున్నాను.

డిస్కవరీ అంటే అదే. అప్పుడు నాకు ఇరవై ఏళ్లు. ఒక ఇండియా రైలులో, ప్రతి ఉదయం మోకరించి “పరిశుద్ధాత్మా, ఈ రోజు లేఖనాల్లోనుంచి నాకు నేర్పించు” అని అడిగే ఒక ఆర్కన్సా ప్రసంగీకుడి పక్కన కూర్చొని ఉన్నాను.

ఒక మాట: డిస్కవరీలు చాలావరకు కదిలే రైలులో వెలిగే పేజీలు కావు. అవి జరిగేది ఒక బల్ల దగ్గర, అరగంటలో. ఒక వాక్యభాగం, ఒక స్నేహితుడు, “ప్రభువు ఏమి చెబుతున్నాడు?” అనే ప్రశ్న, జవాబు కోసం ఎదురుచూసే నిశ్శబ్దం. చోటు మారవచ్చు గానీ, తీరు మాత్రం అదే.

అలా చేసేవాళ్లను నేను అంతకుముందు ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఏళ్లుగా మా నాన్న పరిచర్యకు వచ్చిన విదేశీ ప్రసంగీకులు బోధించారు. బాగానే బోధించారు. ఇది వేరు. పాస్టర్ రాబర్ట్, ఆ సహోదరులు బైబిల్ తెరిచి, మొదటిసారి చదువుతున్నట్టుగా దాన్ని తమతో మాట్లాడమని అడిగారు. ఆ ప్రయాణమంతా, ప్రతి రోజూ, వాళ్లు అలా చేయడం చూశాను.

ఆ నగరం నుంచి పాస్టర్ రాబర్ట్ టీమ్ ఉత్తరాదిలో తమ తర్వాతి కాన్ఫరెన్స్‌కు విమానంలో వెళ్తున్నారు. నన్నూ తమతో తీసుకెళ్లారు. అదే నా జీవితంలో మొదటి విమాన ప్రయాణం. 1991 డిసెంబరు 4న, వాళ్లు నా తల మీద చేతులు పెట్టి ప్రార్థించారు. నా లోపల ఏదో జరిగింది. ఈ రోజుకూ దాన్ని మాటల్లో పెట్టలేను.

ఆ తర్వాత వారాల తరబడి, లోకాన్ని జయించగలనన్నంత బలం నాలో నిండి ఉంది. ఇండియా కోసం విశ్వాసాన్ని ప్రభువు ఆ రైలులోనే నాలో కుమ్మరించి, ఆ కాన్ఫరెన్స్ కేంద్రంలో దాన్ని స్థిరపరిచాడు. ఆ రాత్రి నుంచి ప్రభువు ఈ పని మీద తన దర్శనం గురించి, తన కోరికల గురించి నాతో నేరుగా మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. నేను వింటూ ఉండగా అవి నావే అయిపోయాయి. అప్పటినుంచి నా జీవితమంతా ఆ సంభాషణ లోపలే నడుస్తోంది.

నేను ఇంటికి తెచ్చుకున్నది కొత్త సమాచారం కాదు, ఒక కొత్త వైఖరి.

మూడు ప్రశ్నలు, వాటి వెనుక ఇంకో మూడు

ఈ రెండు వైఖరుల మధ్య తేడాను నాకు అన్నిటికంటే సూటిగా చెప్పింది ఎవరో తెలుసా? ఇండియాలో, ఇరవైల వయసులోనే డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపించడం మొదలుపెట్టిన ఒక యువ సహోదరి. ముందు అధ్యాయంలో చెప్పిన ఆ ఇరవై ఒక్కేళ్ల అమ్మాయే. ఆమె నాతో అన్న మాట ఇది: “ఎవరైనా పాస్టర్ దగ్గరికో పెద్ద దగ్గరికో వెళ్తే, ఆయన అన్నీ బోధించడం మొదలుపెడతాడు. వింటున్నవారికి ఏమీ అర్థం కాదు. కానీ మేము ఇది కలిసి చేసినప్పుడు, మేము ఏమీ బోధించము. వాళ్లే అర్థం చేసుకుంటారు.”

మొదటి రెండు మార్గాలకూ మూడవ మార్గానికీ మధ్య తేడా ఆ మాటలోనే ఉంది. మొదటి రెండు మార్గాల్లో పాస్టర్ బోధకుడు, విశ్వాసి విద్యార్థి. మాట ఎప్పుడూ ఒకే వైపు నుంచి వస్తుంది. మూడవ మార్గంలో నడిపించే మనిషి ఇంటికి ఆతిథ్యం ఇచ్చేవాడి లాంటివాడు. విశ్వాసి అతనితో పాటు వినే తోటి మనిషి. మాట రెండు వైపులా నడుస్తుంది.

ఈ వైఖరి మన తరంలో వేళ్లూనుకోవడానికి దేవుడు ఒక చిన్న సాధనాన్ని వాడుతున్నాడు. అదే డిస్కవరీ గ్రూప్. ఎవరైనా వాడగలిగినంత సింపుల్ సాధనం. ఇది ఒక సాధనం, ఒకే ఒక్క సాధనం కాదు. కానీ ఈ వైఖరిని సామాన్య శిష్యుల మధ్యకు తీసుకెళ్లడంలో అన్నిటికంటే ఎక్కువ పనిచేసింది ఇదే. గత నలభై ఏళ్లలో డేవిడ్ వాట్సన్, అతని కొడుకు పాల్ వాట్సన్, జెర్రీ ట్రౌస్‌డేల్ వంటివారి పని ద్వారా ఇది రూపుదిద్దుకుంది. ఇప్పుడు ఆ ప్రవాహాన్ని న్యూ జనరేషన్స్, ఫైనల్ కమాండ్ సంస్థల్లో హ్యారీ బ్రౌన్ నడిపిస్తున్నాడు.

డిస్కవరీ గ్రూప్ ఎలా జరుగుతుందో చెబుతాను. కొందరు కలుసుకుంటారు. వాళ్లు క్రైస్తవులే అయి ఉండాలన్న నియమం లేదు. ముందుగా ఒకరి యోగక్షేమాలు ఒకరు తెలుసుకుంటారు: ప్రతి ఒక్కరూ తాము కృతజ్ఞతగా ఉన్న ఒక సంగతి, తమ మీద భారంగా ఉన్న ఒక సంగతి చెబుతారు. పోయినసారి చేస్తామన్న పని ఎలా జరిగిందో చెబుతారు. తర్వాత ఒక వాక్యభాగం తెరుస్తారు. చాలాసార్లు అది ఒక సంగతే. బయటికి చదివి, సరిగ్గా అందిందో లేదో చూసుకోవడానికి తమ సొంత మాటల్లో తిరిగి చెప్పుకుంటారు. తర్వాత, ఈ ప్రశ్నల సహాయంతో కలిసి వెతుకుతారు:

> ఈ వాక్యభాగం దేవుని గురించి ఏమి చూపిస్తోంది? మనుషుల గురించి ఏమి చూపిస్తోంది?
>
> వింటూ ఉండగా ప్రభువు మీకు ఏమి చెబుతున్నాడు? ఏమి చూపిస్తున్నాడు? ఒక మాటో, ఒక దృశ్యమో, ఒక స్ఫురణో?

ఈ వారం మీరు ఏ మార్పు చేసుకుంటారు?

ఒక్కొక్కరూ లోబడే పని ఒకటి నిర్ణయించుకుంటారు. తర్వాత ఒకరినొకరు ముందుకు పంపుకుంటారు:

ఈ వారం ఒకరికొకరం ఎలా సహాయపడగలం?

ఈ గది బయట మనం ఎవరికి సేవ చేయగలం?

> ఈ సంగతిని ఎవరికి చెప్పమని ప్రభువు మీ మనసులో పెడుతున్నాడు?

గమనించారా? ఇది నిజానికి బోధనా పద్ధతే కాదు. ప్రసంగం లేదు, నిపుణుడు లేదు, వ్యాఖ్యానం లేదు. ఉన్నదల్లా వాక్యభాగం, గదిలోని మనుషులు, పరిశుద్ధాత్మ.

శిక్షణ పొందిన క్రైస్తవ నాయకులకు ఇది ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. ఎందరో పాస్టర్లు డిస్కవరీ గ్రూప్ నడిపించడానికి ప్రయత్నించి, రెండో కూడికకే మళ్లీ బోధనలోకి జారిపోవడం చూశాను. వాళ్ల తప్పేమీ కాదు. ఆగలేరు, అంతే. బోధించడానికే వాళ్లు రూపుదిద్దబడ్డారు. ఆ వరాన్ని కాసేపు పక్కన పెట్టడం తేలిక కాదు.

పాస్టర్లే కాదు. మనలో దాదాపు అందరమూ ఇలాగే తయారయ్యాం. మనం వెంటనే ఏదో చేసేయాలనుకునే మనుషులం. ఒక మనిషి మీద ప్రేమ పుట్టగానే, వాళ్ల చేతిలో ఏదో ఒకటి పెట్టాలనిపిస్తుంది: ఒక పాఠం, ఒక సాధనం, మనల్ని బాగుచేసిన ఒక వచనం. అంటే, వెంటనే సమాచారమే అందిస్తాం. ఎందుకంటే లోలోపల మనం నమ్మేది ఇది: పని చేసేది సమాచారమే. బాగా వివరించగలిగితే చాలు, మనిషి మారిపోతాడు.

కానీ సమాచారం ఎవరినీ మార్చదు. మార్చగలిగితే, బైబిల్ ఎక్కువ తెలిసినవాడే యేసును ఎక్కువ పోలి ఉండేవాడు. మనుషులను మార్చేది ఏమిటంటే, ఎవరో ఒకరు జీవించిన దాన్ని చూడడమే. మీరు ఒక గ్రూప్ మొదలుపెడితే, ఆ “ఎవరో ఒకరు” మీరే. మీలో మనుషులకు కనిపించే ధైర్యం, అధికారం మీరు చదివిన పుస్తకాల్లోనుంచి రాలేదు. దేవునికి మీరు వినయంగా లోబడడంలోనుంచే వచ్చింది. డిస్కవరీ గ్రూప్ నడిపిస్తున్నప్పుడు దాచుకోకండి. మీరు దేవుని స్వరం వినడం మనుషులు చూడనివ్వండి. కష్టమైన పనికి లోబడడం చూడనివ్వండి. ఇతరులకు సహాయపడడం చూడనివ్వండి. చూస్తూ ఉండగా వాళ్ల లోపల ఒక మాట పుడుతుంది: ఇది నేనూ చేయగలనేమో. ఏ ప్రసంగమూ చేయలేని పనిని, మీ జీవితమే చేస్తుంది.

కాబట్టి పద్ధతి దగ్గర చిక్కుకుపోకండి. కొందరు దీన్ని డిస్కవరీ గ్రూప్ అంటారు. కొందరు డిస్కవరీ బైబిల్ స్టడీ అంటారు. కొందరు స్నేహితులతో కలిసి బైబిల్ చదవడం అనే అంటారు. ముందు చెప్పిన వేల్స్ ప్రార్థన ఇళ్ల గ్రూప్‌లకు వాళ్ల సొంత పేరుంది. మీ మనుషులకు ఏ పేరు సౌకర్యంగా ఉంటే అది పెట్టుకోండి. మీ ప్రజలకు బాగా సరిపోయే ప్రశ్నలు ఉంటే మార్చుకోండి. మార్చకూడనివి మాత్రం నాలుగే: సామాన్య శిష్యులు, దేవుని స్వరం వినడం, దేవునికి లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. మీ సొంత మనుషులతోనే మొదలుపెట్టండి. అన్నిటికంటే ముఖ్యంగా, జీవించి చూపించండి. ఎందుకంటే, మీరు చెప్పేదాన్ని మనుషులు వెంబడించడానికి చాలా ముందే, మీరు జీవించేదాన్ని చూసి వెంబడిస్తారు.

చాలామంది విశ్వాసులు అనుకుంటారు: డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు సువార్త వినని వాళ్ల కోసమే, అదీ మనం ఉండే చోట కాకుండా ఇంకెక్కడో. అలా అనుకొని అసలు మొదలుపెట్టనే పెట్టరు. తమకు అవిశ్వాసులు ఎవరూ తెలియకపోతే, తెలిసినా వాళ్లను పోగుచేయలేకపోతే, ఇక పూర్తిగా ఆగిపోతారు.

కానీ వినండి: డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు విశ్వాసులకు కూడా గొప్ప శిక్షణ సాధనాలు. చదవడం, వినడం, చిన్న లోబడే పని, వారం తర్వాత వారం తిరిగి చెప్పడం. ఇదే అసలైన శిక్షణ.

అవిశ్వాసులకు తలుపులు తెరిచే అవే ప్రశ్నలు, నిద్రపోతున్న విశ్వాసులను కూడా మేల్కొలుపుతాయి. దేవుని స్వరం తమకు తామే వినడం నేర్పి, ఇతరులకు సహాయపడడానికి పంపుతాయి. డిస్కవరీ గ్రూప్ ఒకే సమయంలో రెండు పనులు చేస్తుంది: దూరమైనవాళ్లను చేరుస్తుంది, పనివాళ్లను తయారుచేస్తుంది.

శిక్షణ లోకం ఈ సంగతిని సరిగ్గా తలకిందులుగా చెబుతుంది. నేనూ ఆ తప్పు చేశాను. మనం మనుషులకు చెబుతాం: మొదలుపెట్టడానికి ముందు నైపుణ్యం రావాలి. ప్రార్థించడం నేర్చుకోవాలి, దేవుని స్వరం వినడం నేర్చుకోవాలి, సాక్ష్యం చెప్పడం నేర్చుకోవాలి, కోర్సు పూర్తి చేయాలి, వీడియోలు చూడాలి. అప్పుడు, సిద్ధమయ్యాక, వెళ్లి ఏదైనా మొదలుపెట్టాలి. ఫలితం? మనుషులు ఎదురుచూస్తూ ఉండిపోతారు. ఇప్పటికీ ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నారు.

కానీ వీటిలో ఏదీ ముందస్తు అర్హత కాదు. ఇవన్నీ పెరిగేది ముందుగా క్లాస్‌రూమ్‌లో కాదు, గ్రూప్ లోపలే. ప్రార్థన నేర్చుకునేది ఎలా? ప్రార్థన మీద క్లాస్ వినడం ద్వారా కాదు. ఎదురుగా కూర్చున్న స్నేహితురాలి అమ్మకు జబ్బు చేసినప్పుడు ఆమె కోసం ప్రార్థించడం ద్వారానే. దేవుని స్వరం వినడం నేర్చుకునేది ఎలా? వారం తర్వాత వారం అదే తెరిచిన వాక్యభాగం ముందు కూర్చొని, "ప్రభువా, ఏమి చెబుతున్నావు?" అని అడగడం ద్వారానే. మీ సాక్ష్యం చెప్పడం నేర్చుకునేది ఎలా? ఒక్క స్నేహితుడికి చెప్పడం ద్వారానే. మొదటిసారి తడబడతారు, రెండోసారి బాగా చెబుతారు. ఒక లేఖన భాగం, కొందరు స్నేహితులు, నడుస్తున్న ఒక వారం. ఇదే మొత్తం పాఠశాల. ముందు మొదలుపెడతారు. ఎదుగుదల తర్వాత వస్తుంది. అది ఎప్పుడూ ఆగదు.

ఒకరి పట్ల మరొకరికి జవాబుదారీతనం అలవాటు కూడా అక్కడే పెరుగుతుంది. దానికోసం విడిగా ఏ వ్యవస్థా అమర్చక్కర్లేదు. ప్రతి కూడిక ముగింపులో గ్రూప్ లో అడిగే మామూలు ప్రశ్నలే అవి. ప్రభువు నీకు ఏమి చెప్పాడు? దాని గురించి ఏమి చేస్తావు? పోయిన వారం ఎలా గడిచింది? ఎవరికి చెప్పావు? వారం తర్వాత వారం ఈ ప్రశ్నలు అడుగుతూనే ఉండే ఇద్దరు స్నేహితులు. మూవ్‌మెంట్ ప్రపంచం జవాబుదారీతనం అని పిలిచేదంతా ఇదే. ఒక అడుగు ముందున్న ఒక స్నేహితుడు అడుగుతూ ఉండడం. కోచింగ్ అని పిలిచేదంతా ఇదే. మీలో ఇద్దరు కూర్చొని, ఒకరినొకరు జారిపోనివ్వకుండా చూసుకున్న క్షణంలోనే, రెండూ మీ దగ్గర ఉన్నట్టే.

కాబట్టి సిద్ధమయ్యేవరకు ఆగకండి. ఎందుకంటే సిద్ధమయ్యానన్న భావన ఎప్పటికీ రాదు. అసలు సిద్ధపడడం ఎప్పుడూ షరతే కాదు. ఈ వారమే, ప్రభువు మీకు ఇచ్చిన ఒకరిద్దరు మనుషులతో లేఖనం తెరవండి. మిగతాది దారిలోనే నేర్చుకుంటారు.

డిస్కవరీ గ్రూప్ అంటే బైబిల్ చదివే ఒక పద్ధతి మాత్రమే కాదు. మనుషులు ఆ గ్రూప్‌లోకి తమ నిజ జీవితాలను తీసుకువస్తారు. ఒకరి కోసం ఒకరు ప్రార్థిస్తారు. దేవుడు వాళ్ల మధ్య కదులుతాడు.

ఇండియాలోని ఒక పల్లెలో ఒక అబ్బాయి ఉన్నాడు. పుట్టినప్పటినుంచి నడవలేదు. శిక్షణా లేని, హోదా లేని కొందరు సామాన్య విశ్వాసులు అతని కోసం వారం తర్వాత వారం ప్రార్థించారు. ఒక రోజు ఆ అబ్బాయి లేచి నడిచాడు. ఇలా చేసిన దేవుడు ఎవరో చెప్పమని ఊరు ఊరంతా అడుగుతూ వచ్చింది.

అమెరికాలోని ఒక ఇంటి హాల్లో ఒకామె వాక్యభాగం బయటికి చదువుతోంది. చదువుతూ మధ్యలో ఆగింది. పక్కన కూర్చున్న స్నేహితురాలి వైపు తిరిగింది. ప్రభువు తనకు ఇచ్చిన ఒక మాట చెప్పింది. ఆమెకు తెలిసే అవకాశమే లేని ఒక విషయం గురించి. ఆ మాట, ఆ స్నేహితురాలు ఎవరికీ చెప్పని ఒక గాయాన్ని తాకింది. ముందు నిలబడినవాళ్లు ఎవరూ లేకుండా, జరిపించడానికి శిక్షణ పొందినవాళ్లు ఎవరూ లేకుండా, ఇది జరగడం నేను కళ్లారా చూశాను.

ఇది అరుదైనదీ కాదు, వరాలున్న కొద్దిమందికి మాత్రమే దాచిపెట్టినదీ కాదు. ఆత్మ దిగివచ్చిన ఆ రోజున పేతురు నిలబడి పాత వాగ్దానాన్నే చెప్పాడు: “నేను మనుష్యులందరి మీద నా ఆత్మను కుమ్మరించెదను; మీ కుమారులును మీ కుమార్తెలును ప్రవచించెదరు.”

అందరి మీదా. స్వస్థత, జ్ఞానం, హఠాత్తుగా తెలిసి రావడం. పాస్టర్ మాత్రమే మోయగలడని మనం ఎన్నో ఏళ్లు అనుకున్నవన్నీ, దేవుడు ఒక మామూలు గదిలోని మామూలు మనుషుల చేతికి ఇస్తాడు. ఎందుకంటే ఆ పని చేసే ఆత్మ అందరికీ ఇవ్వబడ్డాడు, పూర్తికాల సేవకుడికి మాత్రమే కాదు.

మీరు వీటిలో దేని కోసమూ ప్రాకులాడక్కర్లేదు. స్నేహితులతో లేఖనం తెరుస్తారు. ఒకరి కోసం ఒకరు ప్రార్థిస్తారు. మీ మధ్య దేవుడు దేవుడిగా ఉండడానికి చోటు వదులుతారు. మిగతాది ఆయనే చేస్తాడు. ఎప్పుడూ చేస్తూ వచ్చినట్టే చేస్తాడు.

డిస్కవరీ గ్రూప్ ప్రార్థించే చోటు మాత్రమే కాదు, సహాయపడే చోటు కూడా.

యేసు ఆ రెండింటినీ మనలా విడదీయలేదు. జనసమూహాలకు బోధించాడు. బోధించి, వాళ్ల ఆకలి చూసి, ఐదువేలమందికి భోజనం పెట్టాడు. రొట్టెను దీవించి, విరిచి, అందరూ తినేవరకు వరుసల వెంట పంపాడు. చనిపోయి తిరిగి లేచిన తర్వాత కూడా చూడండి: పరలోక ప్రభువు, రాత్రంతా వల వేసి ఏమీ దొరకని అలసిన కొద్దిమంది దగ్గరికి, సముద్రపు ఒడ్డుకు నడిచి వెళ్లాడు. అప్పటికే నిప్పు రాజేసి, దాని మీద చేపలు పెట్టి ఉంచాడు. “వచ్చి భోజనం చేయండి” అని పిలిచాడు. తిరిగి లేచిన క్రీస్తు తన స్నేహితులకు వంట చేశాడు. మనం వెంబడించే దేవుడు ఇలాంటివాడు. మనుషులున్న చోటికి ఆయనే వెళ్తాడు. వాళ్లకు పెడతాడు. తన చేతులతోనే పెడతాడు.

మనం మాత్రం దూరం నుంచి పెట్టడం నేర్చుకున్నాం. ఆసుపత్రి కడతాం, స్కూలుకు నిధులిస్తాం, సహాయ లారీ పంపుతాం. ఇవన్నీ మంచివే, అవసరమే. సంఘం చేస్తూనే

ఉండాలి. కానీ చెక్కు రాయడానికి, అది ఎవరికి సహాయపడుతుందో ఆ మనిషి పేరు తెలియక్కర్లేదు. డబ్బు కంటే ఎక్కువ ఇచ్చుకోవలసిన సహాయం ఒకటి ఉంది. యేసు ఎక్కువగా చేసింది అదే. బియ్యం మీ చేతులతోనే మోసుకెళ్తారు. భర్తను పోగొట్టుకున్న ఆమె పక్కన కూర్చుంటారు. పసిబిడ్డకు జబ్బు చేసినప్పుడు వెళ్లి నిలబడతారు.

అందుకే గ్రూప్‌లో ప్రశ్న "ప్రభువు ఏమి చెబుతున్నాడు?" ఒక్కటే కాదు. "మన చుట్టూ ఎవరు కష్టంలో ఉన్నారు? ఈ వారం మనం దాని గురించి ఏమి చేస్తాం?" అని కూడా. ఒక గ్రూప్ ఒక సంగతి చదువుతుంది. అప్పుడు ఎవరో ఒకరికి గుర్తొస్తుంది: వీధి చివర ఆ కుటుంబం, నాన్నకు పని పోయినప్పటినుంచి సరిగ్గా తినడం లేదు అని. వచ్చే వారానికల్లా గ్రూప్ దాని గురించి ఏదో చేసి ఉంటుంది. ఒక ప్రాజెక్టుగా కాదు, ఇరుగుపొరుగుగా చేస్తుంది. చదివిన సంగతి వాళ్లను మాటలతోనే కాదు, చేతులతోనూ బయటికి పంపుతుంది.

కష్టమూ ఇక్కడే ఉంది. ఆనందమూ ఇక్కడే ఉంది. చెక్కు మీద సంతకం పెట్టినప్పుడు మీకు పెద్దగా ఏమీ అనిపించకపోవచ్చు. కానీ కష్టాల్లో ఉన్న తన బంధువు కోసం ప్రార్థించడానికి ఒక స్నేహితురాలితో కలిసి ఆమె ఇంటికి వెళ్లినప్పుడు, చాలా అనిపిస్తుంది. ఇప్పుడు ఆ మనిషి పేరు, ముఖం, కష్టాలు మీకూ సొంతమైపోయాయి. యేసు చేసిన పరిచర్య అదే. ఆయన దాన్ని సామాన్యుల చేతికి ఇచ్చాడు. అది డిస్కవరీ గ్రూప్‌లో, చదవడమంత సహజంగా ఇమిడిపోతుంది.

ఒక సంగతి సూటిగా చెప్పాలి. ఎందుకంటే నా మాటలో సగమే వినబడే ప్రమాదం ఉంది. మనలో కొందరికి బైబిల్ ఇచ్చి, వివరించలేని ప్రతిదాని పట్లా జాగ్రత్త అని నేర్పారు. మరికొందరు అనుభవాల వెంట వెళ్లి, పుస్తకాన్ని చేతిలోనుంచి జారవిడుచుకున్నారు. డిస్కవరీ గ్రూప్ జరిగే గదిలో ఈ రెండూ కలిసి ఉంటాయి.

లేఖనం తెరిచి, ఉన్నది ఉన్నట్టు తీసుకుంటారు. అదే సమయంలో, చదువుతుండగా ఆ లేఖన రచయిత అయిన ఆత్మ కదలడానికి తలుపు తెరిచే ఉంచుతారు. పుస్తకం మనలను కాపాడుతుంది: ఆత్మను మన ఇష్టమొచ్చినట్టు మార్చుకోకుండా. ఆత్మ పుస్తకాన్ని కాపాడతాడు: మన చేతుల్లో చల్లారిపోకుండా.

సామాన్య విశ్వాసి ఈ రెండింటిలో ఒకదాన్ని ఎంచుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. ఆమె చదువుతుంది, వింటుంది, లోబడుతుంది. ఆ పేజీని రాయించిన అదే దేవుడు ఆ పేజీలోనుంచి మాట్లాడతాడు. కొన్నిసార్లు దాని పక్కనే స్వస్థపరుస్తాడు కూడా. వారసత్వం మొత్తం ఇదే. పుల్పిట్ వెనుక నిలబడిన ఎవరికైనా ఇది ఎంత సొంతమో, ఆమెకూ అంతే సొంతం.

మూడుసార్లు మాట్లాడిన ఆ స్వరం

నా జీవితంలో మూడుసార్లు, ఇంకే విధంగానూ వివరించలేని రీతిలో, నేను ఈ డిస్కవరీని పొందాను. మూడు క్షణాలు. ప్రతిసారీ నేను ఒంటరిగా ఉన్నాను. అడుగుతున్నాను. అదే స్వరం మాట్లాడింది.

మొదటిది 1996లో, అమెరికాలోని చినూక్‌లో. నేను అమెరికా వచ్చి కొన్ని నెలలే. మా పెళ్లై కొద్ది రోజులే. హనీమూన్ కోసం దాచుకున్న డబ్బుతో ఇద్దరం కలిసి సెమినరీ ఎక్కడ చదవాలో వెతుకుతూ, దేశమంతటా ఆరు బైబిల్ స్కూళ్లు తిరిగాం. తిరిగి చినూక్ చేరేసరికి డబ్బూ అయిపోయింది, చూడవలసిన దారులూ అయిపోయాయి. ఇక ఏమి చేయాలో తెలియని స్థితికి వచ్చాం.

ఆ చిన్న ఇంట్లో మోకరించాను. ప్రభువా, మేము ఎక్కడికి వెళ్లాలి అని అడిగాను.

"ఓరల్ రాబర్ట్స్ యూనివర్సిటీ."

మేము చూసిన అన్ని స్కూళ్లలో అది అత్యంత ఖరీదైనది. ఆ ఫీజు కట్టే స్తోమత నాకు లేదు. అయినా అప్లై చేశాం. ప్రభువు హాస్యం ఇలాగే ఉంటుంది. దారి అడిగితే, ఫీజు కట్టలేని స్కూలు చేతిలో పెడతాడు. దేవుని దయ: నా భార్యకు నాలుగేళ్ల పూర్తి ట్యూషన్ స్కాలర్‌షిప్ వచ్చింది. ఆమె నాన్న ఇచ్చిన నీలం రంగు లింకన్ కారులో ఉన్నదంతా సర్దుకొని, టల్సా నగరానికి బయలుదేరాం.

రెండోది టల్సాలో. మా చిన్న ఇంట్లో ఉన్నాం. నా భార్య కాలేజీలో ఉంది. నేను మంచం సర్దుతున్నాను. లోపల ఆందోళన నడుస్తోంది. మా సొంత జిల్లాలోని ప్రతి పల్లెలో సంఘం స్థాపించాలన్న ప్రణాళిక అప్పుడే ప్రకటించాం. అంటే లక్షలమంది ప్రజలు, వందల పల్లెలు, మా దగ్గర లేని లక్షల డాలర్లు. సంస్థ లేదు, సహాయం చేసేవాళ్లు లేరు. బైబిల్ స్కూల్ కుర్రాడు చేసేది ఇదే: మంచం సర్దుతూ, ఎవరూ వినకుండానే అంత పెద్ద ప్రణాళిక ప్రకటించేస్తాడు. తర్వాత జవాబు కోసం ప్రభువు వైపే చూడాలి. ఎందుకంటే గదిలో జవాబు చెప్పే ఇంకో మనిషి లేడు. మంచం సర్దుతుండగా ఆ స్వరం మళ్లీ వచ్చింది.

"నేను పోషిస్తాను. నేను చూసుకుంటాను."

కొద్ది వారాల్లో, యూనివర్సిటీలోని ప్రేయర్ టవర్‌లో ఉండగా, ఒక యూనివర్సిటీ మ్యాగజైన్ నా చేతికి వచ్చింది. దాని ముఖపేజీ మీద మైకేల్ అనే మనిషి ఉన్నాడు. అతను ఓరల్ రాబర్ట్స్ పూర్వ విద్యార్థి, మిషన్ క్షేత్రాల కోసం పనిచేసే ఒక ఇంజినీరింగ్ పరిచర్య

స్థాపకుడు. ఫోన్ చేశాను. తీరా చూస్తే, అతని కొడుకు అదే కాలేజీలో చేరబోతున్నాడు. అతనే త్వరలో టల్సా రాబోతున్నాడు.

మ్యాగజైన్ ముఖపేజీ మీది మనిషిని ఒక ఇండియన్ బఫే భోజనానికి పిలిచాను. వచ్చాడు. అప్పటినుంచి నాకు తెలిసివచ్చిన సంగతి: దేవుడు బఫేలను వాడుకుంటాడు.

ఇండియా ప్యాలెస్ అనే రెస్టారెంట్‌లో కలిశాం. నాతో పాటు నా స్నేహితుడు అబీని తీసుకెళ్లాను. మైకేల్ అబీని కలవగానే అతని పేరు గుర్తుపట్టాడు. ఒకప్పుడు ఇండియాలో అబీ ఇంట్లోనే తాను ఉన్నానని చెప్పాడు. మిషన్ క్షేత్రం కోసం ఇటుకల సంఘ భవనం డిజైన్ చేయాలన్న దర్శనం దేవుడు తనకు ఇచ్చింది, ఆ అబీ ఇంటి హాల్లోనే.

ఆలోచించండి: మైకేల్‌నూ నన్నూ కలపడానికి ఎన్నో ఏళ్ల ముందే, దేవుడు అదే దర్శనాన్ని అబీ ఇంట్లో మైకేల్‌కు ఇచ్చాడు. ఆ ఇంజినీరింగ్ పరిచర్య మాకు భాగస్వామి అయింది.

తర్వాత ఒక ఫౌండేషన్ ద్వారా మైకేల్‌కు డాయిస్ పరిచయమయ్యాడు. ప్రపంచవ్యాప్తంగా సంఘ భవనాలు కట్టించే ఒక పరిచర్యను నడిపే పెద్దాయన ఆయన. డాయిస్ మా టీమ్‌ను చూడడానికి వచ్చి, మా ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. ఆ పరిచర్యా భాగస్వామి అయింది. అది ఎందరో భాగస్వాములతో కలిసి ప్రపంచమంతటా వేల సంఘ భవనాలు కట్టింది. అప్పటినుంచి ఇప్పటివరకు మేమూ ఆ భాగస్వాముల్లో ఉన్నాం.

ఈ పుస్తకం అచ్చుకు వెళ్లేముందు ఈ భాగాన్ని చదివి ఆమోదించమని మైకేల్‌ను అడిగాను. అతను జవాబులో, ఇండియా ప్యాలెస్‌లో చెప్పడానికి సమయం లేకపోయిన మిగతా సంగతి రాశాడు. అతని సొంత మాటల్లో: “అబీ ఇంటి హాల్లో వచ్చిన దర్శనం మనం కలవడానికి ఏళ్ల ముందుది. కానీ మనం వాడిన ఆ డిజైన్ పూర్తయింది మాత్రం మనం కలవడానికి సరిగ్గా ఒక వారం ముందే. అన్నేళ్లూ అది నా గుండెలో, నా ఆలోచనల్లో ఉంది. సరిగ్గా అవసరమయ్యే వేళకు దేవుడు నాకు ఆ డిజైన్ ఇచ్చాడు. ఆ సంఘ భవనం చిత్రాన్ని మీ ఇద్దరికీ చూపించడం నీకు గుర్తుండే ఉంటుంది. ఆ డిజైన్ నేను ఎవరి కోసం చేస్తున్నానో నాకు అస్సలు తెలియదు. దేవుడే నా క్లయింట్. మీకు అది కావాలని ఆయనకు తెలుసు. కానీ ఆయన మనసులో ఎవరున్నారో నాకు తెలియదు.”

రెండో మాట అలా నెరవేరుతూ వచ్చింది.

మూడోది 2000ల మొదట్లో, ఒక రైలులో వచ్చింది. 2003 సెప్టెంబరులో నాకు హెపటైటిస్ సి అనే జబ్బు ఉన్నట్టు తేలింది. దాని గురించి తర్వాత, వెల గురించిన అధ్యాయంలో రాస్తాను. రైలు పెట్టె మూలలో కూర్చున్న ఒక పెద్ద వయసు అవ్వ మీదికి ప్రభువు నా చూపు తిప్పాడు. అప్పుడు మాట్లాడాడు: “జేమ్స్, భయపడకు. ఆ అవ్వను చూడు. నీకూ అంత దీర్ఘాయువు ఉంటుంది. చనిపోతానని దిగులుపడకు. ఈ జబ్బు నుంచి నిన్ను స్వస్థపరుస్తాను.”

ఆ మాటను గుండెలో పెట్టుకొని ఏళ్ల తరబడి నడిచాను. ఇంటర్ఫెరాన్ చికిత్స గుండా, జబ్బు తిరగబెట్టిన కాలం గుండా, ఆ తర్వాత కలిపి ఇచ్చిన మందుల చికిత్స గుండా ఆ మాటే నన్ను మోసింది. ప్రభువు తన మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. నన్ను స్వస్థపరిచాడు. ఆ శుభవార్త నాకు చివరికి అందిన రోజు గురించి, దేవుడు పోషించడం గురించిన అధ్యాయంలో చెబుతాను.

అదే స్వరం. మూడుసార్లు. చినూక్ ఇంట్లో ఒంటరిగా మోకరించినప్పుడు ఒకసారి. టల్సా ఇంట్లో మంచం సర్దుతున్నప్పుడు ఇంకోసారి. రైలులో ఒంటరిగా కూర్చున్నప్పుడు మూడోసారి. ప్రతిసారీ ఒక మామూలు మనిషితోనే ఆ స్వరం మాట్లాడింది.

కానీ ఆ మూడే మొత్తం కాదు. ఆ మూడు మాటలు చెప్పిన దేవుడు, వాటికి ఎంతో ముందునుంచీ నాతో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. అప్పటినుంచి ఇప్పటివరకూ మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. చిన్న విషయాల్లో, పెద్ద విషయాల్లో, ఆయన ఎప్పుడూ మాట్లాడుతూనే ఉంటాడు. ఆయన మాట్లాడే దేవుడు. అడిగే ప్రతి ఒక్కరికీ లేఖనాలను తెరిచే దేవుడు. కుదురుగా కూర్చొని వినే ఎవరికైనా తన గుండె చూపించే దేవుడు.

అసలు సంగతి ఇదే. ఈ సంఘటనలను ఒక్కొక్కటిగా పేరు పెట్టి చెప్పింది ఎందుకంటే: ఇవి నిజమని మీరు తెలుసుకోవాలి. ఇవి సామాన్యుల కోసమేనని తెలుసుకోవాలి. మీరు ఆయన స్వరం వింటారు, లోబడతారు, ఇంకొకరు అలా చేయడానికి సహాయపడతారు. ఆయన మాత్రమే చేయగలిగినదాన్ని ఆయనకే వదిలేస్తారు.

నేను జీవించిన తీరు, అందరికీ తెరుచుకున్న తలుపు

1991లో ఆ రైలు ప్రయాణం తర్వాతి ఇరవై ఏళ్లు, ప్రభువు స్వరం వినే ఆ అనుభవం లోపలే జీవించాను. సువార్త సేవకుడిగా, మిషనరీల కొడుకుగా, జీవితాన్ని అప్పగించుకున్న మనిషిగా అందులోనే జీవించాను. ఏ నాయకుడైనా ఇలాగే జీవిస్తాడేమో అనుకున్నాను.

సామాన్య విశ్వాసులు కూడా దేవుని స్వరం తమకు తామే వినాలని ఆశపడ్డాను. దాని గురించి ప్రసంగించాను, రాశాను. నాతో మాట్లాడినట్టే పరిశుద్ధాత్మ మీతోనూ లేఖనాల్లోనుంచి మాట్లాడతాడని మా సంఘాల ప్రజలకు చెప్పాను.

కానీ మనలో చాలామందికి అందిన వ్యవస్థ, సామాన్య విశ్వాసిని దేవుని మనిషి మీద ఆధారపడేట్టు చేస్తుంది. సంఘం తరపున పాస్టర్ వింటాడు. మిషన్ క్షేత్రం తరపున మిషనరీ వింటాడు. ప్రజల తరపున శిక్షణ పొందిన నాయకుడు వింటాడు. నేను ప్రసంగిస్తున్న ఆ జీవితాన్ని సామాన్య విశ్వాసి నిజంగా జీవించడానికి చోటే లేదు. నేను విన్నదాన్ని అందుకోవడమే వాళ్ల వంతు అయింది. తామే వినడం మాత్రం కాలేదు.

2011లో అది మారింది.

ఆ సంవత్సరమే నేను మొదటిసారి, మిషన్ ప్రపంచం డిసైపల్ మేకింగ్ మూవ్‌మెంట్స్ అని పిలిచే పనిని కలిశాను. నాలో నాటుకున్నది దాని వ్యూహమో పరిమాణమో కాదు. డిస్కవరీ గ్రూప్ అడిగే ఆ మూడు సింపుల్ ప్రశ్నలే నాలో నాటుకున్నాయి.

మొదటిసారిగా, ఏ మామూలు మనిషినైనా కూర్చోబెట్టగలిగే ఒక చోటు నాకు దొరికింది. అక్కడ పరిశుద్ధాత్మ అతన్ని కలుస్తాడు. ఒక సామాన్య విశ్వాసి ఒకరిద్దరు స్నేహితులతో వాక్యభాగం తెరిచి బయటికి చదువుతాడు. అది దేవుని గురించి ఏమి చెబుతోందో, మనుషుల గురించి ఏమి చెబుతోందో, ఈ వారం ప్రభువు తనను ఏమి చేయమంటున్నాడో అడుగుతాడు. ఆయన నుంచి నేరుగా వింటాడు. తన గుండె పంచుకుంటాడు. లోబడతాడు. వచ్చే వారం వచ్చి, ఏమి జరిగిందో చెబుతాడు.

సేవకుడిగా నేను ఇరవై ఏళ్లు జీవించిన ఆ వైఖరి, ఇప్పుడు అతనిదైపోయింది. మధ్యలో ఏ దేవుని మనిషీ లేడు.

ఇది పనిచేయడం మొదటిసారి చూసినప్పుడు నేను ఎందుకు ఏడ్చానో ఇప్పుడు అర్థమైందా?

కేస్బో అనే రోజు కూలి పనివాడు

ముందుకు వెళ్లేముందు ఒక చివరి ఉదాహరణ మీకు చూపించాలి.

మా ప్రాంతాల్లో ఒకదానిలో కేస్బో అనే మనిషి ఉన్నాడు. అతనికి నలభై రెండేళ్లు. రోజు కూలి పని చేసుకుంటాడు. వేదాంత శిక్షణ ఏమీ లేదు. తనను తాను నాయకుడు అని ఎప్పుడూ అనుకోడు.

కొన్నేళ్ల క్రితం, మా టీమ్‌లో కోచింగ్ ఇచ్చే నా స్నేహితుడు కిషోర్, అలసిపోయిన ఒక పల్లె పాస్టర్‌ను కలిశాడు. అతని పేరు పూర్ణ. ఇద్దరూ ఒక బైబిల్ ముందు కూర్చున్నారు. ప్రసంగం లేదు, స్లైడ్‌లు లేవు. ఉన్నవి మూడు ప్రశ్నలే. తర్వాత పూర్ణ తన పల్లెలోని ముగ్గురు మామూలు మనుషులను పోగుచేసి, అదే చేశాడు.

ఆ ముగ్గురిలో కేస్బో ఒకరు.

కొన్ని వారాలు కలిసి లేఖనాలు తెరిచాక, కేస్బోకు దగ్గర్లోని ఒక పల్లె గురించి కల వచ్చింది. అది ప్రమాదకరమైన పల్లె. అక్కడ క్రైస్తవులను హింసిస్తారు. దేవుడు మాట్లాడకపోయి ఉంటే, అతను ఆ పల్లె వైపు కన్నెత్తి చూసేవాడు కాదు.

కానీ దేవుని స్వరం విన్నాడు. అందుకే వెళ్లాడు.

అక్కడ స్నేహాలు చేసుకున్నాడు. వాళ్లలో ఇద్దరితో ఒక చిన్న గ్రూప్ మొదలుపెట్టాడు. ఆ ఇద్దరు ఆరుగురయ్యారు. ఆ ఆరుగురిలో శాంతి లత అనే స్త్రీ ఉంది. ఆమె తాను నేర్చుకుంటున్నదాన్ని తన సొంత పల్లెకు తీసుకెళ్లి, తన సొంత గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది.

కేస్బో దగ్గర శిక్షణ లేదు. శాంతి లత దగ్గర స్టేజి లేదు. పూర్ణ దగ్గర వ్యూహమూ లేదు. మరి వీళ్లందరి దగ్గరా ఉన్నది ఏమిటి? సమరయలో ఒక మండుటెండ మధ్యాహ్నం, బావి దగ్గర యేసును కలుసుకున్న ఆ స్త్రీ దగ్గర ఏది ఉందో, అదే వీళ్ల దగ్గరా ఉంది. ఎవరో వచ్చి వీళ్లను ఒక ప్రశ్న అడిగారు. వీళ్లు ప్రభువు స్వరం విన్నారు. విన్నదాన్ని పట్టుకొని ఇంటికి వెళ్లి, తమకు తారసపడిన తర్వాతి మనిషిని అదే ప్రశ్న అడిగారు.

రెండవ అలవాటు ఒక సామాన్య శిష్యుడి జీవితంలో పూర్తిగా పనిచేస్తే ఎలా ఉంటుందో, ఇదే.

పరిశుద్ధాత్మ లేఖనాల్లోనుంచి సామాన్య శిష్యులతో మాట్లాడతాడు. మన పని ఏమిటంటే, వాళ్లను ఆయన ముందు నిలబెట్టే ప్రశ్న అడిగి, పక్కకు తప్పుకోవడం.

అది రెండవ అలవాటు.

ఇక మూడవది: దేవునికి లోబడడం.

ధ్యానించడానికి

పాస్టర్‌తో మాట్లాడినంత సిద్ధంగా దేవుడు మీతోనూ లేఖనాల్లోనుంచి మాట్లాడతాడని మీరు నిజంగా నమ్ముతున్నారా?

బైబిల్ చదువుతుండగా, ప్రభువే నేరుగా మీతో మాట్లాడుతున్నట్టు చివరిసారి ఎప్పుడు అనిపించింది?

ఈ వారం ఒక స్నేహితుడితో ఒక వాక్యభాగం తెరిచి, “ప్రభువు నీకు ఏమి చెబుతున్నాడు? దాని గురించి ఏమి చేస్తావు?” అని అడగండి. ఎవరిని అడగగలరు?

ఐదవ అధ్యాయం

దేవునికి లోబడడం

వాక్యం వినేవాళ్లుగా మాత్రమే ఉండకండి, వాక్య ప్రకారం నడుచుకునేవాళ్లుగా ఉండండి అని బైబిల్ చెబుతోంది. మూడవ అలవాటు అంటే ఏమిటో ఒక్క వాక్యంలో చెప్పాలంటే, అదే.

మొదటి రెండు అలవాట్లను మనం తేలికగా ఒప్పుకుంటాం. సామాన్య శిష్యులు ముఖ్యమే, దేవుని స్వరం వినడమూ ముఖ్యమే. కానీ ఒక స్టడీ గ్రూప్ ఏళ్ల తరబడి నడుస్తూనే ఉండవచ్చు. అందరూ తెలివిగలవాళ్లు అవుతూనే ఉంటారు. అయినా ఎవరూ దేవునికి దగ్గర కావడం లేదు. ఎవరి జీవితంలోనూ ఫలమూ కనబడడం లేదు. మూవ్‌మెంట్ తయారయ్యేది విన్నదాన్ని చేసే మనుషులతోనే. ఫలం తెచ్చేది చేయడమే. ఆ ఫలం మన సొంత గుండెల్లోనూ వస్తుంది, మన చుట్టూ ఉన్నవాళ్ల జీవితాల్లోనూ వస్తుంది. తేడా అంతా అక్కడే ఉంది.

మూడవ అలవాటు మనలను ఎదిగిస్తుంది

నేను రెండు రకాల శిష్యత్వ కూడికల్లో కూర్చున్నాను.

మొదటి రకం కూడిక నోట్సుతో ముగుస్తుంది. వచ్చినవాళ్లు ఏదో కొత్తది నేర్చుకుంటారు. వింటుంటే ప్రోత్సాహంగా అనిపిస్తుంది. అలాగే ఇంటికి వెళ్తారు. వచ్చే వారం మళ్లీ వచ్చి, తర్వాతి వాక్యభాగం చర్చిస్తారు. ఇంకా నేర్చుకుంటారు.

పదేళ్లు ఆ కూడికలో గడిపాక వాళ్లు ఎలా ఉంటారు? బాగా నేర్చుకున్నవాళ్లుగా ఉంటారు. కానీ ఒక్క కొత్త శిష్యుడిని కూడా తయారుచేసి ఉండరు.

రెండో రకం కూడిక ఒక తీర్మానంతో ముగుస్తుంది. "ఈ వారం ప్రభువు నిన్ను ఏమి చేయమంటున్నాడు? పక్కన కూర్చున్నవాళ్లకు చెప్పు." వచ్చే వారం కూడిక ఒక ప్రశ్నతో మొదలవుతుంది: "ఏమి చేశావు? ఏమి జరిగింది?"

పదేళ్లు ఆ కూడికలో గడిపాక ఆ గది ఎలా ఉంటుంది? కొత్త మనుషులతో నిండి ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఆ గదిలోని మనుషులు, చేస్తామన్నది చేస్తూ వచ్చారు. అది చూసి కొత్తవాళ్లు వచ్చారు.

తేడా బోధకుడిలో లేదు, పాఠంలోనూ లేదు. కూడిక చివర అడిగే లోబడే ప్రశ్నలో, తర్వాతి కూడిక మొదట్లో అడిగే "ఏమి జరిగింది?" అనే ప్రశ్నలో ఉంది.

డిస్కవరీ గ్రూప్ పద్ధతిని తీసుకొని, లోబడే ప్రశ్నను మాత్రం దాటవేసే నాయకులను చూశాను. వాళ్లను నేను తప్పుపట్టను. ఆ ప్రశ్న నిజంగానే ఇబ్బంది పెడుతుంది. జవాబిచ్చేవాడినే కాదు, అడిగేవాడినీ అది నిలదీస్తుంది. ఆ ప్రశ్న అర్థం ఇది: "చేస్తామని చెప్పినదాని విషయంలో నువ్వూ నేనూ ఒకరికొకరం లెక్క చెప్పుకోవాలి."

కృప గురించి మనం నేర్చుకున్న తీరులో ఒక పొరపాటు దూరింది. శిక్ష లేదు కాబట్టి లెక్క కూడా అక్కర్లేదు అనుకుంటున్నాం. కానీ ఆ రెండూ ఒకటి కాదు. కొత్త నిబంధన సంఘాల్లో ఒక అలవాటు ఉండేది. విన్నదాని గురించి "ఏమి చేయబోతున్నావు?" అని ఒకరినొకరు అడిగి మాట్లాడుకునేవాళ్లు. ఆ అలవాటును మృదువుగా తిరిగి తెచ్చుకోవడమే మూడవ అలవాటు.

ఇక్కడ నేను సంఘం మీద దాడి చేయడం లేదు. మనం సంప్రదాయ సంఘం అని పిలిచేదానిలో చాలా భాగం నిజమైనదే. ఆ గదిలో దేవుని సన్నిధి నిజమే. ప్రసంగం నిజమే. ఆ ప్రజలు నటన చేస్తున్నవాళ్లు కారు. ఆదివారం ఉదయం ప్రభువును కలుసుకునే మామూలు విశ్వాసులు. మనసు కదలడంలో తప్పేమీ లేదు. దేవుని ప్రజల మధ్య కూర్చొని వాళ్లతో పాటు కదలడం మంచిదే. అందరికంటే నేనే గొప్ప భక్తుడినని ఇంట్లో ఒంటరిగా కూర్చోవడం కంటే అది ఎంతో మేలు. మనలో చాలామంది మొదలైంది సంఘంలోనే. మనం కట్టేదంతా దాని మీద నుంచే.

కానీ ఒక మనిషి ప్రతివారం కదులుతూనే ఉండవచ్చు. అయినా ఒక్కసారి కూడా "లోబడు" అనే మాట వినకుండా ఉండవచ్చు. ఒక ఆరాధన మిమ్మల్ని కదిలించి, ఏ మార్పూ లేకుండానే ఇంటికి పంపగలదు. ఇంట్లో జరిగే చిన్న గ్రూప్ కూడా అదే చేయగలదు. సంఘ భవనం బయట జరిగే పెద్ద కూడికా అదే చేయగలదు.

మనుషులు వస్తారు, ఆరాధిస్తారు, వెళ్లిపోతారు. ఏమి విన్నావు, దాని గురించి ఏమి చేస్తావు, ఎవరికి చెబుతావు అని అడిగేవాళ్లు ఎవరూ ఉండరు. కూడికను భవనం బయటికి మార్చినంత మాత్రాన ఏమీ బాగుపడదు. అసలు విషయం ఎప్పుడూ చోటు

కాదు. వారం తర్వాత వారం అడిగే ఆ ప్రశ్నే: "ఏమి చేశావు? ఏమి జరిగింది?" ఆ ప్రశ్న లేకపోతే, ఇంటి గ్రూప్ అయినా పెద్ద చర్చి భవనమైనా ఒకేలా విఫలమవుతాయి.

లోబడడం అంటే ప్రేమ కనబడే తీరు

"లోబడడం" అనే మాట వినగానే మనలో చాలామంది వెనక్కి తగ్గుతాం. అధికారం ఉన్నవాడు పై నుంచి విధించే నియమంలా వినిపిస్తుంది. లోబడు, లేకపోతే చూడు. ఈ అధ్యాయం చెప్పేది అది కాదు.

మన మాదిరి యేసే. యేసు తండ్రికి లోబడింది ప్రేమతోనే. తనంతట తాను ఏమీ చేయలేనని, తండ్రి చేయడం చూసినదే చేస్తానని ఆయనే చెప్పాడు. గెత్సెమనే తోటలో ఆయన ప్రార్థించాడు: "నా యిష్టము కాదు, నీ చిత్తమే సిద్ధించును గాక." యజమాని ముందు వణికే పనివాడిలా కాదు, తండ్రిని నమ్మిన కుమారుడిగా. మన లోబడడం కూడా అలాగే పెరుగుతుందని ఆయన చెప్పాడు: "మీరు నన్ను ప్రేమించినయెడల నా ఆజ్ఞలను గైకొందురు." ముందు ప్రేమ. లోబడడం దాని వెనుకే వస్తుంది, ప్రేమ కనబడే తీరుగా.

దీన్ని మన సొంత బలంతో మనం చేయము. పరిశుద్ధాత్మ సహాయం చేస్తాడు. తడబడిన వారాలను కృప కప్పుతుంది. మనం తడబడతాం కూడా. లోబడడం అంటే మచ్చలేని రికార్డు కాదు, జీవితాంతం సాగే నడక. ప్రేమగల కుటుంబంలో పిల్లవాడు కూడా ఒక్కోసారి దారి తప్పినట్టు, మనమూ జారతాం. తిరిగి వస్తాం. ప్రభువు మనలను తిరిగి నిలబెట్టి, మళ్లీ నడిపిస్తాడు.

నమ్మి లోబడిన ఫిలిప్పు

యేసులాగే ఫిలిప్పు కూడా, దేవుడు పంపిన చోటికి వెళ్లి, అడిగినది చేశాడు.

లోబడడం చాలాసార్లు మొదలయ్యేది, అప్పటికీ అర్థం కాని ఒక చిన్న స్పర్శతోనే. అపొస్తలుల కార్యముల గ్రంథంలో ఫిలిప్పు అనే మనిషికి దూత చెప్పాడు: లేచి దక్షిణం వైపు, గాజా వెళ్లే ఎడారి దారిలోకి వెళ్లు. కారణం చెప్పలేదు. అతను లేచి వెళ్లాడు.

ఆ దారిలో ఒక రథం వెళ్తోంది. అందులో ఒక ఇతియోపీయ అధికారి. తన దేశానికి తిరిగి వెళ్తున్నాడు. దారి పొడవునా యెషయా ప్రవక్త గ్రంథాన్ని బయటికి చదువుకుంటూ వెళ్తున్నాడు. చదివేది మాత్రం అర్థం కావడం లేదు.

ఆత్మ చెప్పాడు: “నీవు ఆ రథము దగ్గరకు పోయి దానిని కలిసికొనుము.” ఫిలిప్పు పరుగెత్తాడు. ప్రసంగం ఏమీ సిద్ధం చేసుకోలేదు. ఒకే ఒక్క ప్రశ్న అడిగాడు: “నీవు చదువునది గ్రహించుచున్నావా?” ఎవరైనా చూపిస్తే తప్ప అర్థం కాదన్నాడు ఆ అధికారి. ఫిలిప్పును తన పక్కన రథం ఎక్కించుకున్నాడు.

ఆ వాక్యభాగం నుంచే మొదలుపెట్టి, ఫిలిప్పు అతనికి యేసును గురించి చెప్పాడు. దారిలో నీళ్లు కనిపించాయి. బాప్తిస్మం పొందడానికి అడ్డు ఏముందని అధికారి అడిగాడు. అక్కడికక్కడే ఫిలిప్పు అతనికి బాప్తిస్మం ఇచ్చాడు. ఆ మనిషి సంతోషిస్తూ తన దారిన వెళ్లాడు. తాను పొందినదాన్ని తన సొంత దేశానికి తీసుకెళ్లాడు.

మిగతా ఫలం ఫిలిప్పు కంటికి ఎప్పుడూ కనబడలేదు. అతను విన్నాడు. వెళ్లాడు. మిగతాది దేవునికే వదిలేశాడు.

గుండె కదిలిన వెంటనే కదిలిన జక్కయ్య

ఈ కాలపు ఉదాహరణలకు వెళ్లేముందు, గుండె కదలగానే వెంటనే పని చేసిన మొదటి శతాబ్దపు ఒక సుంకరి దగ్గర నేర్చుకుందాం. లూకా సువార్త 19వ అధ్యాయం.

జక్కయ్య యెరికో పట్టణంలో సుంకరుల నాయకుడు. అంటే ధనవంతుడు. అంటే అందరూ ద్వేషించేవాడు కూడా. రోమా ప్రభుత్వం కోసం పన్నులు వసూలు చేస్తూ, దాని మీద తన వాటా కలిపి గుంజుతూ, తన సొంత ప్రజల నడ్డి మీదే తన ఆస్తి కట్టుకున్నాడు. యెరికోలో ప్రతి యూదుడికీ అతని ముఖం తెలుసు. అతనితో పరిచయం మాత్రం ఎవరికీ వద్దు.

ఇంకో సంగతి: అతను పొట్టివాడు.

ఆ రోజు యేసు యెరికో గుండా వెళ్తుంటే, దారి పొడవునా జనం నిలబడ్డారు. జక్కయ్యకు వాళ్ల తలల మీదుగా ఏమీ కనబడలేదు. ముందుకు పరుగెత్తి, దారి పక్కన ఉన్న ఒక మేడి చెట్టు ఎక్కాడు. డబ్బూ హోదా ఉన్న ఒక పెద్దమనిషి చెట్టు ఎక్కాడు. ఎందుకంటే అతనికి యేసును చూడాలని ఉంది.

యేసు ఆ చెట్టు కింద ఆగాడు. పైకి చూశాడు. అన్నాడు: “జక్కయ్యా, త్వరగా దిగుము; నేడు నేను నీ యింట నుండవలసియున్నది.”

జనమంతా సణుక్కున్నారు: పాపి ఇంట్లో యేసు అతిథి అయ్యాడని. జక్కయ్య చెట్టు దిగి, యేసును తన ఇంట్లోకి ఆహ్వానించాడు. తర్వాత తన సొంత ఇంట్లో నిలబడి, బయటికే తన నిర్ణయం ప్రకటించాడు: “ఇదిగో ప్రభువా, నా ఆస్తిలో సగము బీదలకిచ్చుచున్నాను;

ఎవరిదైనా అన్యాయంగా తీసుకొని ఉంటే నాలుగంతలు తిరిగి చెల్లిస్తాను." యేసు అతని వైపు చూసి అన్నాడు: "నేడు ఈ యింటికి రక్షణ వచ్చియున్నది; ఇతడును అబ్రాహాము కుమారుడే."

ఈ సంగతిలోనూ నాలుగు అలవాట్లను చూడండి.

మొదటి అలవాటు: సామాన్య శిష్యుడు. సుంకరి. యాజకుడు కాదు, గురువు కాదు, అపొస్తలుడు కాదు. వృత్తిలో హోదా ఉంది. కానీ ఊరి దృష్టిలో దేవుని ముందు నిలబడే అర్హతే లేనివాడు. యేసు చేయి చాపింది సరిగ్గా ఇలాంటి మనుషుల వైపే.

రెండవ అలవాటు: దేవుని స్వరం వినడం. యేసు జక్కయ్యకు ఉపన్యాసం ఇవ్వలేదు. పేరు పెట్టి పిలిచాడు. భోజనానికి తానే అతిథిగా వచ్చాడు. ఇక్కడ డిస్కవరీ జరిగింది ప్రసంగంలో కాదు. ఆ మనిషి సొంత భోజనం బల్ల దగ్గర, ముఖాముఖి కలయికలో జరిగింది.

మూడవ అలవాటు: లోబడడం. సంగతి మలుపు తిరిగేది ఇక్కడే. జక్కయ్య "ఆలోచించుకుంటాను" అనలేదు. తన ఇంట్లో నిలబడి, ఏమి చేయబోతున్నాడో ప్రకటించాడు. ఆస్తిలో సగం పేదలకు. మోసం చేసిన ప్రతి ఒక్కరికీ నాలుగంతలు. ఆ నాలుగంతలు గమనించండి. యూదా ధర్మశాస్త్రం అడిగేది ఇంతే: తీసుకున్నది తిరిగి ఇవ్వడం, దానికి ఐదో వంతు కలపడం. జక్కయ్య మాత్రం తన మీద తానే ఎన్నో రెట్లు పెద్ద వెల వేసుకున్నాడు. నిజమైన లోబడడం సాధారణంగా అలాగే ఉంటుంది. మనిషి ఏదో ఒక స్పష్టమైన వెల చెల్లించవలసి వస్తుంది.

నాలుగవ అలవాటు: ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. యేసు అన్న మాట చూడండి: "ఈ యింటికి రక్షణ వచ్చియున్నది." జక్కయ్యకు మాత్రమే కాదు, అతని ఇంటికి. అతని ఇంటి కప్పు కింద బ్రతుకుతున్న ప్రతి ఒక్కరికీ. అంతేనా? సుంకరి తాను గుంజినదాన్ని తిరిగి ఇస్తుండడం ఊరు ఊరంతా చూడబోతోంది. ఆ నాలుగంతల చెల్లింపు లోబడడం మాత్రమే కాదు. దేవుని రాజ్యం ఒక పన్నుల ఆఫీసు గుండా నడవడం అది. ఒక్క రోజులో మిగతా సుంకరులందరికీ ఆ సంగతి తెలిసి ఉంటుంది. డబ్బు తిరిగి అందుకున్న ప్రతి కుటుంబమూ ఆ రాత్రి తమ ఇంట్లో ఆ సంగతే చెప్పుకొని ఉంటుంది. జక్కయ్య లోబడడం అతని ఇంటిని, అతని వృత్తిని, అతని ఊరిని అతనితో పాటు దేవుని రాజ్యంలోకి లాక్కొచ్చింది.

మూడవ మార్గం కూడిక ముగిసేదీ అదే ప్రశ్నతో: "ఈ వారం ప్రభువు నిన్ను ఏమి చేయమంటున్నాడు?" తర్వాతి కూడిక మొదలయ్యేదీ అదే ప్రశ్నతో: "ఏమి చేశావు? ఏమి జరిగింది?" జవాబు నిజమైనదైతే, ఆ మనిషి ఏదో వెల చెల్లించవలసి వస్తుంది. ఆ వెలే, లోబడడాన్ని ఆ ఒక్క మనిషి దగ్గర ఆగిపోకుండా, ఇతరుల జీవితాల్లోకి తీసుకెళ్తుంది.

దేవుడు ఎంచుకున్న ప్రజలు

ఇక మన సొంత నేల సంగతి. 1860ల చివరికి, జాన్ క్లౌ, ఆయన భార్య హ్యారియట్ ఒంగోలులో తెలుగు మిషన్ పనిని నడిపిస్తున్నారు. అప్పుడు పెద్ద సంఖ్యలో క్రీస్తు దగ్గరికి వస్తున్నది ఎవరు? తోళ్ల పని చేసుకొని బ్రతికే ఒక వర్గం ప్రజలు. కుల వ్యవస్థ వాళ్లను అంటరానివాళ్లుగా లెక్కించింది. ఆ రోజుల్లో వ్యూహం తెలిసిన ప్రతి ఒక్కరూ చెప్పే మాట ఒక్కటే: పెద్ద కులాల మీద కట్టండి.

గౌరవం ఉన్నవాళ్లను, పలుకుబడి ఉన్నవాళ్లను గెలుచుకుంటే మిగతా సమాజం వాళ్ల వెనుకే వస్తుంది. అంటరానివాళ్లను చేర్చుకుంటే ఆ తలుపు శాశ్వతంగా మూసుకుపోతుంది.

ఈ కుటుంబాలతో నిండిపోతున్న సంఘంలో పెద్ద కులాల వాళ్లు ఉండరు. తాను కట్టాలనుకున్న స్కూలుకూ పనికీ ఇది ఎంత వెల అవుతుందో హ్యారియట్‌కు కళ్ల ముందే కనిపిస్తోంది.

అయినా వాళ్లు ఆ ప్రజలను చేర్చుకున్నారు. క్లౌ ఒకే ఒక్క నమ్మకం మీద నిలబడ్డాడు: యేసును నిజంగా నమ్మిన ప్రతి ఒక్కరినీ చేర్చుకోవలసిందే, దానికి ఎంత వెల చెల్లించవలసి వచ్చినా సరే. కానీ వ్యతిరేకత బహిరంగంగా, వ్యక్తిగతంగా వచ్చిపడింది.

నది దగ్గర ఈ కొత్త విశ్వాసులకు బాప్తిస్మం ఇస్తుండగా, కొన్ని వందలమంది పెద్ద కులాల ప్రజలు ఒడ్డున నిలబడి చూశారు. క్లౌ సొంత మాటల్లో, “బెదిరించే చూపులతో, తమ ఏహ్యభావం కనబడేలా” చూశారు.

ఒక ఆదివారం సాయంత్రం వచ్చింది. క్లౌ తన గదిలో కూర్చొని ఉన్నాడు. మోయలేని భారం అతని ప్రాణం మీద ఉంది. వెనక్కి వెళ్లలేదు. ముందుకు వెళ్లే ధైర్యమూ లేదు. ఆలోచనలు మళ్లించుకోవడానికి, మూలన పెట్టిన కొత్త బైబిళ్ల కుప్ప దగ్గరికి వెళ్లి, ఒకటి తీసి, ఎక్కడ పడితే అక్కడ తెరిచాడు.

అతని కళ్లు పడింది పౌలు కొరింథు సంఘానికి రాసిన మాటల మీద: జ్ఞానులను సిగ్గుపరచడానికి దేవుడు లోకంలోని వెర్రివాళ్లను ఎంచుకున్నాడు. బలవంతులను సిగ్గుపరచడానికి బలహీనులను, నీచులుగా ఎంచబడినవాళ్లను, తృణీకరించబడినవాళ్లను ఎంచుకున్నాడు. “అది పరలోకం నుంచి వచ్చిన స్వరంలా అనిపించింది” అన్నాడు క్లౌ.

ఒకప్పుడు మిద్దె మీద పేతురును దర్శనం తాకినట్టే, ఆ క్షణం అతన్ని తాకింది. అదే భారాన్ని హ్యారియట్ ఆ సంవత్సరమంతా మోస్తూ వచ్చింది. ఇద్దరూ దాన్ని దేవుడు

ఇచ్చిన ఒకే హామీగా తీసుకున్నారు: ముందుకే వెళ్లాలి. వాళ్లు లోబడ్డారు. ఆ సాయంత్రం సంగతిని క్లౌ ఏళ్ల తర్వాత తన సొంత చేతులతోనే తన పుస్తకంలో రాశాడు.

ఆ లోబడడమే, ఆధునిక మిషన్ చరిత్రలోని గొప్ప కోత కాలాల్లో ఒకదానికి తలుపు తెరిచింది. 1876 నుంచి 1878 వరకు వచ్చిన భయంకరమైన కరువు గుండా క్లౌ నిలబడ్డాడు. ఆకలితో అలమటిస్తున్న వేలమందికి బకింగ్‌హామ్ కాలువ తవ్వకంలో పని ఇప్పించాడు.

కరువు రోజుల్లో బాప్తిస్మాలు ఇవ్వడానికి ఒప్పుకోలేదు. ఎందుకో తెలుసా? పేదలు క్రీస్తు కోసం కాదు, అన్నం కోసం వచ్చారని ఎవరూ అనకూడదని.

కరువు తీరిన తర్వాత ఆత్మీయ పంట లభించింది. 1878 జూలై 3న, ఒంగోలు దగ్గరి గుండ్లకమ్మ నదిలో, ఒకే ఒక్క రోజున రెండు వేల రెండు వందల ఇరవై రెండు మంది బాప్తిస్మం పొందారు. ఆ రోజును అప్పటినుంచి తెలుగు పెంతెకొస్తు అని పిలుస్తున్నారు. ఆ తర్వాతి వారాల్లో ఇంకో తొమ్మిది వేలమందికి పైగా పొందారు. కొద్ది సంవత్సరాల్లో ఒంగోలు సంఘం పదుల వేలమందికి చేరింది. ఆ రోజుల్లో ప్రపంచంలోని అతి పెద్ద సంఘాల్లో ఒకటి అయింది. సువార్త కుటుంబాల వరుసల వెంట, బంధుత్వాల వెంట, ఒక పీపుల్ మూవ్‌మెంట్‌గా నడిచింది. దాన్ని ముందుకు తీసుకెళ్లింది ఆ ప్రజల సొంత శిష్యులే.

క్లౌ దంపతులు గనుక జ్ఞానులను, గొప్పవాళ్లను ఎంచుకొని ఉంటే, ఒక చిన్న గౌరవప్రదమైన సంఘాన్ని పోగుచేసుకొని ఉండేవాళ్లు. కానీ దేవుడు ఎంచుకున్నది తృణీకరించబడినవాళ్లనే అన్న నమ్మకానికి వచ్చి, లోబడ్డారు. ఆ ప్రజలంతా కలిసి దేవుని రాజ్యంలోకి వచ్చారు. ఆ ప్రజలే, ఆ నేలే. వాటిలోనుంచే మా సొంత కుటుంబపు విశ్వాసం మొలిచింది.

షారోన్, నిలబడిన ఆ సహోదరి

మూడవ అధ్యాయంలో కలిసిన షారోన్, ఈ మూడవ అలవాటుకు చక్కటి ఉదాహరణ.

ఆమెను ఉదాహరణ చేసింది ఏ పద్ధతీ కాదు, ఆమె ఆగకపోవడమే. సహోదరీలు వెళ్లిపోయారు. ముందు ఇద్దరు, తర్వాత ఇంకో ఇద్దరు. వాళ్లు చేస్తున్న ఆ సింపుల్ పని విఫలమైనట్టే కనిపించింది. కష్టమైన నేల మీద అప్పటికే ఇరవై ఐదేళ్లు ఇచ్చిన ఒక పాస్టర్ భార్యకు, గ్రూప్ మూసేసి పాత అలవాటులోకి తిరిగి వెళ్లడానికి కావలసినన్ని కారణాలు ఉన్నాయి. ఆమె నిలబడింది. మిగిలిన ఆ ఒక్క సహోదరితో కలుస్తూనే ఉంది. అదే చిన్న దారిలో వారం తర్వాత వారం నడుస్తూనే ఉంది.

మూడవ అలవాటు రూపం అదే. ఒక్కసారి పెద్ద ప్రయత్నం చేయడం కాదు, వదిలేయకపోవడం. చాలామంది చేయి వదిలేసే చోటు దాటి కూడా లోబడడాన్ని కొనసాగించడం. ఇప్పుడు ఎన్నో గ్రామాల్లో ఆమె నడిపిస్తున్న ఆ పని, మంచి పద్ధతిలోనుంచి రాలేదు. దాదాపు అందరూ వెళ్లిపోయినా నడుస్తూనే ఉన్న ఒక సహోదరిలోనుంచి వచ్చింది.

ఆమె ఎప్పుడూ బోధకురాలు కాలేదు. ఆతిథ్యం ఇచ్చే మనిషిగానే ఉండిపోయింది. అది పెరిగే వరకు, అదే చిన్న అలవాటుకు నమ్మకంగా ఉంది.

ఒకే దిక్కును ఎంచుకుంటూ

ఇరవై ఏళ్ల వయసులో ఒక రైల్లో ప్రభువు నాకు చెప్పాడు: నీ జీవితం మిషన్ పనికి ఇవ్వు. నా భార్యకూ అదే పిలుపు వేరే విధంగా వచ్చింది. మేము కలుసుకున్నాం. పెళ్లి చేసుకున్నాం. దేవుడు మా ఇద్దరినీ అడిగిన ఆ లోబడడానికే మా జీవితాలు ఇచ్చాం.

నా భార్య పెరిగింది అమెరికాలోని చినూక్ ఊరిలో. తన క్లాస్‌లో చురుకైన అమ్మాయిల్లో ఆమె ఒకామె. 1996లో మేము ఓరల్ రాబర్ట్స్ యూనివర్సిటీకి అప్లై చేసినప్పుడు, ఆమెకు నాలుగేళ్ల పూర్తి ట్యూషన్ స్కాలర్‌షిప్ వచ్చింది. సమాజాభివృద్ధి మీద డిగ్రీ కోసం వచ్చిన స్కాలర్‌షిప్ అది. హాస్టల్ భోజన వసతి కూడా అందులో ఉంది. కానీ ఆ క్యాంపస్‌లో పెళ్లయిన జంటలకు గదులు లేవు. మేము బయట ఉండాల్సి వచ్చింది. ఆ వసతి వాడుకోలేకపోయాం. అయినా డబ్బు లేని ఒక కొత్త జంటకు, నాలుగేళ్ల ఫీజు మొత్తం కవర్ కావడం చాలా పెద్ద సంగతి.

మా మొదటి పెళ్లిరోజు మరుసటి రోజే మా కూతురు సిమోన పుట్టింది. 1997 వేసవిలో ఆమెను తీసుకొని ఇండియా వెళ్లాం. టల్సాలోని ఒక సంఘం ఆ ప్రయాణంలో ఆరు సంఘ భవనాలు కట్టడానికి సుమారు పదివేల డాలర్లు ఇచ్చింది. చదువుల కోసం తిరిగి టల్సా వచ్చాం. నా భార్య తన క్లాసుల మధ్య సిమోనను కారులో తెచ్చి, పార్కింగ్ స్థలంలో నా చేతికి ఇచ్చేది. అప్పుడు నేను సిమోనను నా క్లాసులకు తీసుకెళ్లేవాడిని.

డిగ్రీలు పూర్తి చేసుకుంటూనే, తర్వాతి రెండు వేసవులూ ఇండియాలోనే గడిపాం. శీతాకాలపు సెలవుల్లోనూ కొన్నిసార్లు వెళ్లి వచ్చాను.

1997 డిసెంబరులో అలాంటి ఒక ప్రయాణం నుంచి తిరిగి వస్తూ, విమానాశ్రయంలో స్వాతంత్ర్య స్వర్ణోత్సవాల బ్యానర్ ఒకటి చూశాను. యాభైయవ సంవత్సరం గురించి, తిరిగి కట్టడం గురించి ప్రభువు నా గుండెతో మాట్లాడాడు. అప్పుడే ఆ ప్రణాళిక మొదలుపెట్టాం: ఐదేళ్లలో, మా సొంత జిల్లాలోని ప్రతి పల్లెలో సంఘం స్థాపించాలని.

2000లో, శారా డిగ్రీ పూర్తి చేసిన సంవత్సరమే, సిమోనతో కలిసి ఇండియాకు మారిపోయాం. అప్పుడు నా భార్య వయసు ఇరవై నాలుగు.

నేను పెరిగిన ఊరి అంచున ఒక ఇంట్లో ఉన్నాం. ఇప్పుడు ఆ ఇంటి చుట్టూ ఊరు పెరిగిపోయింది గానీ, మేము వెళ్లినప్పుడు దాని దగ్గర్లో ఇంకో ఇల్లే లేదు. అది ఊరి బయట. చాలా దూరం వరకు ఆమె ఒక్కతే అమెరికన్. నేను పని మీద ఊరు దాటి వెళ్లిన ప్రతిసారీ, ఆమెను అలా వదిలి వెళ్తున్నానన్న దిగులు నా లోపల ఉండేది. అయినా ఆమె నిలబడింది.

తన డిగ్రీని ఆమె దేనికి వాడిందో చూడండి: తల్లిదండ్రులు వదిలేసిన, మెదడు సంబంధమైన వైకల్యాలూ ఇతర వైకల్యాలూ ఉన్న పిల్లల కోసం ఇళ్ల నెట్‌వర్క్ ఒకటి మొదలుపెట్టింది. అదే తర్వాత "శారాస్ కవనెంట్ హోమ్స్" అయింది. ఎన్నో ఏళ్ల పాటు దాన్ని కట్టింది.

ఏదీ తేలికగా రాలేదు. పెద్ద పెద్ద సాహసాలు చేయమనీ, నేర్చుకోని పనులు నేర్చుకోమనీ, డబ్బు విషయంలో పూర్తిగా తన మీదే ఆధారపడమనీ ప్రభువు ఆమెను పదే పదే పిలిచాడు. ప్రతిసారీ ఆమె, ఆమె టీమ్ సరే అన్నారు. ఇప్పుడు ఆమె నాయకత్వం నుంచి పక్కకు జరుగుతోంది. ఆమె లేపిన నమ్మకమైన సిబ్బంది ఆ పనిని ముందుకు తీసుకెళ్తున్నారు.

ఇక్కడ ఒక ముఖ్యమైన మాట. ఎందుకంటే నా భార్య ఈ పనిని ఎన్నో ఏళ్లుగా చేస్తూ వస్తోంది. నాలుగు అలవాట్లు ఒక జీవితకాలం నిలబడాలంటే, సామాన్య శిష్యుడు ఒంటరిగా నడవకూడదు. ఒక్క మనిషి మోయలేనిదాన్ని, బల్ల చుట్టూ కూర్చున్న ఇద్దరు ముగ్గురి చిన్న టీమ్ మోస్తుంది.

శారా ఒక్కతే శారాస్ కవనెంట్ హోమ్స్ కట్టలేదు. ఇండియా సహోదరీలు, సిబ్బంది, వరుసగా వచ్చిన విదేశీ వాలంటీర్లు ప్రతి అడుగూ ఆమెతో నడిచారు. వాళ్లలో ఒకరు అలసిపోతే ఇంకొకరు ఆ బరువు అందుకున్నారు. ఆమె అలసిపోయినప్పుడు వాళ్లు ఆమెకు అండగా నిలబడ్డారు.

ఒంటరిగా ఎవరమూ వెళ్లలేనంత దూరం, కలిసి వెళ్లగలం. నిజానికి అది వ్యూహమేమీ కాదు. ఒకే దిక్కు వైపు చాలా కాలం నడిచిన స్నేహమే. చివరికి దానికి టీమ్ అని పేరు వచ్చింది.

లోబడడం అంటే ఒక్క పెద్ద నిర్ణయం కాదు. ఒకే దిక్కును ఎంచుకుంటూ పోయిన వెయ్యి చిన్న నిర్ణయాలు.

మూడవ అలవాటు అంటే అదే.

లోబడడానికి వెల ఉంది

ఒక తరం దాటి నిలిచే ఫలాన్ని పుట్టించగలిగినది, నేను చూసినంతలో, ఒక్కటే: లోబడడం. కానీ లోబడడం ఉచితం అని మాత్రం చెప్పను. తనను వెంబడించే ముందు లెక్క వేసుకోమని యేసే తన శిష్యులను అడిగాడు. దేవునికి లోబడడం మా కుటుంబానికి పెద్ద వెలే పెట్టింది. దాని గురించి తర్వాతి ఒక అధ్యాయంలో చెబుతాను. ఇక్కడ ఇంతే చెబుతాను: లోబడాలంటే వెల చెల్లించాలి. ఆ వెలను ఎంచుకున్న మనిషి తన సౌకర్యంతో, తన భద్రతతో, తన కాల ప్రణాళికతో చెల్లిస్తాడు. అతనితో పాటు నడిచేవాళ్లు కూడా తమ వంతు చెల్లిస్తారు. అయినా, చెల్లించిన ప్రతి వెలకూ అది విలువైనదే.

ధ్యానించడానికి

ఈమధ్య కాలంలో మీ లోబడడం మీకు ఏమి వెల పెట్టింది?

జక్కయ్య తన సొంత ఇంట్లో నిలబడి, తీసుకున్నదానికి నాలుగంతలు తిరిగి ఇచ్చాడు. మీరు వాయిదా వేస్తూ వస్తున్న, సరిచేయమని ప్రభువు అడుగుతున్న పని ఏదైనా ఉందా?

ఈ వారం ప్రభువు మిమ్మల్ని ఏమి చేయమంటున్నాడు? చేస్తారా?

ఆరవ అధ్యాయం

ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం

నాలుగు అలవాట్లలో ఈ నాలుగవదే గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌కు గుండె లాంటిది. ఒక మనిషి క్రైస్తవ జీవితాన్ని ఒక మూవ్‌మెంట్‌గా మార్చేది ఈ నాలుగవ అలవాటే.

నాలుగవ అలవాటు అంటే ఏమిటి? మీరు ఇప్పుడే మొదలుపెట్టిన పనిని, ఇంకొకరు కూడా చేయడానికి సహాయపడడం. మీరు పొందినదాన్ని తీసుకొని, మీ జీవితంలో తర్వాతి మనిషికి అందించడం.

ఇది మిగతా మూడింటిలోనుంచి చాలా సహజంగా పుడుతుంది. మీరు దేవుని స్వరం విని ఆయనకు లోబడితే, ఆయన మీ చూపును ఎక్కువకాలం మీ మీదే ఉండనివ్వడు. చివరికి ఆయన ఎప్పుడూ చేసేది ఒక్కటే. మన దృష్టిని బయటికి తిప్పి, మన ఎదురుగా ఆయన పెట్టిన తర్వాతి మనిషి వైపు మళ్లిస్తాడు.

ఆజ్ఞ ఇదే: అందించు

యేసు మాటలు సందర్భాన్ని బట్టి మారాయి గానీ, ఆయన ఇచ్చిన ఆజ్ఞ మాత్రం పదే పదే ఒక్కటే: నువ్వు చూసినది, విన్నది, నేర్చుకున్నది ఇతరులకు చెప్పు.

గెరాసేనుల దేశపు మనిషితో చెప్పాడు: నీ ఇంటికి వెళ్లి, నీ సొంతవాళ్లకు చెప్పు.

డెబ్బైమంది శిష్యులను ఇద్దరిద్దరిగా పంపాడు: మిమ్మల్ని చేర్చుకున్న ఇళ్లలో ఉండి, దేవుని రాజ్యం గురించి నేను మీకు నేర్పినది చెప్పండి.

సమరయ స్త్రీకి ఆ ఆజ్ఞ అవసరమే రాలేదు. ఆయనను కలిసిన వెంటనే, తనంతట తానే తన ఊరికి పరుగెత్తింది.

కొండ మీద ఆయన ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞలోని మాట గమనించండి: శిష్యులను తయారుచేయండి. మతం మార్చండి అని కాదు, శిష్యులను. అంటే, శిష్యులను తయారుచేయగల శిష్యులను. అందించడం అనే తీరు ఆ మాటలోనే ఇమిడి ఉంది. ఒకరి జీవితంలో యేసు మార్పు తెచ్చిన దాదాపు ప్రతిసారీ, ఆ మనిషికి ఆయన ఇచ్చిన ఆజ్ఞ ఇదే: నువ్వు పొందినదాన్ని తీసుకొని, నీ జీవితంలో తర్వాతి మనిషికి అందించు. ఈ పని ఇప్పుడే మొదలుపెట్టు. శిక్షణ వచ్చేవరకో పట్టా వచ్చేవరకో ఆగవద్దు. ఇదే ఆయన ఇచ్చిన ఆజ్ఞ.

మనకు మాత్రం నేర్పింది దాదాపు దీనికి వ్యతిరేకమైన తీరు. మనలో నాటుకుపోయిన అలవాటు ఏమిటంటే, మనం పొందినదాన్ని సంఘానికి తిరిగి తీసుకొచ్చి, దానితో ఏమి చేయాలో తెలిసిన పూర్తికాల సేవకుడి చేతిలో పెట్టడమే. ఆ తీరు మంచి సంఘ సభ్యులను తయారుచేస్తుంది గానీ, శిష్యులను తయారుచేయగల శిష్యులను మాత్రం తయారుచేయలేదు.

నాలుగవ అలవాటు అంటే, యేసు నిజంగా ఇచ్చిన ఆ ఆజ్ఞను తిరిగి తెచ్చుకోవడమే.

ఆ ఆజ్ఞను దగ్గరగా చూడండి. ఆయన అందరినీ ప్రసంగించమనలేదు. ప్రసంగంలో తప్పేమీ లేదు. కొత్త నిబంధన నిండా ప్రసంగాలే ఉన్నాయి. పేతురు ప్రసంగించినప్పుడు ఒక్క రోజులో వేలమంది వచ్చారు. ప్రభువు మీకు పుల్పిట్ ఇచ్చినా, వీధి మలుపు ఇచ్చినా, సువార్తను సూటిగా చెప్పే వరం ఇచ్చినా, వాడండి. కానీ యేసు ఎక్కువసార్లు అడిగింది ప్రసంగం కంటే సింపుల్ అయిన పని: “నీ ఇంటికి వెళ్లి, నీకు జరిగినది నీ వాళ్లకు చెప్పు.”

ఆయన మనుషులను ఉపన్యాసంతో కాకుండా సాక్ష్యంతో ఎందుకు పంపాడో ఆలోచించండి. తెలియని మనిషి మీ సిద్ధాంతంతో వాదించగలడు గానీ, మీ జీవితంతో వాదించలేడు. మిమ్మల్ని ముందునుంచీ ఎరిగి, మీరు మారడం కళ్లారా చూసిన స్నేహితురాలి ఎదురుగా కూర్చొని ప్రభువు గురించి చెబితే, ఆమె దాన్ని తేలికగా కొట్టిపారేయలేదు. మీ సంగతి, దేవుని సంగతి పక్కపక్కన నిలబడిన చోటే నమ్మకం పుడుతుంది. ఆ నమ్మకమే సువార్త పెరిగే నేల.

సమరయ స్త్రీ తన ఊరికి మెస్సీయ సిద్ధాంతం వివరించలేదు. “నేను చేసినవన్నీ నాతో చెప్పిన మనిషిని వచ్చి చూడండి” అంది. సమాధుల మధ్య బ్రతికిన ఆ మనిషి (అతని గురించి పదవ అధ్యాయంలో ఇంకా చెబుతాను) పది పట్టణాల్లో ప్రసంగం చేయలేదు. యేసు తనకు చేసినది మాత్రమే చెప్పాడు. పుట్టుగుడ్డిగా ఉండి చూపు పొందిన మనిషి దగ్గర, తనను నిలదీసిన పెద్దలకు ఇవ్వడానికి ఏ వేదాంతమూ లేదు. అతని దగ్గర ఉన్నది ఒకే ఒక్క మాట: “నేను గ్రుడ్డివాడనై యుంటిని; ఇప్పుడు చూస్తున్నాను.”

పదే పదే చూడండి: సువార్తను అన్నిటికంటే దూరం తీసుకెళ్లినవాళ్లు, చాలాసార్లు శిక్షణ అన్నిటికంటే తక్కువ ఉండి, సాక్ష్యం మాత్రం తాజాగా ఉన్నవాళ్లే.

విశ్వాసులమైన మనం చాలాసార్లు ఇక్కడే తప్పిపోతున్నాం. మనం ఈ సాక్ష్యాలు చెబుతూనే ఉన్నాం గానీ, ఒకే ఒక్క గదిలోనే చెబుతున్నాం. ఒక విశ్వాసి సంఘంలో నిలబడి దేవుడు చేసినది చెబుతుంది. మంచిదే. ఆమె విశ్వాసాన్నీ, విన్న అందరి విశ్వాసాన్నీ అది నిలబెడుతుంది. తర్వాత అందరూ ఇంటికి వెళ్తారు. ఆ సాక్ష్యం మాత్రం ఆ నాలుగు గోడల లోపలే ఉండిపోతుంది.

పైగా అక్కడ విన్నవాళ్లంతా అప్పటికే నమ్మినవాళ్లే. మరి ఆఫీసులోని స్నేహితురాలు? చర్చి అంటే విసిగిపోయిన బంధువు? గోడ అవతలి పక్కింటి మనిషి? అసలు వినవలసినవాళ్లు వీళ్లే. కానీ వీళ్లే ఎప్పుడూ వినరు. మన అన్నిటికంటే గొప్ప రుజువును, అందరూ ముందే నమ్మిన ఒకే ఒక్క గదిలో తాళం వేసి పెట్టాం.

డిస్కవరీ గ్రూప్ పుట్టిందే దాన్ని తిరిగి బయటికి పంపడానికి. ప్రతివారం మేము అడిగే ప్రశ్నల్లో ఒకటి ఇంతే: ఎవరికి చెప్పావు? ఎవరికి ప్రసంగించావు అని అడగము. నీ సొంత సంగతి ఎవరికి చెప్పావు అనే అడుగుతాం. ఇంతకంటే మృదువైన మొదటి అడుగు లేదు. యేసు వాడిన అడుగూ ఇదే.

ప్రసంగం అనే ఊహకే వణికే ఒక సామాన్య విశ్వాసి కూడా ఈ పని ఎప్పుడూ చేయగలడు. ఎందుకంటే ఇది మీ సొంత జీవితం గురించిన నిజం చెప్పడమే. దీనికి అనుమతి అక్కర్లేదు, పట్టా అక్కర్లేదు, వ్యూహమూ అక్కర్లేదు. కావలసింది రెండే: మీ జీవితంలో తర్వాతి మనిషి ఎవరో తెలుసుకోవడం, విన్నదాన్ని ఆమెకు చెప్పే ఆ చిన్న లోబడే అడుగు వేయడం.

తన ఇంటిని తెరిచిన వ్యాపారి

అపొస్తలుల కార్యములు 16వ అధ్యాయం. పౌలు, అతని చిన్న టీమ్ మొదటిసారి ఆసియా దాటి యూరప్ ఖండంలో అడుగుపెట్టారు. ఫిలిప్పీ చేరుకొని సమాజమందిరం కోసం వెతికారు. కానీ ఆ పట్టణంలో అదే లేదు.

విశ్రాంతి దినాన వాళ్లు ఊరి గుమ్మం దాటి నది దగ్గరికి వెళ్లారు. అక్కడ కొద్దిమంది స్త్రీలు కూడి ఉన్నారు. పౌలు గడ్డిలో కూర్చొని వాళ్లతో మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. లూకా రాశాడు: వాళ్లలో ఒకామె హృదయాన్ని ప్రభువు తెరిచాడు. ఆమె పేరు లూదియ. తుయతైర పట్టణం నుంచి వచ్చిన, ఊదారంగు పొడి అమ్మే వ్యాపారి.

ఆమె విన్నది, నమ్మింది, ఆ రోజే ఆ నదిలో బాప్తిస్మం పొందింది. ఆమెతో పాటు ఆమె ఇంటివాళ్లంతా పొందారు.

తర్వాత ఆమె పౌలు టీమ్‌తో అంది: "నేను ప్రభువునందు విశ్వాసము గలదానను అని మీరు ఎంచితే, నా యింటికి వచ్చి ఉండండి." లూకా రాసిన మాట: "మమ్మును బలవంతము చేసెను."

పౌలు టీమ్ ఆమె ఇంట్లో దిగింది. యూరప్ ఖండంలోని మొట్టమొదటి సంఘం సమకూడింది ఆమె ఇంట్లోనే.

లూదియలో నాలుగు అలవాట్లనూ చూడండి.

మొదటి అలవాటు: సామాన్య శిష్యురాలు. ఆమె తుయతైర అనే దూర పట్టణం నుంచి వచ్చిన వ్యాపారి. పుట్టుకతో యూదురాలు కాదు, దేనికీ నాయకురాలూ కాదు. ఊళ్లో సమాజమందిరం లేకపోవడంతో, విశ్రాంతి దినాన నది ఒడ్డున ప్రార్థించే ఆ చిన్న స్త్రీల గుంపులో చేరిన ఒక వ్యాపారి. అంతే.

రెండవ అలవాటు: దేవుని స్వరం వినడం. పౌలు ప్రసంగం చేయలేదు. గడ్డిలో కూర్చొని కొద్దిమంది స్త్రీలతో మాట్లాడాడు. ప్రభువు ఆమె హృదయం తెరిచాడు. భవనం లేకుండా, స్టేజి లేకుండా, ఆమె ఆయన స్వరాన్ని నేరుగా విన్నది.

మూడవ అలవాటు: లోబడడం. వెంటనే ఆమె రెండు లోబడే పనులు చేసింది. ఆ రోజే నదిలో బాప్తిస్మం పొందింది. తర్వాత, అప్పుడే కలిసిన నలుగురు యూదా ప్రయాణికులకు తన ఇల్లు తెరిచింది. ఆ రోజుల్లో ఒక స్త్రీకి అది క్షేమమైన పనీ కాదు, మామూలు పనీ కాదు. అయినా చేసింది.

నాలుగవ అలవాటు: ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఆమె ఇంటివాళ్లంతా ఆమెతో పాటే బాప్తిస్మం పొంది, ఒకే రోజున దేవుని రాజ్యంలోకి వచ్చారు. ఆ తర్వాత ఆమె ఇల్లే యూరప్ మొదటి సంఘం అయింది.

ఆమెకు శిక్షణ లేదు. ఎవరూ అనుమతి ఇవ్వలేదు. ఆమె దగ్గర ఉన్నవి రెండే: ప్రభువు తెరిచిన హృదయం, పంచుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఇల్లు. మనలో చాలామంది దగ్గరా అవే రెండు ఉన్నాయి.

పనిని ముందుకు తీసుకెళ్లింది మనుషులే

2000లో మా చిన్న కుటుంబం చదువు ముగించుకొని ఇండియా వెళ్లినప్పుడు, మా పని ఒకే జిల్లాలో ఉంది. 2001 చివరికల్లా, రాష్ట్రంలోని మొత్తం ఇరవై మూడు జిల్లాల మీదా మా చూపు నిలిపాం.

మేము ఇరవై మూడు సార్లు ఇళ్లు మారలేదు. అన్ని జిల్లాలకూ మేమే వెళ్లనూ లేదు. ఆ పనిని కొత్త ప్రాంతాలకు తీసుకెళ్లింది మనుషులే.

నా వెంట పనిలో ఉన్నవాళ్లలో ముగ్గురు నా మాతృభాషే మాట్లాడేవాళ్లు. ఒక్కొక్కరు రాష్ట్రంలో ఒక్కో ప్రాంతానికి వెళ్లారు. భాష వాళ్లదే గానీ, ప్రాంతాలు మాత్రం కొత్తవి. తాము పెరిగిన ఊళ్లకు భిన్నమైన జీవన తీరున్న పట్టణాల్లోకి వెళ్లారు. ఒక ప్రాంతపు మనుషులకు ఇంకో ప్రాంతపు మనుషుల మధ్య ఎప్పుడూ ఇంట్లో ఉన్నట్టు ఉండదు. కాబట్టి ఈ చిన్న అడుగు కూడా నిజంగా ఒక కొత్త లోకంలోకి వేసిన అడుగే.

అయినా వెళ్లారు. ఎందుకంటే వాళ్లు శిష్యులుగా తయారైన జీవన విధానంలో, దేవుని స్వరం విన్నాక తర్వాతి పని ఒక్కటే: ఇంకొకరు అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఆ “ఇంకొకరు” మీ ఇంటికి ఒక రోజు ప్రయాణం దూరంలో ఉన్నా సరే.

నాలుగవ అలవాటు ఒక ప్రాంతమంతటా కదలడం మొదలుపెడితే ఇలా ఉంటుంది. ఈ ముగ్గురిలో ఎవరూ నా సిబ్బందిగా మొదలవలేదు. ముందు లోబడ్డారు. తర్వాత ఇంకొకరికి సహాయపడ్డారు. అలా నాయకులయ్యారు.

ఇక అమెరికా వైపు చూద్దాం. మా అమెరికా టీమ్‌లో బలమైన మూవ్‌మెంట్ నాయకుల్లో ఒకామె ఎమీ. ఆమె టెక్సాస్ రాష్ట్రంలోని ఆస్టిన్ నగరంలో ఈ పనిని నడిపిస్తోంది. ఆమె ప్రాణ స్నేహితురాలు గెయిల్ కూడా అదే రాష్ట్రంలో, వైకల్యాలున్నవాళ్ల మధ్య డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపిస్తోంది. అదే పని చేయడానికి ఆమె మధ్యప్రాచ్య దేశాలకు కూడా ప్రయాణిస్తూ ఉంటుంది. ఈ ఇద్దరు స్నేహితురాళ్లూ మొదటిసారి ఇండియా వచ్చింది ఒక డైమండ్స్ డాటర్స్ ప్రయాణంలోనే.

ఎమీ ఈ పనిలో కొత్త మనిషేమీ కాదు. ఆమె ఏళ్ల తరబడి ఆస్టిన్‌లో నిజమైన శిష్యత్వ పనిని కడుతూనే వచ్చింది. అయినా ఇండియాలోని సామాన్య విశ్వాసుల మధ్య గడిపిన ఆ రోజులు ఆమెకు కొత్త పాఠం నేర్పలేదు గానీ, అప్పటికే చేస్తున్న పని మీద ఒక కొత్త స్పష్టతను ఇచ్చాయి.

ఆమె సొంత మాటల్లో: "నా పరిచర్యను ఆస్టిన్‌లో ఎన్నో పద్ధతులతో, ఎన్నో అంచెలతో పెద్దది చేసి నడపడానికి ప్రయత్నిస్తూ వచ్చాను. కానీ ఈ ప్రయాణం నాకు ఒక కొత్త చూపు ఇచ్చింది: చేస్తున్న పనిలో కొంత కొనసాగిస్తూనే, మొత్తాన్ని సింపుల్ చేసుకోవచ్చని. ఎందుకంటే పనిని అవసరానికి మించి క్లిష్టం చేసే అలవాటు నాకు ఉంది." ఆమె ఇంటికి వెళ్లి సరిగ్గా అదే చేసింది: తన పనిని పద్ధతుల చుట్టూ కాకుండా, ఆ నాలుగు అలవాట్ల చుట్టూ తిరిగి అమర్చుకుంది.

ఇదే మార్పు మనిషి తర్వాత మనిషిలో కనిపిస్తూ వచ్చింది. ఇండియాలోని పనితో నిజంగా సమయం గడిపిన దాదాపు ప్రతి ఒక్కరూ, ఇంటికి మరింత స్పష్టతతో, మరింత ఫలంతో తిరిగి వెళ్లారు. అది చూసి మార్క్, క్రిస్ ఒక నిర్ణయం తీసుకున్నారు: ఆ జనవరిలో యాభై మంది అమెరికా, పశ్చిమ దేశాల సేవకులను మా ఇండియా సమ్మిట్‌కు తీసుకువచ్చి, అందరినీ ఒకే గదుల్లో కూర్చోబెట్టారు. ఆ యాభై మందిలో ఎమీ ఒకామె.

ఫలం రావడానికి ఎంతో కాలం పట్టలేదు. నెల తిరిగేసరికి ఆమె టీమ్ ఆస్టిన్‌లో యాభై మందిని ఒక సాయంత్రం సమకూర్చింది. అది వ్యూహాల మీటింగ్ కాదు, కొత్త కోర్సు ప్రారంభమూ కాదు. ఆ సాయంత్రమంతా ఆ నాలుగు అలవాట్ల గురించే.

డాలస్ టీమ్ కూడా అదే గదిలో ఉండడానికి కారు నడుపుకొని వచ్చింది. వారం మధ్యలో ఒక రాత్రి ఆమె తన సొంత ఇల్లు తెరిచి, దానికి "ఫైర్ నైట్" అని పేరు పెట్టింది. అరవైమంది యువకులు ఒక మామూలు ఇంటి హాలును పట్టనంతగా నింపేశారు.

గిద్యోను సంగతి చదివి, దేవుడు తమను ఎవరని చెబుతున్నాడో మాట్లాడుకున్నారు. ఆ ఆకలి చూస్తే, స్నేహితుడి కోసం ఇంటి కప్పు చించి అతన్ని యేసు ముందుకు దించిన ఆ స్నేహితులు గుర్తొచ్చారని ఆమె నాతో అంది.

ఆరు నెలల తర్వాత, లీ నాకు ఆమె టీమ్ నుంచి ఒక ఫోటో పంపాడు. అందులో ఏముందో తెలుసా? దక్షిణ టెక్సాస్ అంతటా ఇరవై తొమ్మిదిమంది ఎదుగుతున్న మూవ్‌మెంట్ నాయకులు. వాళ్ల కింద, మామూలు వారాల్లో మామూలు గదుల్లో కలుసుకుంటున్న నూట పన్నెండు డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు.

ఇదంతా ఉత్సాహం మీద మాత్రమే నడవలేదు. ఆ మాట అందరికంటే ముందు చెప్పేది ఎమీయే. ఆమె ఇంటికి వెళ్లి ఒంటరిగా పోరాడలేదు. మా అమెరికా గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ పని నాయకుడు లీ, సమ్మిట్ నుంచి తిరిగి వెళ్లిన వారమే తన టీమ్ నాయకులతో వారానికోసారి కోచింగ్ మొదలుపెట్టాడు. ఆ నాయకుల్లో ఎమీ ఒకామె. ప్రతివారం ఎవరో ఒకరు ఆమెను అడిగారు: ప్రభువు ఏమి చెప్పాడు? దాని గురించి ఏమి చేస్తున్నావు? ఒక మంచి నెలను ఒక నిలిచే పనిగా మార్చేది ఆ అలవాటే.

అది అక్కడితో ఆగలేదు. ప్రయాణిస్తూనే ఉంది. జిమ్మీ, మేబెల్ భార్యాభర్తలు. మాకు ఎంతో ప్రియమైన జంట. ఎమీ, గెయిల్ ఈ ఇద్దరికీ శిక్షణ ఇచ్చారు. తర్వాత జిమ్మీ, మేబెల్ దక్షిణ టెక్సాస్‌లో ఉండే అబ్నేర్ అనే ఒక సహోదరుడితో అదే పని చేశారు. అప్పటినుంచి వాళ్లిద్దరూ అతనికి తోడు నిలబడి కోచింగ్ ఇస్తూ వస్తున్నారు.

అబ్నేర్ ఆ పనిని సరిహద్దు దాటించి, మెక్సికోలోని ఒక పట్టణానికి తీసుకెళ్లాడు. అక్కడ ఒక టాక్సీ ప్రయాణం ఒక సంభాషణగా మారింది. ఆ టాక్సీ నడిపే యువకుడి పేరు రేముండో. అతను ఆ రోజే తన జీవితాన్ని యేసుకు ఇచ్చి, అప్పటివరకు తాను పూజిస్తూ వచ్చిన "మరణ దేవత"ను విడిచిపెట్టాడు.

లీ పంపిన ఆ ఫోటోలోని లెక్కల్లో, అబ్నేర్ సొంత పని ఇంకా కలవనే లేదు. అది దానికి పైన అదనం. ఈమధ్యే జిమ్మీ, మేబెల్‌తో నేను భోజనానికి కూర్చున్నాను. వాళ్లు చెప్పారు: అబ్నేర్ ఒక్కడే ఇప్పుడు రెండు వందలకు పైగా గ్రూప్‌లు నడిపిస్తున్నాడు. అదే నాలుగవ అలవాటు. టెక్సాస్ గుండా దక్షిణానికి పరుగెత్తి, సరిహద్దు దాటింది.

అది కుటుంబాల గుండా ప్రయాణిస్తుంది

నాలుగవ అలవాటు అన్ని దారుల కంటే ఎక్కువగా ప్రయాణించేది కుటుంబాల గుండానే.

మూడవ అధ్యాయంలో ఐడహోలోని టామ్ గురించి, కాఫీ షాపులో ఉన్న, భర్తను పోగొట్టుకున్న ఆ సహోదరి గురించి చెప్పాను. ఆమెతో చేరిన స్త్రీలలో ఒకామె, రెండో కూడిక ముగిశాక ఇంటికి వెళ్లి, తన పెద్ద కూతురుతో తమ వంటగది బల్ల దగ్గరే ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. ఒక తల్లి, తాను ఇప్పుడే నేర్చుకున్నదాన్ని తన జీవితంలో తర్వాతి మనిషికి అందించింది. అంతే.

ఇండియాలోని ఒక పట్టణంలో, మా టీమ్ సభ్యుడొకడు, ప్రతిరోజూ తన దుకాణానికి వచ్చే స్నేహితుడితో డిస్కవరీ గ్రూప్ పంచుకున్నాడు. ఆ స్నేహితుడు విశ్వాసి అయ్యాడు. ఒక గ్రూప్ మొదలుపెట్టాడు. అతని అమ్మ ఒకటి మొదలుపెట్టింది. అత్తగారికి ఒంట్లో బాగుండకపోతే, ఆమె ఇంట్లో ఇంకొకటి మొదలుపెట్టారు. ఒకే ఒక్క మామూలు దుకాణం సంభాషణలోనుంచి నాలుగు తరాల గ్రూప్‌లు.

మా సొంత ఇంట్లోనూ అంతే. మా కవలలు జియానా, జేమ్స్‌తో కలిసి, కుటుంబమంతా "దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ కథలు" వరుసను చదివాం. మేము చదివిన ప్రతిసారీ కుటుంబ డిస్కవరీ గ్రూప్ నడిపించేది జేమ్సే. వాడికి పద్నాలుగేళ్లు. కొన్ని రాత్రులు కష్టమే. వాడికి వీడియో గేమ్ ఆడుకోవాలనే ఉంటుంది. అయినా నడిపిస్తాడు.

వీటిలో ఏదీ వీరోచితంగా కనిపించదు. ఐడహోలో తన బల్ల దగ్గర పెద్ద కూతురుతో కూర్చున్న ఒక తల్లిలా కనిపిస్తుంది. ఇండియాలో ఒక కొడుకు అమ్మకూ, అత్తగారికీ ఉన్న సొంత గ్రూప్‌లులా కనిపిస్తుంది. వీడియో గేమ్ ముగించి, అమ్మనూ కవల చెల్లినీ మూడు ప్రశ్నలు అడిగే ఒక పద్నాలుగేళ్ల కుర్రాడిలా కనిపిస్తుంది.

ఒక తరం పాటు లోపలికి ఇంకిన గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ ఎక్కడ కనిపిస్తుందో తెలుసా? భోజనం బల్ల దగ్గరే.

మూవ్‌మెంట్‌లను నడిపించేది లోపలివాళ్లే

నాలుగవ అలవాటు ఫలించడానికి ఓపికా సమయమూ పట్టవచ్చు. కానీ కొన్నిసార్లు, నేల సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు, మనం ఊహించలేని వేగంతో అది హఠాత్తుగా పెరుగుతుంది.

పదిహేడేళ్ల క్రితం నా స్నేహితుడు ఫిల్, డాన్ అనే మనిషితో ఒక ఆత్మీయ సంభాషణ చేశాడు. ఆ డాన్ యేసును వెంబడించడం మొదలుపెట్టి, ఏళ్లు గడుస్తుండగా ఫిల్‌కు ఆత్మీయ కుమారుడయ్యాడు. ఇద్దరూ అప్పటినుంచి కలిసే ఉన్నారు.

2026లో తండ్రుల దినాన, ఫిల్ అమెరికాలోని ఇండియానా రాష్ట్రంలో ఉన్న ఒక జైలుకు వెళ్లాడు. అక్కడ డాన్ ఏడు గంటల ఉజ్జీవ ఆరాధన ఒకటి ప్రణాళిక వేసి నడిపించాడు. అది డాన్ పని, ఫిల్ పని కాదు. గది మధ్యలో ఆరడుగుల పొడవున్న, గుర్రాలకు నీళ్లు పెట్టే పెద్ద రేకు తొట్టిని నీళ్లతో నింపి, యేసుక్రీస్తు మీద విశ్వాసం ప్రకటించబోయే ఖైదీల బాప్తిస్మం కోసం సిద్ధం చేశారు.

డెబ్బైమంది వచ్చారు. డాన్, నలుగురు అతిథి ప్రసంగీకులు ఆ రోజును నడిపించారు. డాన్ గదిలో ఉన్న అందరికీ ఫిల్‌ను "మా నాన్న" అని పరిచయం చేశాడు.

తర్వాత ఫిల్ రాశాడు: "ఆ గదిలో నేరస్థుడు కాని మనిషి ఒక్కడే. నేనే. మూవ్‌మెంట్‌లను నడిపించేది లోపలివాళ్లే అని దీన్ని చూస్తే స్పష్టంగా తెలుస్తుంది." ఆ ఆరాధన చివర పదిహేడుమంది బాప్తిస్మం పొందారు. అంతకుముందు ఆరాధనల్లో అరవైమంది పొందారు.

ఇదంతా మొలిచింది పదిహేడేళ్ల క్రితం జరిగిన ఆ ఒక్క సంభాషణలోనుంచే. ఫిల్ అంటాడు: శిష్యులను తయారుచేసే మూవ్‌మెంట్‌లకు జైళ్లు విత్తనాల మడుల్లాంటివి.

తరాల గుండా నడుస్తున్న మూవ్‌మెంట్

నాలుగవ అలవాటు ఇప్పుడు పశ్చిమ దేశాల కుటుంబాల గుండా కూడా తరం నుంచి తరానికి నడుస్తోంది. మేము దాన్ని ఇప్పుడిప్పుడే చూడడం మొదలుపెట్టాం.

2026 జనవరిలో మా కవలలు, బోలెండర్ కుటుంబపు ఇద్దరు పిల్లలతో, ఇంకో స్నేహితుడితో కలిసి కోరీ యూత్ క్యాంపుకు వెళ్లారు. ఒక సంవత్సరం ముందు డానీ వెళ్లిన అదే క్యాంపు ఇది. మేము వెళ్లే సంఘానికి రాండీ పాస్టర్. అతని కొడుకు జాయన్ మా కూతురు షేనాకు భర్త. ఆ టీనేజీ పిల్లలు తమ సొంత "నేను చేస్తాను" తీర్మానాలతో ఇంటికి వచ్చారు. వాళ్లలో ఎవరూ ఇంకా డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టినట్టు నాకు తెలియదు. కానీ వాళ్లు ఇంటికి వచ్చింది మాత్రం, ఈ నాలుగవ అలవాటును ముందుకు తీసుకెళ్లవలసినవాళ్లం తామేనని తెలిసిన టీనేజర్లుగా.

దీని వెనుక ఇద్దరు అమ్మమ్మలు, నానమ్మలు నిలబడి ఉన్నారు. ఒకరు చినూక్‌లోని మా అత్తమ్మ. భర్తతో కలిసి నాలుగు అలవాట్లను జీవించి, కూతుళ్లకు అందించింది. ఇంకొకరు బోలెండర్ వైపు నానమ్మ డెలోరెస్. రాండీని క్రైస్తవ విశ్వాసంలో పెంచింది ఆమే. షేనా వచ్చింది ఆ ఒక ఇంటిలోనుంచి, తన అమ్మ ద్వారా. జాయన్ వచ్చింది ఇంకో ఇంటిలోనుంచి, రాండీ ద్వారా. వాళ్లిద్దరూ పెళ్లి చేసుకున్నారు. ఇప్పుడు షేనా, జాయన్ నాలుగవ అలవాటును తమ మామూలు క్రైస్తవ జీవితంగా జీవిస్తున్నారు. రెండు వైపుల నుంచీ అదే అలవాటు వారసత్వంగా అంది వచ్చిన ఇంట్లో వాళ్ల కాపురం నడుస్తోంది.

ఈ పని నెమ్మదిగా నడిచే తీరు ఇదే. ముందు అమ్మమ్మలు, నానమ్మలు జీవిస్తారు. తర్వాత అమ్మానాన్నలు అందుకుంటారు. తర్వాత ఒకరి కుటుంబాల్లోకి ఒకరు పెళ్లితో వచ్చిన పిల్లలు దాన్ని మోసుకెళ్తారు. ఆ తర్వాతి తరానికి ఇక నాలుగు అలవాట్లు పుట్టినప్పటినుంచే మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అయిపోతాయి.

నాలుగు అలవాట్లలో అన్నిటికంటే నెమ్మదైనది, అన్నిటికంటే కంటికి కనబడనిది ఈ నాలుగోదే. నిజంగా నిలిచేదీ ఇదొక్కటే.

మొదటి సంభాషణ

మొదటి మనిషితో ఏమి చెప్పాలి అని నన్ను ఎన్నోసార్లు అడిగారు. సూటి జవాబు ఇదే.

మీరు సువార్త ప్రసంగం ఇవ్వక్కర్లేదు, పూర్తి వివరణా ఇవ్వక్కర్లేదు. మతం మారమని మీరు అడగడం లేదు. మీరు ఇంట్లో అప్పటికే చేస్తున్న పనిలోకి ఒక స్నేహితుడిని పిలుస్తున్నారు. వాళ్లకు ఇష్టమైతే వాళ్ల చోటులో దాన్ని మొదలుపెట్టడానికి సహాయపడుతున్నారు. అంతే.

దీనికి మీరు అర్హులు కావాలనీ లేదు, చాలినంత నేర్చుకొని ఉండాలనీ లేదు. మీరు బోధకులు కారు, పిలిచిన మనిషి కంటే పైన ఉన్నవాళ్లూ కారు. మీరిద్దరూ కలిసి దీన్ని చేస్తున్నారు. అంతే.

అలా అని సువార్తను పూర్తిగా వివరించి చెప్పడం తప్పు అని కాదు. అది మంచిదే, బైబిల్ ప్రకారమే. మనలో చాలామంది దాని ధైర్యం కోసం ప్రార్థించవలసిందే. సువార్తను సూటిగా పరిచే మాటలూ ధైర్యమూ ప్రభువు మీకు ఇస్తే, చెప్పండి. దానికి క్షమాపణ ఏమీ చెప్పక్కర్లేదు.

కానీ మనలో చాలామంది దాన్ని ఉన్నట్టుండి, పరిచయమే లేకుండా ప్రయత్నించీ చూశాం. తెలియని మనిషి దగ్గరికి నడిచి వెళ్లో, స్నేహితుడికి మొత్తం వివరణ ఇచ్చో చూశాం. అది సరిగ్గా అందకపోగా, ఎదురుదెబ్బే తగిలింది. “ఈ పని నాకు రాదు” అనుకుంటూ వెనక్కి వచ్చాం. మూడవ మార్గం మామూలుగా వేరే దారిలో వెళ్తుంది. వాదనతో మొదలుపెట్టకుండా, గ్రూప్‌ను మెల్లగా ముందుకు తీసుకెళ్తారు. మనం మామూలుగా మొదలుపెట్టే చోట, అంటే పాపం, సిలువ, తిరిగి జన్మించడం దగ్గర మొదలుపెట్టరు. ఈ పుస్తకం చివర ఉన్న సంగతుల వరుసలాగా, సృష్టి దగ్గరో ఒక నిరీక్షణ సంగతి దగ్గరో మొదలుపెడతారు. ఆ మనిషి తన సొంత అడుగులతో నెమ్మదిగా సిలువ దగ్గరికి వచ్చి, చివరికి అది అతనికి సర్వస్వం అయ్యేలా నడుస్తారు. చదవడంతో పాటు, ప్రభువు మీ సొంత జీవితంలో చేస్తున్నది చెబుతూ, వాళ్ల కళ్లతోనే చూడగలిగే మార్పును చూపిస్తారు. మీరు గెలవగలిగే ఏ వాదన కంటే అది ఎక్కువ పని చేస్తుంది.

ఈ పుస్తకం చివర ఉన్న “దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ కథలు” వరుసతో మొదలుపెట్టండి. వారానికోసారో రెండు వారాలకోసారో ముప్పై నిమిషాలు కలవండి. ఇద్దరు ముగ్గురు చాలు. వీడియో కాల్‌లో ఒక్క స్నేహితుడైనా చాలు. ఒక సంగతి కలిసి చదవండి, డిస్కవరీ గ్రూప్ మూడు ప్రశ్నలూ అడగండి, ఇంటికి వెళ్లండి. వచ్చే వారం వచ్చి, తర్వాతి సంగతిని అదే విధంగా తెరవండి. కూడిక తర్వాత కూడిక. అదే డిస్కవరీ గ్రూప్ అలవాటు.

పది సంగతులూ కలిసి పూర్తి చేయడానికి ప్రయత్నించండి. అందరూ పూర్తి చేయరు. కొందరు మధ్యలో ఆగిపోతారు. ఒకరు మాత్రం కొనసాగుతారు. మొదలుపెట్టడానికి ఆ ఒక్కరు చాలు.

ఈ మొత్తం అలవాటు అంటే ఏమిటి? జీవించి చూపించడం, కలిసి కనుగొనడం. అది సాక్ష్యం "ఇవ్వడం" కంటే, వివరణ "చేయడం" కంటే, ఎవరికో పాఠం "చెప్పడం" కంటే వేరే పని.

ఇదంతా ఈ పుస్తకం చివర ఒకే ఒక్క పేజీలో పొందుపరిచి ఉంది. మీరు మొదలుపెట్టడానికి సిద్ధమైనప్పుడు అది అక్కడ ఉంటుంది.

మీ గ్రూప్ పెరిగినప్పుడు

ఈ వారం, మీ డిస్కవరీ గ్రూప్ ముగిశాక, ప్రభువు మీకు చూపించిన ఒక మనిషిని తర్వాతి కూడికకు పిలవండి. అతను కొన్ని వారాలు వచ్చాక, తన సొంత స్నేహితులతో, తన సొంత కుటుంబంతో తన సొంత గ్రూప్ మొదలుపెట్టడానికి సహాయపడండి.

మీ గ్రూప్‌లో ఎవరైనా కొత్త గ్రూప్ మొదలుపెట్టడానికి సిద్ధమైనప్పుడు, అతనికి ధైర్యం చెప్పే మనిషిగా ఉండండి. కూడికల మధ్యలో, విడిగా ఒక్కరితో ఒక్కరు మాట్లాడండి. ఎలా ఉన్నావని అడగండి. ప్రభువు నీకు ఏమి చెబుతున్నాడని అడగండి. దాని గురించి ఏమి చేస్తున్నావని అడగండి. ఇవి సింపుల్ కోచింగ్ ప్రశ్నలు. డిస్కవరీ గ్రూప్ ప్రశ్నల కంటే వేరు. డిస్కవరీ గ్రూప్ ప్రశ్నలు కూడికలో వాడేవి. ఈ కోచింగ్ ప్రశ్నలు స్నేహాలను బలపరుస్తాయి. కూడికల మధ్య మూవ్‌మెంట్‌ను కదులుతూ ఉంచుతాయి. ఈ కోచింగ్ పద్ధతి గురించి రెండో పుస్తకంలో ఇంకా వస్తుంది.

దేవుని శక్తిని చూడాలని ఎదురుచూడండి

ఐడహోలోని కోర్ డలేన్ అనే ఊరిలో ఉండే టామ్ నుంచి, అతను ఇండియా చూసి వెళ్లిన కొన్ని వారాలకు నాకు ఒక మెసేజ్ వచ్చింది. టామ్ తన ఇంట్లో డిస్కవరీ గ్రూప్ నడిపిస్తూ, తన వీధిలో ప్రభువు కదలడం చూస్తూ ఉంటాడు. కానీ ఇండియాలో అతను, ఇంటి దగ్గర చూడని ఒకటి చూశాడు. అక్కడి పల్లెల్లో సామాన్య విశ్వాసులు జబ్బుపడినవాళ్ల కోసం ప్రార్థించారు. వాళ్లు స్వస్థత పొందారు. వినబడని చెవులు తెరుచుకున్నాయి. వంగిన ఒళ్లు నిటారుగా నిలబడ్డాయి. ఎవరూ ఏ కోర్సు పుస్తకాలూ తేలేదు. వాళ్లు తెచ్చింది తమ లోబడడం, తమ ఎదురుచూపు మాత్రమే. ప్రభువు తాను చేసేది చేశాడు.

టామ్ మెసేజ్ సూటిగా ఉంది. ఆ మాట అతనే రాశాడు: అదే శక్తి ఇక్కడా చూడాలని ఉంది. అదే స్తుతి, అదే ప్రార్థన, అదే స్వస్థతలు. వాక్యం చదువుతుండగా ఆత్మ కదిలి, ఒక

పొరుగింటి మనిషి జీవితం ఒక్క గంటలో మారిపోయే అదే గది. విదేశంలో కాదు. కోర్ డలేన్‌లో, తన సొంత ఇంటి హాల్లో, తన సొంత వీధిలోనే.

నేను తిరిగి రాశాను. ఇదే ప్రశ్న అడిగిన ప్రతి ఒక్కరికీ చెప్పేదే చెప్పాను. మీ డిస్కవరీ గ్రూప్ పైన విడిగా స్వస్థత ఆరాధనో ప్రార్థన కార్యక్రమమో కట్టక్కర్లేదు. అది ఆ చదువులోపలే జరగనివ్వండి.

అక్కడ గ్రూప్ అప్పటికే కలిసి దేవునికి కృతజ్ఞతలు చెబుతూ, ఒకరి నిజమైన అవసరాల కోసం ఒకరు ప్రార్థిస్తూ ఉంటుంది. సింపుల్‌గా, తేలికగా ఉంచండి. వాక్యాన్ని ఊటగా ఉండనివ్వండి. లోబడడాన్ని అలవాటుగా మారనివ్వండి. ప్రార్థనతో ఆ గదిని ఆత్మ నింపనివ్వండి. తర్వాత ఆయన ఏమి చేస్తాడో చూస్తూ ఉండండి. అంతే.

ప్రభువు స్వస్థతలను ఏ వేరే దేశం కోసమో దాచుకోడు. నాలుగు అలవాట్లు అప్పటికే పనిచేస్తున్న గదిలోనే ఆయన వాటిని ఇస్తాడు.

పాశ్చాత్య దేశాల్లో ఇది వేళ్లూనుకున్నప్పుడు ఎలా కనిపిస్తుందో అదే. కాన్ఫరెన్స్‌లో ఉత్సాహంలా కాదు. దూరం నుంచి చూసి చూసి విసిగిపోయి, ప్రపంచపు అవతలి వైపు ఒక పల్లెలో దేవుడు కదలడం చూసినట్టే తన సొంత ఇంటి హాల్లోనూ చూడాలనుకుంటున్న ఐడహోలోని ఒక మామూలు మనిషిలా ఉంటుంది.

ఆ జీవన విధానం పశ్చిమ దేశాల్లోనూ రూపుదిద్దుకుంటోంది

ఆ జీవన విధానం పశ్చిమ దేశాల్లోనూ రూపుదిద్దుకుంటోంది. దాని సొంత ఫలం కూడా రావడం మొదలైంది.

సాక్ష్యాలు ఇప్పుడు అన్ని వైపుల నుంచీ వస్తున్నాయి. లాస్ ఏంజెలెస్‌లోని ఒక పేటలో "అన్న" అనే హైస్కూల్ అమ్మాయి సంగతి మా టీమ్ స్నేహితులు చెప్పారు. ఎదురు మాటలు వచ్చినా ఆమె బాప్తిస్మం పొందింది. ఆ తర్వాత ప్రభువు ఆమెను బలంగా కలుసుకోవడం మొదలుపెట్టాడు.

ఒక రోజు ఆమెకు తన అత్త దర్శనంలో కనిపించింది. ఆ అత్తకు షుగర్ జబ్బు ముదిరి, నడవలేని స్థితి వచ్చింది. "అన్న" ప్రార్థించింది. తన చేతుల్లోనుంచి వేడి బయటికి ప్రవహించడం ఆమెకు తెలిసింది. "యేసు నిన్ను స్వస్థపరుస్తున్నాడు" అని అత్తతో చెప్పింది. అది నిజమని ఆ అత్తకు తెలిసిపోయింది. ఆ ఒక్క స్వస్థత, అత్తా మామా, బంధువుల పిల్లలూ యేసు ఇచ్చే విడుదలలోకి రావడానికి తలుపు తెరిచిందని వాళ్లు చెబుతున్నారు.

ఈ పనిలో పశ్చిమ దేశాల వైపు నేను అన్నిటికంటే దగ్గరగా నడిచేది లీతోనే. లీ అమెరికాలో మా గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ పనిని నడిపిస్తాడు. మేమిద్దరం దాదాపు ప్రతివారం మాట్లాడుకుంటాం. తన నెట్‌వర్క్‌లోని అమెరికా టీమ్‌లకు కోచింగ్ ఇవ్వడానికి అతను నన్ను నగరం తర్వాత నగరానికి పిలుస్తూనే ఉంటాడు.

లీ టీమ్‌లో కీలక నాయకుల్లో ఒకామె దక్షిణ ఐడహోలోని రూత్ హోప్. రూత్ ఒక చిన్న గ్రూప్ నాయకుల గుంపుకు డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపించడం నేర్పింది. తర్వాత ఆమె రాసింది: మొదటి అమ్మల గ్రూప్‌ల ఫలం చూశాక, వారి సంఘం డిస్కవరీ గ్రూప్‌నే తమ చిన్న గ్రూప్‌ల ప్రధాన పద్ధతిగా చేసుకుందని.

అమరిల్లో నగరంలో ఒక యువకుడు తన పని స్థలంలో తలుపు తెరుచుకోవాలని రెండేళ్లు ప్రార్థించాడు. ఇప్పుడు ఉద్యోగంలోనే పది డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు నడిపిస్తున్నాడు. లీ అంటాడు: గత సంవత్సరంగా గాలి మారడం చూస్తున్నానని. నేనూ అతనితో పాటు చూస్తున్నాను.

ఒక ప్రయాణం నుంచి ఇంటికి వస్తూ, ఇల్లినాయ్‌లోని గ్రీన్‌విల్ అనే ఊరిలో బిల్, టెరీ అనే ఇద్దరు స్నేహితులను చూడడానికి ఆగాం. బిల్ ఈమధ్యే ఇండియా చూసి వచ్చాడు. వచ్చీ రాగానే, ప్రతి రెండో మంగళవారం తన ఇంటి హాల్లో ఏడుగురు మగవాళ్లతో లేఖనం చదవడం మొదలుపెట్టాడు. తన సంఘంలోనూ ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టాడు. గత సంవత్సరంగా అతను ఊరి పక్కనే ఉన్న పెద్ద జైలుకు వెళ్తూ ఉన్నాడు. ఇండియాలో చూసినది, ఆ జైలు లోపల అతను నడిచే తీరును ఇప్పుడు మలుస్తోంది.

నా స్నేహితుడు మార్క్ మా ప్రపంచవ్యాప్త మూవ్‌మెంట్ కుటుంబానికి నాయకుడు. మాతో ఇండియా ప్రయాణం చేసి వచ్చాక, అప్పటికే తనకు తెలిసిన ఇరవైమంది మగవాళ్లను పిలిచాడు: నాలుగు వారాల పాటు, ప్రతి ఆదివారం ఉదయం ఏడు గంటలకు తనతో లేఖనం చదవడానికి. చేరడానికి ఒక షరతు: ప్రతి ఒక్కరూ తమ సొంత కుటుంబంతో ఇంట్లో ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ కూడా మొదలుపెట్టాలి. ఏడుగురు సరే అన్నారు. ఆరుగురు నిలబడ్డారు. అతను విమానం దిగకముందు లేని ఎనిమిది డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు, ఇప్పుడు అతని నగరంలో కలుసుకుంటున్నాయి. ఆ కుటుంబాన్ని నడిపించే మనిషే, తన సొంత ఇంటి హాల్లో అవే నాలుగు అలవాట్లను జీవిస్తున్నాడు.

అదే తీరు దేశమంతటా చిన్న చిన్న గదుల్లో కనిపిస్తోంది. ఉత్తర ఐడహోలో డేవిడ్ అనే నెమ్మదైన హైస్కూల్ కుర్రాడు, స్కూలు అయ్యాక తన ఇద్దరు క్రైస్తవ స్నేహితులను ఒక కాఫీ షాపుకు తీసుకెళ్లాడు. నెల తిరిగేసరికి తన జూనియర్ స్నేహితులతో రెండో గ్రూప్ మొదలుపెట్టాడు. అనహైమ్‌లో ప్యాట్రిక్, ఆండ్రియా దంపతులు తమ ఇంట్లో ఇరుగుపొరుగుతో లేఖనం తెరుస్తారు. ఒక శుక్రవారం ప్యాట్రిక్ నాకు “చివరి నిమిషం

విన్నపం" అంటూ మెసేజ్ చేశాడు. కొత్త పరిచయాల మధ్య పదిహేను నిమిషాల్లో మొదలవబోతున్న కొత్త డిస్కవరీ గ్రూప్ కోసం ప్రార్థించమని అడిగాడు.

విస్కాన్సిన్‌లో మార్కస్ అనే మూవ్‌మెంట్ నాయకుడు, ప్రతి మూడో బుధవారం వీడియో కాల్‌లో, తన రాష్ట్రంలోని డెబ్బై రెండు జిల్లాల సామాన్య సేవకులను కలిపి కూర్చోబెడతాడు. అలబామాలోని బర్మింగ్‌హామ్‌లో ఒకామె, డెబ్బై ఐదు నుంచి తొంభై ఐదేళ్ల మధ్య వయసున్న అవ్వలతో ఒక డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. తర్వాత ఆమె రాసింది: "వాళ్లకు ఇది ఎంతో నచ్చేసింది. ఈ అవ్వలు అప్పుడే 'నేను చేస్తాను' తీర్మానాలు చేస్తున్నారు."

ఈ సంవత్సరం మా ఇండియా సమ్మిట్ నుంచి బయలుదేరినవి కొన్ని, ఇప్పుడు యూరప్‌లో మొదలవుతున్నాయి. గ్లాస్గో నుంచి మా స్నేహితుడు ఆడమ్ మాతో సమ్మిట్‌కు వచ్చాడు. కొన్ని నెలల తర్వాత అతను ఒక చిన్న వీడియో చేశాడు. దాని పేరు: దేవుని కొత్త కదలిక కోసం యూరప్‌ను సిద్ధం చేయడం.

సమ్మిట్‌లో తనను మార్చిన ఒక క్షణం గురించి అతను చెప్పాడు. ఇండియా టీమ్, గదిలో ఉన్న యూరప్ వాళ్లందరినీ ముందుకు పిలిచి, వాళ్ల మీద ప్రార్థించింది. అతని మాటల్లో: వాళ్లు, రిలే పరుగులో కర్ర అందించినట్టు, ఆత్మీయ బాధ్యతను మా చేతికి ఇచ్చి, "వెళ్లండి, పరుగెత్తండి. మేము చేస్తున్నది చూడండి. యూరప్‌లో ఇంకా ఎక్కువ చూడండి" అన్నారు. ఆ కర్ర చేతిలో పట్టుకునే అతను ఇంటికి వెళ్లాడు.

ఈ భాగాన్ని అచ్చుకు ముందు చదివి ఆమోదించమని ఆడమ్‌ను అడిగినప్పుడు, ఆ గదిలోనుంచి తాను తెచ్చుకున్నది ఇంకా రాశాడు. అతని సొంత మాటల్లో: "యూరప్‌లో ఈ పని నిజంగా పుట్టింది మేము ఇండియాలో ఉన్న ఆ రోజుల్లోనే. యూరప్ సేవకులమైన మేము ఒక్కటై, ఒక ప్రశ్న అడగడానికి ఆ సమయమే కారణమైంది: దేవునితో జతపడి, అదే మూవ్‌మెంట్ విస్ఫోటనం మా ఖండంలోనూ చూడాలంటే మాకు ఏమి కావాలి?" రిలే కర్ర చిత్రంతో పాటు, ఇంకో మాట కూడా తనతో వచ్చిందని రాశాడు: "రాబోయే ఐదు సంవత్సరాల్లో యూరప్‌లో కూడా వేగం పెంచే పని చేయబోతున్నానని ప్రభువు చెబుతున్న ఒక స్పృహ."

ఆడమ్ ఇప్పుడు యూరప్‌లో ఆ పనికి నాయకుడు.

అదే సమ్మిట్ వారంలో ఇంకొకటి జరిగింది. మా గ్లోబల్ పార్ట్‌నర్స్ టీమ్‌లో సేవ చేసే నా స్నేహితురాలు జాకీ మేకర్‌కు ఒక కల వచ్చింది. ఆమెకు ఒక మ్యాప్ కనిపించింది. దాని మీద ఎర్రటి దారాలు ఉన్నాయి. అవి మా ప్రపంచపు వైపు నుంచి, ఆమె టీమ్ ప్రార్థిస్తూ వచ్చిన యూరప్ నగరాల వరకు అటూ ఇటూ పరుగెత్తుతూ ఉన్నాయి. ఒక్క దిక్కుగా కాదు, అటూ ఇటూ.

నెలల తర్వాత, తాను చూసినట్టే తన టీమ్ కూడా చూడాలని ఆమె ఆ చిత్రాన్ని గీయించింది. ఆడమ్ ఇంటికి ఒక రిలే కర్ర తీసుకెళ్లాడు. జాకీ దారాలు చూసింది. ఇద్దరు మనుషులు, ఒకే సమ్మిట్, ఒకే మాట రెండు రూపాల్లో. ప్రపంచపు ఈ రెండు చివరల మధ్య దేవుడు ఏదో చేస్తున్నాడు.

యూరప్‌లో ఇదే పనిని మోస్తున్న ఇంకో స్నేహితుడు, ఎన్నో దేశాల మూవ్‌మెంట్ నాయకులతో నడుస్తాడు. అతనూ అతని భార్యా తమ సొంత నగరంలో ఒక చిన్న సహవాసాన్ని నడిపిస్తారు. ఇరవైల వయసున్న ఒక యువకుడు ఏడు నెలలుగా ఆ సహవాసంలో ఉన్నాడు. ఈమధ్య అతను వాళ్ల ఇంటి హాల్లో కూర్చొని చెప్పాడు: ఈ వేసవిలో, క్రైస్తవులు కాని తన స్నేహితులతో రెండు డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు మొదలుపెట్టబోతున్నానని. “ఏడు నెలల క్రితం ఇలాంటిదేదైనా చేస్తానని నేను ఊహించుకోలేకపోయేవాడిని” అన్నాడు. ఒక యూరప్ నగరపు అంచున ఉన్న ఒక్క యువకుడి దగ్గరా అదే మార్పు మొదలవుతోంది.

ఇంగ్లండ్‌లోని ఒక పల్లెలో, ఫిలిప్ అనే మనిషికి తన చుట్టూ ఉన్నవాళ్ల మధ్య డిస్కవరీ గ్రూప్ కోసం అదే తపన పుట్టింది. ఊరి పబ్‌లో, అంటే ఊరందరూ కలిసే ఆ చిన్న హోటల్‌లో, ఒక గది అప్పుడే ఖాళీ అయింది. ఆ గది పేరు: “మేడగది.” బైబిల్ అక్కడ తెరవడానికి ముందు, నేల సిద్ధం కావడానికి, మూడు నెలలు ఆ గదిని ప్రార్థనతో నింపాలని అతనూ మరికొందరూ నిర్ణయించుకున్నారు.

ఇవి అక్కడక్కడా జరిగే ఒంటరి సంగతులు కావు. కాలిఫోర్నియా, ఐడహో, అమరిల్లో, డాలస్, ఆస్టిన్, కాన్సాస్ సిటీ, విస్కాన్సిన్, గ్రీన్‌విల్ నుంచి, అటు గ్లాస్గో, ఎడిన్‌బరో, వేల్స్, ఇంగ్లండ్ నగరాల వరకు గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ టీమ్‌లతో నేను నడిచాను.

ప్రతివారం నా ఫోన్‌కు సాక్ష్యాలు వస్తూనే ఉంటాయి. నేను వెళ్లిన చోట్ల నుంచీ, వెళ్లని చోట్ల నుంచీ, చిన్న చిన్న లోబడే పనుల సాక్ష్యాలు వస్తాయి.

కాఫీ షాపులో కలిసిన, భర్తను పోగొట్టుకున్న ఒక సహోదరి. బైబిల్ స్టడీగా మారిన ఒక పికిల్‌బాల్ ఆట. తన ప్రజలకు ప్రసంగించడం ఆపి, ప్రశ్నలు అడగడం మొదలుపెట్టిన ఒక పాస్టర్. కాన్సాస్ సిటీలో ఉబర్ నడుపుతున్న ఒక కాంగో దేశపు మనిషి. ఇది ప్రభువు నీళ్లు పోస్తున్న విత్తనం. ఇది ఇంకా రావలసినది కాదు. ఇప్పటికే వచ్చేసినది.

ఆ ఉబర్ వెనుక సీట్లో జరిగిన సంగతే తీసుకోండి. కొన్ని నెలల క్రితం ఒక మనిషి నన్ను కాన్సాస్ సిటీలో ఇంటికి దింపాడు. దారిలో మాటల మధ్య తెలిసింది: అతను కాంగో నుంచి వచ్చాడు. యాభై మంది సంఘానికి పాస్టర్ కూడా.

మా ఇంటి ముందు ఆగకముందే, మా మధ్య ఒక చిన్న కోచింగ్ సంభాషణ జరిగింది. ఎవరినైనా అడిగే అవే కొద్ది ప్రశ్నలు అడిగాను. తన సొంత ప్రజలతో లేఖనం చదివే

సింపుల్ దారి చూపించాను. నా నంబరు ఇచ్చాను. అతని పేరు డేవిడ్. అతని నుంచి ఇంకా జవాబు రాలేదు. ఇక రాకపోవచ్చు కూడా. కానీ ఇద్దరికీ దీని వల్ల పోయిందేమీ లేదు. ఒక మంగళవారం రాత్రి, ఆ కారులోనే, అక్కడే తలుపు తెరిచి ఉంది.

ఇప్పటికే వచ్చేసినది ఏమిటి? ఆ జీవన విధానమే. సామాన్య మనుషులు ప్రభువు స్వరం వినడం, లోబడడం, అందించడం మొదలుపెడుతున్నారు. ఆ జీవితం క్రమంగా వాళ్ల మామూలు క్రైస్తవ జీవితమే అయిపోతోంది. పశ్చిమ దేశాల్లో కొందరు అప్పుడే తరాలు పెరగడం చూస్తున్నారు. ప్రతి ఒక్కరి విషయంలోనూ సంతోషిస్తాను. నేను ఇంకా ఎదురుచూస్తున్నది వేరే రోజు కోసం. ఇది పశ్చిమ దేశాల్లోనూ మామూలు అయిపోయే రోజు కోసం. నాలుగు తరాల కోత ఇండియాలో ఎంత మామూలు అయిందో అక్కడా అంతే మామూలు అయ్యే రోజు కోసం. ఆ రోజు వస్తుందని నమ్ముతున్నాను. ఎందుకంటే ప్రతిచోటా లెక్కలు జీవన విధానం వెనుకే వచ్చాయి. ఎప్పుడూ ముందు రాలేదు. జీవన విధానం అప్పటికే నేలలో పడింది. ప్రతి కోతా మొదలయ్యేది అక్కడే.

ఈ సంవత్సరం మా ఇండియా సమ్మిట్‌లో ఒక సాయంత్రాన్ని ముగించింది ఎవరో తెలుసా? అనిల్. గది అంతటి మీద ఆశీర్వాద ప్రార్థన చేసింది అతనే. అనిల్ అంటే గుర్తున్నాడా? మా ఊరి పెట్రోల్ బంకు స్నేహితుడు. స్థిరపడిన సంఘం “అర్హతలు” అని పిలిచేవి ఏవీ లేనివాడు. ఆ గదిలో ఉన్న ప్రతి దేశంలోనూ, సామాన్య శిష్యుల మధ్య దేవుడు చేస్తున్న ఈ పనే జరగాలని అతను ప్రార్థించాడు. కొన్ని నెలల తర్వాత, ఈ జనవరిలో సమ్మిట్‌లో నేను మొదటిసారి కలిసిన మూవ్‌మెంట్ నాయకుడు టామ్, అదే ప్రార్థనను తన సొంత మాటల్లో మా టీమ్ గ్రూప్ చాట్‌లో పెట్టాడు. మిగతా మేమంతా కలిసి చదివాం. అతను రాశాడు: “యేసూ, అక్కడ నువ్వు చేస్తున్నదాన్ని ఇక్కడ అమెరికాలో చెయ్యి. ఇతరుల కోసం పనిచేసేవాళ్లుగా చేసి, మమ్మల్ని పనిలో పెట్టు.” పెట్రోల్ బంకు మనిషి గదిని ఆశీర్వదించాడు. పశ్చిమ దేశపు మూవ్‌మెంట్ నాయకుడు ఆ ప్రార్థనతో జత కలిపాడు. ఆ ప్రార్థన పుట్టించిన ఆత్మే జవాబుగా కదులుతున్నాడు.

ఈ అధ్యాయం ముగించేముందు ఒక చివరి దృశ్యం చెబుతాను. ఎందుకంటే ఇది నాలో పెరుగుతూ వస్తున్న దృశ్యం. పశ్చిమ దేశాల్లోని ప్రతి పెద్ద మిషన్ సంస్థ దగ్గరా ఒక మెయిలింగ్ లిస్టు ఉంటుంది. ముప్పై వేల పేర్లు. నలభై వేలు. యాభై వేలు. ప్రభువును ప్రేమించే, ఈ పనిని ప్రేమించే, నెల తర్వాత నెల ప్రార్థిస్తూ ఇస్తూ వచ్చే నమ్మకమైన సహాయకులు. వాళ్లు అప్పటికే అంకితమైనవాళ్లే.

ఒక్కసారి ఊహించండి: ఆ ప్రతి సంస్థా తమ ముప్పై, నలభై, యాభై వేలమందికీ రాసి, సూటిగా అడిగితే? “మీ సొంత ఇంట్లో, మీ స్నేహితులతో, మీ కుటుంబంతో, మీ ఇరుగుపొరుగుతో ఒక సింపుల్ డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెడతారా? మీరు ఇన్నేళ్లుగా సహాయం చేస్తూ వచ్చిన దేశాల్లో పనిచేస్తున్న అదే దేవుడు, మీ సొంత వీధిలోనూ ఏదో చేస్తాడని నమ్ముతారా?”

ఎంతమంది సరే అంటారో నాకు తెలియదు. కొందరు అంటారని మాత్రం తెలుసు. పశ్చిమ దేశాల్లో మూవ్‌మెంట్‌కు అందరూ అక్కర్లేదని కూడా తెలుసు. సిద్ధంగా ఉన్నవాళ్లు చాలు. కానీ ఆ మెయిలింగ్ లిస్టుల్లోని మనుషులు, ప్రభువు ఏళ్లుగా సిద్ధం చేస్తూ వచ్చిన మనుషులే. వాళ్లు ఇచ్చిన ప్రతి కానుకా, ఆయన చేస్తున్న పనికి ఒక చిన్న "సరే". తర్వాతి "సరే" ఒక్కటే మిగిలింది: ఆ పనిని తమ ఇంటికే తెచ్చుకునే "సరే".

పశ్చిమ మిషన్ సంస్థల నమ్మకమైన సహాయకుల్లో ఒక చిన్న భాగమే అడగబడి, సరే అని, ఈ వారమే తమ సొంత ఇళ్లలో డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెడితే, పదేళ్లలో పశ్చిమ దేశాలే వేరేగా కనిపిస్తాయి.

అది నాలుగవ అలవాటు.

ఇది కంటికి ఎలా కనిపిస్తుంది?

నాలుగు అలవాట్లూ ఇప్పుడు మీ చేతిలో ఉన్నాయి. పుస్తకం ఈ భాగాన్ని ఒక బొమ్మతో ముగించడం నాకు ఇష్టం లేదు. అవి ఒక మామూలు గదిలో ఎలా కనిపిస్తాయో చూపిస్తాను. ఎందుకంటే పేజీ మీద కంటే గదిలోనే అవి ఎప్పుడూ స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి.

ఒక నాన్న, అమ్మ, ఇద్దరు టీనేజీ పిల్లలను ఊహించుకోండి. ఈ రోజుల్లో ఆ నలుగురూ తమ భోజనాల బల్ల దగ్గర కూర్చొని, ఒక్కో సంగతి చొప్పున బైబిల్ చదువుతారు. నడిపించేది పద్నాలుగేళ్ల కుర్రాడే, నాన్న కాదు. తప్పిపోయిన కుమారుడి సంగతో, తొంభై తొమ్మిదింటిని విడిచి వెళ్లిన కాపరి సంగతో తెరిచి, తన సొంత అమ్మానాన్నలనే ఒక ప్రశ్న అడిగి, ఎదురుచూస్తాడు.

పవిత్రంగా ఏమీ ఊహించుకోకండి. ఒక పిల్ల పైకప్పు కేసి చూస్తూ ఉంటుంది. నాన్న ఒళ్లోని ఫోన్‌ను దొంగచూపు చూస్తూ ఉంటాడు. ఆ గదిలో ఎవరికీ ఉపన్యాసం వినాలని లేదు. వినక్కర్లేదు కూడా. ఈ పద్ధతి ఇలా ఉండడానికి కారణమే అది.

ఒక రాత్రి అది తప్పిపోయిన కుమారుడి సంగతి. ఎప్పటిలాగే ముందుగా ఒక్కొక్కరూ నిజం చెప్పారు: కృతజ్ఞతగా ఉన్న ఒకటి, భారంగా ఉన్న ఒకటి. తర్వాత కుర్రాడు చదివి, చెల్లిని తిరిగి చెప్పమన్నాడు. ఆమె చర్చి మెరుగులు లేకుండా చెప్పింది: నాన్న చనిపోతే బాగుండనుకున్న ఒక కొడుకు. డబ్బు తీసుకున్నాడు, పాడుచేశాడు, పందుల మేతను చూసి ఆశపడేంత ఆకలికి వచ్చాడు. పనివాడిగా ఉందామని ఇంటికి బయలుదేరాడు. దూరం నుంచే చూసిన ఆ నాన్న పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

తర్వాత ప్రశ్నలు వస్తాయి. ప్రతిసారీ అవే కొన్ని. ఇది దేవుని గురించి మనకు ఏమి చూపిస్తోంది? మనుషుల గురించి ఏమి చూపిస్తోంది? దేవుడు నీకు ఏమి చెబుతున్నాడు?

బల్ల దగ్గర ఎవరూ తయారుచేయలేని భాగం ఇదే. ఆ కొద్ది నిమిషాల్లో ఎక్కడో, ఎవరూ నేర్పని ఒక మాట ప్రభువు ఆ గదిలో ఒకరికి చెబుతాడు. ఆ మాట ఎవరి ముఖంలోనో మెరవడం మీరు చూస్తారు. ఉపన్యాసం ఇవ్వగలిగేది, ముందు నిలబడిన మనిషికి ముందే తెలిసినదాన్ని మాత్రమే. ఈ పద్ధతి మాత్రం మిమ్మల్ని అప్పగించేది, అందరూ కూర్చోకముందే ఆ గదిలో మాట్లాడుతూ ఉన్న ప్రభువు చేతికే.

లేచే ముందు చివరి ప్రశ్న. ఈ వారం దీని గురించి ఏమి చేస్తావు? ఎవరికి చెబుతావు? ఒక్కొక్కరూ ఒకటి చెప్పారు. నిజమైన పని, నిజమైన మనిషి. వచ్చే వారం “ఎలా జరిగింది?” అనే ప్రశ్నతోనే మొదలుపెట్టారు.

కొన్ని రాత్రులు ఆ కుర్రాడికి వీడియో గేమ్ ఆడుకోవాలనే ఉంటుంది. కొన్ని రాత్రులు అంతా చప్పగా జరుగుతుంది. అయినా చేస్తారు. అయినా అది వాళ్ల వారంలో అన్నిటికంటే నిజమైన అరగంటే. మీ సొంత మొదటి బల్ల కూడా అలాగే ఉంటే, సగం నడుస్తూ కొంచెం బలవంతంగా అనిపిస్తే, మీలాంటివాళ్లు చాలామందే ఉన్నారు. నిజమైనవి చాలావరకు అలాగే ఉంటాయి.

ఆ బల్ల మొదటి దృశ్యం. ఇక రెండో దృశ్యం: ఒక గ్రూప్ మూడో నెలకల్లా నిశ్శబ్దంగా ఆగిపోకుండా కాపాడేది.

అలాంటి గ్రూప్ బాగానే మొదలై కూడా వాడిపోగలదు. వాడిపోయేవాటిలో చాలావరకు కారణం ఒక్కటే: మొదలుపెట్టిన మనిషితో ఎవరూ నడవడం లేదు. శిక్షణ ఆ చదువులోనే ఉంది. ఆమెను నడిపించేది ఏమిటంటే, ఒక అడుగు ముందున్న ఒక స్నేహితురాలు “ఎలా నడుస్తోంది?” అని అడుగుతూ ఉండడమే. ఆ అడగడానికి ఒక పేరుంది. అధ్యాయం ముగిసేలోపు చెబుతాను. ముందు ఆ సంభాషణ వినండి. పేరు కంటే దాని ధ్వని ముఖ్యం.

మీ సంఘంలో ఒకామె కొన్ని నెలల క్రితం తన చెల్లితో, ఒక పొరుగింటి ఆమెతో ఈ తీరులో బైబిల్ చదవడం మొదలుపెట్టిందనుకోండి. ఆమెను రోజా అని పిలుస్తాను. ఇంకొకామె, గ్రేస్, ఒక సంవత్సరం ముందు తన సొంత గ్రూప్ మొదలుపెట్టింది. గ్రేస్ దాదాపు ప్రతివారం అరగంట రోజాకు ఫోన్ చేస్తుంది. ఆమెకు శిక్షణ లేదు, హోదా లేదు. రోజా కంటే ఒక్క అడుగు ముందుంది. ఈ స్థాయిలో అంతే చాలు.

గ్రేస్ పాఠంతో మొదలుపెట్టదు. స్నేహితురాలితో మొదలుపెట్టినట్టే మొదలుపెడుతుంది: వారం ఎలా గడిచింది, ఇంట్లో అందరూ ఎలా ఉన్నారు. తర్వాత ఒకటి రెండు వాక్యాల ప్రార్థనతో ప్రభువును ఆ సంభాషణలోకి పిలుస్తుంది. అందులో అసలు పని చేసేది తాను కాదు. తర్వాత, పోయిన వారం రోజా చేస్తానన్న ఆ ఒక్క పని దగ్గరికి తిరిగి వస్తుంది.

ఇక వినండి. ఇది జరిగిన ఒక సంభాషణ రికార్డు కాదు. ఇలాంటి సంభాషణలు మామూలుగా నడిచే తీరును చూపించడానికి అల్లినది.

“మీ పొరుగింటి ఆమెతో ఎలా జరిగింది?” గ్రేస్ అడిగింది. “తర్వాతి సంగతి తనతో కలిసి చదువుదామని అడుగుతానన్నావు కదా.”

“సరే అంది,” రోజా చెప్పింది. “తను జీవితంలో ఎప్పుడూ బైబిల్ తెరవలేదు. సరే అంది. ఇప్పుడేమో ఏమి చేయాలో తెలియదేమోనని నాకు భయంగా ఉంది.”

“ఈ వారం ప్రభువు నీకు ఏమి చెబుతున్నాడు?”

“బోధకురాలిగా ఉండమని ఆయన నన్ను అడగడం లేదని. శిక్షణ లేని మామూలువాళ్లను ఆయన పంపిన భాగం చదివాను. ’నువ్వు సిద్ధమయ్యే వరకు నేను ఆగడం లేదు. నీ దగ్గర ఉన్నదానితోనే వెళ్లు’ అని ఆయన అంటున్నట్టు అనిపించింది.”

“నిజంగా చెప్పు: ఇప్పుడు నువ్వు ఎక్కడ ఉన్నావు? ఏది సహాయపడుతోంది? ఏది అడ్డుపడుతోంది?”

“చదవడం కష్టం కాదు. సంగతి గురించి మాట్లాడుకుంటాం. అంతే. అడ్డుపడేది ఆ లోపలి గొంతే: ’దీన్ని నడిపించడానికి నేనెవరిని? నా కంటే ఎక్కువ ఏళ్లు చర్చికి వెళ్లిన మనిషి తను.’”

“ఆ గొంతే లేకపోతే ఏమి చేస్తావు?”

“ఊరికే మొదలుపెట్టేస్తాను. మొదటి సంగతి ఎంచుకొని తనతో చదివేస్తాను. మిగతాది ప్రభువుకే వదిలేస్తాను.”

“ఆ మొదటి సంగతి ఏది కావచ్చు?”

“స్నేహితులు మోసుకెళ్లిన పక్షవాతం మనిషి సంగతి. తను పోయిన నెల నాతో అంది: ఎక్కడో ఇరుక్కుపోయినట్టు ఉందని. ఆ సంగతిలో తనను తాను చూసుకుంటుందనుకుంటా.”

“ఎప్పుడు చేయగలవు? సిద్ధం కావడానికి నీకు ఏమి కావాలి?”

“గురువారం, పిల్లలు స్కూల్లో ఉన్నప్పుడు. ముందు నేనే చదువుకొని, ప్రశ్నలు రాసి పెట్టుకుంటాను.”

“ఏమి అడ్డు రావచ్చు? వస్తే ఏమి చేస్తావు?”

“తను రద్దు చేయవచ్చు. చేస్తే, దాన్ని ’వద్దు’ అనుకోను. ఇంకో రోజు అడుగుతున్నాను. అంతే.”

“అయితే ఈ వారం ఏమి చేస్తావు?”

“బుధవారం మార్కు రెండో అధ్యాయం చదివి ప్రశ్నలు రాసుకుంటాను. గురువారం ఉదయం తనను కలుస్తాను. అప్పటివరకు ప్రతి రోజూ తన పేరు పెట్టి ప్రార్థిస్తాను.”

“నేను ఇది రాసి పెట్టుకుంటాను,” గ్రేస్ అంది. “నేనూ తన కోసం ప్రార్థిస్తాను. ఫోన్ పెట్టేసేముందు నీ కోసం ప్రార్థించనివ్వు.”

మొత్తం ఇంతే. ఇది శిక్షణలా కాదు, స్నేహంలా కనిపిస్తుంది. ఆ అరగంటలో గ్రేస్ ఒక్కసారి కూడా రోజాకు “ఇలా చెయ్యి” అని చెప్పలేదు. అడిగింది. ఎదురుచూసింది. జవాబు ప్రభువునే ఇవ్వనిచ్చింది.

ఆ అరగంటలో గ్రేస్ చేసిన ప్రతిదానికీ ఒక రూపం ఉంది. ఆ రూపానికి ఒక పేరుంది. దాన్ని ఐగ్రో (IGROW) అంటారు. నా స్నేహితుడొకరు ఏళ్ల క్రితం సింపుల్ చేసిన కోచింగ్ తీరు ఇది. ఆమె ప్రభువును లోపలికి పిలిచింది (Invite). ఆయన ఏమి చెబుతున్నాడో అడిగింది. అదే గమ్యం (Goal). రోజా నిజంగా ఎక్కడ ఉందో అడిగింది. అదే వాస్తవం (Reality). ఏమేమి చేయగలదో అడిగింది. అవే దారులు (Options). ఏమి చేస్తుందో అడిగింది. అదే తీర్మానం (Will). ఐదు మామూలు ప్రశ్నలు, ముప్పై నిమిషాలు. ఇందులో దేనికీ పట్టా అక్కర్లేదు, హోదా అక్కర్లేదు.

అన్నిటికంటే సింపుల్‌గా, అరగంటా ఫోనూ లేనప్పుడు, ఇవి రోజా ఎవరినైనా అడగగలిగే రెండు ప్రశ్నలుగా మారతాయి. పోయినసారి ప్రభువు చూపించినదానికి ఎలా లోబడ్డావు? ఎవరికి చెప్పావు? రెండు ప్రశ్నలే. దయ ఉన్నవే గానీ గట్టివి. కాలం గడుస్తుండగా, ఒక మంచి కబుర్ల ఫోన్‌ను మూవ్‌మెంట్‌గా మార్చేవి ఇవే.

సామాన్య శిష్యురాలికి హోదా అక్కర్లేదు. అంతా సర్దుకునే వరకు ఆగనూ అక్కర్లేదు. ఆమెకు కావలసింది రెండే: ఒక అడుగు ముందుండి నిజమైన ప్రశ్నలు అడుగుతూ ఉండే ఒక్క స్నేహితురాలు, తానూ ఇంకొకరికి అలాంటి స్నేహితురాలు కావడం. నాలుగవ అలవాటును ఒక మంచి నెలగా కాకుండా, ఒక జీవితకాలంగా నిలబెట్టేది ఇదే.

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ నేల మీద కనిపించేది ఇలాగే. ఒక బల్ల. అక్కడ ఒక పద్నాలుగేళ్ల కుర్రాడు తన అమ్మానాన్నలను ఒక సంగతి గుండా నడిపిస్తాడు. ఒక ఫోన్ కాల్. అక్కడ ఒక స్నేహితురాలు ఇంకో స్నేహితురాలిని అడుగుతుంది: ప్రభువు ఏమి చెబుతున్నాడు? దాని గురించి ఏమి చేస్తావు? రెండింటిలోనూ స్టేజి మీద ఏమీ లేదు. రెండింటిలోనూ, ఈ వారమే మీరు చేయలేనిదీ ఏమీ లేదు.

నాలుగింటి మొత్తం ఇదే. సామాన్య శిష్యుడు దేవుని స్వరం వింటాడు, ఆయనకు లోబడతాడు, ఇంకొక్క మనిషి అలా చేయడానికి సహాయపడతాడు.

ఈ పుస్తకంలో ఇక మిగిలింది కొత్తగా నేర్చుకోవలసినది కాదు. సామాన్య శిష్యుడి జీవన విధానాన్ని జీవించాలంటే ఎంత వెల చెల్లించాలో చెప్పడమే మిగిలింది. దాని గురించి మీతో నిజాయితీగా ఉండాలనుకుంటున్నాను.

ధ్యానించడానికి

ప్రభువు మీకు చేసినది ఒక్క మనిషికి చెబుతున్నట్టు ఊహించుకుంటే, ఎవరి ముఖం కళ్ల ముందు వస్తుంది?

మన గొప్ప సాక్ష్యాన్ని, అందరూ ముందే నమ్మిన ఒకే ఒక్క గదిలో తాళం వేసి పెట్టాం. మీ సంఘం గోడల బయట, దీన్ని అన్నిటికంటే ఎక్కువగా వినవలసినవాళ్లు ఎవరు?

ఈ వారం, మీరు అప్పటికే చేస్తున్న పనిలోకి ఒక్క మనిషిని పిలవండి: “నాతో కలిసి ఒక చిన్న సంగతి చదివి, దాని గురించి మాట్లాడతావా?” ఎవరిని పిలుస్తారు?

ఏడవ అధ్యాయం

ఈ దారికి వెల ఉంది

తరతరాల పాటు వెల చెల్లించి లోబడితే ఏమి పుడుతుందో, నూట నలభై ఎనిమిది సంవత్సరాలు పనిచేసిన జీవన విధానం ఎలా కనిపిస్తుందో, ముందుగా మీకు చూపించాలి.

ఐదవ అధ్యాయంలో మీకు చెప్పిన ఆ తెలుగు పెంతెకొస్తు గుర్తుంది కదా. ఇప్పటి ఆంధ్రప్రదేశ్ తీర ప్రాంతంలో, 1878 నాటికి పెల్లుబికిన విస్తారమైన కోత వెనుక దేవుడు వాడుకున్న మనుషుల్లో ఒక తెలుగు మనిషి ఉన్నాడు. ఇప్పుడు అతని పేరు చెబుతాను: యర్రగుంట్ల పేరయ్య. అప్పుడు చెప్పిన వ్యక్తి తోళ్ల పని చేసుకునే సాధారణ మనిషే. గేదె తోళ్లు కొనుక్కొని వ్యాపారం చేస్తూ బ్రతికేవాడు. అతను మిషనరీ కాదు, పాస్టర్ కాదు, ప్రసంగీకుడూ కాదు.

తన సొంత ప్రజల మధ్య అతను సమరయ స్త్రీ లాంటివాడు: అతని దగ్గర స్టేజి లేదు గానీ, బంధుత్వం ఉంది.

సువార్త అతన్ని చేరినప్పుడు అతను దాన్ని ఎటు తీసుకెళ్లాడో చూడండి. బంధుత్వాలే వంతెనలయ్యాయి. తన జీవితంలోని ప్రతి సంగతీ నడిచిన అవే వంతెనల మీదుగానే సువార్త కూడా నడిచింది. అతని ప్రజలే అతని లోకం. అతను పుట్టిన పల్లెలే అతని యెరూషలేము. అతను మొదలుపెట్టింది తాను అప్పటికే ఉన్న చోటే, దేవుడు అప్పటికే తనకు ఇచ్చిన మనుషులతోనే.

తాను నమ్మిన తర్వాత నాలుగు సంవత్సరాలు పేరయ్య ఏమి చేశాడు? గూడెం నుంచి గూడేనికి నడుస్తూ, తాను విన్నదాన్ని తన సొంత ప్రజలకు, వాళ్లు ఎప్పటి నుంచో మాట్లాడుకునే భాషలోనే చెబుతూ వెళ్లాడు. నాలుగు సంవత్సరాలు అలా చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఒక్కొక్క మనిషే విశ్వాసంలోకి వస్తూ వచ్చారు. గూడేల్లో గుంపులు గుంపులుగా కూర్చున్న తన ప్రజలకు చెబుతూ, బోధిస్తూ వెళ్లాడు. పెద్ద ఏర్పాట్లతో జరిగే సభలూ

ప్రచార యాత్రలూ మాత్రం అతని దగ్గర లేవు. తన ప్రజలకు చెప్పడం ఎప్పుడూ ఆపలేదు. ఒక సామాన్య శిష్యుడిగా, తాను విన్నదాన్ని చెబుతూ నడిచాడు.

ఆ నాలుగేళ్ల ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం చివర వచ్చిందే, ఐదవ అధ్యాయంలో చెప్పిన ఆ మహా రోజు: 1878 జూలై 3, గుండ్లకమ్మ నదిలో ఒక్క రోజున రెండు వేల రెండు వందల ఇరవై రెండు మంది బాప్తిస్మం పొందిన రోజు. ఆ తర్వాతి వారాల్లో ఇంకో తొమ్మిది వేలమంది పైగా పొందారు.

ఆ అలలో తడిసిన ఎన్నో వేల కుటుంబాల్లో మా కుటుంబం కూడా ఒకటి. ఇలాంటి కుటుంబం మాదొక్కటే కాదు. తరాలు దాటి కొనసాగిన కుటుంబాల్లో మాదీ ఒకటి, అంతే.

విశ్వాసం ఎలా వ్యాపించిందో గమనించండి: మనుషులను వాళ్ల కుటుంబాల నుంచి లాగి బయటికి తీసుకురావడం ద్వారా కాదు. ఆ కుటుంబాల్లోకే దిగి, అక్కడే స్థిరపడడం ద్వారా వ్యాపించింది. కుటుంబాలు కుటుంబాలుగా వచ్చాయి. ఆ సమాజంలోని ప్రజలంతా సువార్తను ముందుకు తీసుకెళ్లేవాళ్లయ్యారు. ఏ ప్రచారమూ లేదు. తన ప్రజల మీద ప్రేమతో, వాళ్లకు తానూ విన్నది చెబుతూనే ఉండిపోయిన ఒక్క సామాన్య శిష్యుడి భుజాల మీద నడిచిన పీపుల్ మూవ్‌మెంట్ అది.

ఆ సంవత్సరం ఆ ప్రాంతమంతటినీ ముంచెత్తిన ఆ అల, మా సొంత ముత్తాత ముత్తవ్వలనూ తాకింది. కరువు సహాయమూ బాప్తిస్మాలూ జీవితాలను మార్చిన కుటుంబాల్లో వాళ్లూ ఉన్నారు. కంటికి కనబడే ఏ విషయంలోనైనా వాళ్లు మామూలువాళ్లే. వాళ్ల దగ్గర ఉన్నది ఒక్కటే: సువార్త. దాన్ని వాళ్లు తమ పిల్లలకు నేర్పారు. ఆ పిల్లలు తమ పిల్లలకు నేర్పారు.

1950ల నాటికి, వాళ్ల వారసులు ఒక స్పష్టమైన, తరాలు దాటే ఒప్పందం చేసుకున్నారు: తమ ప్రాంతంలో సువార్త పనికే తమ జీవితాలు ఇస్తామని. ఆ ఒప్పందం చేసుకున్నవాళ్లలో మా తాతయ్య అమ్మమ్మలూ ఉన్నారు. ఆ ఒప్పందపు ఇంట్లో పుట్టిన పన్నెండు మంది పిల్లల్లో మా అమ్మే పెద్దది.

మా తాతయ్య అమ్మమ్మలు ముందుకు వెళ్లి, ఎన్నో సంఘాల నెట్‌వర్క్ ఉన్న ఒక స్థానిక మిషన్‌ను నడిపించారు. తర్వాతి తరంలో మా అమ్మానాన్నలు తమ సొంత పరిచర్యను ప్రారంభించారు. మా ఇంట్లో నేను ఐదో తరం క్రైస్తవుడిని. ఆ స్థానాన్ని నేను సంపాదించుకోలేదు. అందులో పుట్టాను, నడక ఆపకుండా ఉండడానికి మాత్రమే ప్రయత్నించాను.

మా కుటుంబంలో ఐదు తరాలుగా నడుస్తున్నది ఏదో పద్ధతి కాదు, ఒక జీవన విధానం.

1878 నాటి ఆ మొదటి తరం వారి వద్ద "డిస్కవరీ గ్రూప్" అనే మాట లేదు. కానీ ఆ వైఖరి ఉంది. సామాన్య శిష్యులు ఉన్నారు. దేవుని స్వరం వినడం ఉంది. లోబడడం ఉంది. విన్నదాన్ని తర్వాతి మనిషికి చెప్పే అలవాటూ ఉంది.

నూట నలభై ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత, ఐదో తరానికి, తమ కుటుంబాన్ని ఇంతకాలం నడిపించిన ఆ సారానికి చివరికి ఒక పేరు దొరికింది.

అది ఒక జీవన విధానం. అదే మామూలు క్రైస్తవ జీవితం. నాలుగు అలవాట్లు ఒక కుటుంబపు జీవితానికి చాలా కాలం పాటు మామూలు అయిపోతే జరిగేది ఇదే.

ఐదు తరాల పాటు వెల చెల్లించి లోబడితే వచ్చే ఫలం ఇది.

యేసు, ఆయన ఎదుర్కొన్న అరణ్యాలు

యేసు తన పరిచర్య మొదలుపెట్టడానికి ముందు అరణ్యంలోకి వెళ్లాడు. నలభై రోజులు రొట్టెకూ, అధికారానికీ, అద్భుతాల ప్రదర్శనకూ "వద్దు" అని, తన ముందున్న పనికి సిద్ధమై గలిలయలోకి వచ్చాడు. ఆ అరణ్యం శిక్ష కాదు. ఆయనను సిద్ధం చేసిన స్థలమే.

కానీ మనం కొన్నిసార్లు దీన్ని ఒక ముగిసిన అధ్యాయంలా చదువుతాం: యేసు శోధించబడ్డాడు, గెలిచాడు, సాతాను వెళ్లిపోయాడు, అక్కడితో ఆ సంగతి ముగిసిపోయింది అనుకుంటాం. కానీ సువార్తలను చదివితే తెలుస్తుంది: ఆ పోరాటం అక్కడితో ఆగిపోలేదు. ఆయన పరిచర్య చేసిన మూడేళ్లలోనూ అది మళ్లీ మళ్లీ తిరిగి వస్తూనే ఉంది. విడుదల కావలసిన మనుషుల్లో దురాత్మలు. నియమాలతో ఆయనను చిక్కించాలని చూసిన మత నాయకులు. అధికారంతో డబ్బుతో ఆయన నోరు మూయించాలని చూసిన పెద్దలు. చివరికి, ఆయన చేతి భోజనం తిని, ఆయన ద్వారా స్వస్థత పొందిన ఆ జనసమూహాలే తిరగబడి "సిలువ వేయుము!" అని కేకలు వేశారు.

ఆయన పంపే ప్రతి ఒక్కరికీ తీరు ఇదే. యేసుకు ఎలాగో మనకూ అలాగే: మన అరణ్యం నలభై రోజులతో ముగిసే అధ్యాయం కాదు, మన లోపల జీవించే స్థలమే. వెల అంటే ఏదో ఒక రోజు వచ్చే పెద్ద దెబ్బ కాదు, రోజువారీ సంగతే.

ముందుకు వెళ్లాలంటే వెల చెల్లించాలి

నా జీవితంలో, దేవుడు ఇచ్చిన పనిలో కొత్త విస్తరణ వచ్చిన ప్రతిసారీ, దానితో పాటు తీవ్రమైన బాధో, శోధనో లేకుండా కూడా రాలేదు. అలా వచ్చినప్పుడు, ఆ బాధ "ఏదో తప్పు జరిగిపోయింది" అనడానికి గుర్తు కాదు. అదీ ఈ దారిలోనే ఒక భాగం.

ఈ జీవితాన్ని చాలా కాలం జీవించాక నాకు అర్థమైంది: మనలో చాలామందికి వెల గురించి పెద్దగా ఎవరూ చెప్పలేదు. మన తరపు శిష్యత్వ రచనల్లో చాలా భాగం దీని గురించి నిజాయితీగా లేదు. ఫలం గురించి మాట్లాడింది. ఫలం నిజమే. కానీ ఆ ఫలానికి తగిన వెల కూడా ఉంది.

ఈ జీవన విధానం ప్రతి ఒక్కరికీ ఏదో ఒక వెల చెల్లించేలా చేస్తుంది. అలా జీవించేవాళ్లకూ, వాళ్ల చుట్టూ ఉన్నవాళ్లకూ. వాళ్లు లోపల ఉన్న సంస్థకూ, వాళ్లను తయారుచేసిన మిషనరీ సంస్థకూ, దీనికి చోటివ్వాలని ప్రయత్నిస్తున్న పాస్టర్‌కూ, కొత్తగా జీవించమని అడగబడుతున్న కుటుంబానికీ. మీరు మూవ్‌మెంట్ నాయకుడైనా సామాన్య శిష్యుడైనా, నిజమైన వెల చెల్లిస్తారు. ఆ వెల మామూలుగా మీ జీవితపు, మీ పిలుపుల రూపాన్నే తీసుకుంటుంది.

పరిచర్యలో నాయకుడిగా నేను వెల చెల్లించాను. శారా, మా పిల్లలూ చెల్లించారు. మేము ఎదుర్కొన్న కొన్ని వెలల గురించీ, ప్రతిసారీ ప్రభువు మమ్మల్ని ఎలా దాటించాడో దాని గురించీ మీకు చెబుతాను. ఆ అరణ్య కాలాల్లో కూడా తండ్రి మన మీద తన ప్రేమ మాట చెప్పడం ఆపడు. ఆత్మ మనలను ఆదరించడం ఆపడు. మీ అరణ్యంలోనూ ఆయన అదే చేస్తాడని నాకు తెలుసు.

నేను కృంగిపోయిన కాలం

నేను లోపలినుంచి కృంగిపోయిన ఆ రోజు గురించి చెబుతాను.

2003 సెప్టెంబరు 17.

అంతకు రెండేళ్ల ముందు మేము మా సొంత జిల్లా నుంచి ఒక పెద్ద నగరానికి మారాం. మా ప్రణాళిక రాష్ట్రంలోని ప్రతి జిల్లాకూ పెరిగింది. లక్షలమంది ప్రజలు, వేల పల్లెలు. ఆ సేవ భారం చూస్తేనే భయం వేసేది. పేరు కూడా తెలియని ఒక ఆందోళనతో పోరాడుతున్నాను. శారా అప్పుడు ఎనిమిదిన్నర నెలల గర్భవతి. మా మూడో కూతురు అమీరా పుట్టబోతోంది.

తెలివైన, కొత్త కొత్తవి ఆలోచించి చేసే మా పెద్దమ్మాయి సిమోనకు అప్పుడు ఆరేళ్లు. ముద్దుల చిన్నారి షేనాకు పదిహేడు నెలలు. ఇద్దరూ ఇంట్లోనే ఉన్నారు.

నేను మా ఇంటి పైకప్పు మీద ఉన్నాను. లోపలినుంచి ఒక కేక వినిపించింది.

పరుగెత్తుకుంటూ కిందికి వచ్చి చూస్తే, నా భార్య షేనాను బాత్రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్లి, ఒంటి మీద చల్లటి నీళ్లు పోస్తోంది. షేనా వంటగదిలోకి నడిచి వెళ్లి, పొయ్యి పక్కన పెట్టిన

మరుగుతున్న చికెన్ సూప్ గిన్నెను తన మీదికి లాక్కుంది. ఇంట్లో మాకు సహాయంగా ఉండే ఆవిడ, క్షణం ముందే దాన్ని అక్కడ పెట్టి వెళ్లింది. చిన్నారి షేనా తీవ్రంగా కాలిపోయింది. శుభ్రమైన దుప్పటితో కప్పి ఆసుపత్రికి పరుగెత్తాం.

ఆ ప్రయాణం నాకు గుర్తే లేదు. కాలిన గాయాల వార్డులో శారా షేనా పక్కనే ఉండిపోయింది. డాక్టర్లు ప్రాణం నిలబెట్టడానికి పోరాడుతుంటే, పాపని ఒడిలో పట్టుకుని పాలిస్తూ కూర్చుంది.

కొన్ని రోజులకు షేనా గాయాల్లో ఇన్ఫెక్షన్ చేరి, రక్తం అవసరమైంది. తన రక్తం గ్రూపే నాదీ. అందుకే డాక్టర్ నన్ను రక్తం ఇవ్వమన్నాడు. శాంపిల్ ఇచ్చాను. రిపోర్టు వచ్చాక డాక్టర్ చెప్పాడు: మీ రక్తం పనికిరాదు.

"ఎందుకు?"

"హెపటైటిస్ సి."

హెపటైటిస్ సి అంటే ఏమిటో నాకు తెలియదు. ఆసుపత్రి లాబీలోని కంప్యూటర్ దగ్గరికి వెళ్లి వెతికాను. తెలిసింది: శుభ్రం కాని సూదుల ద్వారా ఇది వ్యాపిస్తుంది అని. చిన్నప్పుడు నాకు వేయించిన కుక్కకాటు ఇంజెక్షన్ల వరుస గుర్తొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో ఒకే సిరంజిని అందరికీ వాడేవాళ్లు. ఒక గిన్నెలోని నీళ్లను సిరంజిలోకి లాగి, బయటికి కొట్టి, అదే సూదిని మళ్లీ వాడేవాళ్లు. అంటే, జీవితంలో ఎక్కువ భాగం ఈ జబ్బు నా లోపలే ఉండి, నిశ్శబ్దంగా పాడుచేస్తూ వచ్చి ఉండవచ్చు.

చికిత్స ఏమిటా అని ముందుకు చదివాను. "నయం చేసే మందు లేదు" అనే మాటలు కనిపించగానే, కాళ్ల కింద నేల జారిపోయినట్టు అనిపించింది.

తిరిగి కాలిన గాయాల వార్డులోకి వచ్చాను. అక్కడ నా పదిహేడు నెలల పాప కట్లతో చుట్టబడి ఉంది. నిండు గర్భిణి అయిన నా భార్య ఆ మంచం పక్కన కూర్చొని ఉంది. ఏళ్ల తరబడి నా లోపల ఒక జబ్బు మోస్తూ వచ్చానని ఆమెతో చెప్పాల్సి వచ్చింది. ఎవరికీ అంటించలేదు గానీ, అంటించే ప్రమాదం ఉందని కూడా చెప్పాల్సి వచ్చింది.

(ఇక్కడ ఒక పేరు కృతజ్ఞతతో చెప్పాలి: మా దగ్గరి బంధువు సంధ్యా రాణి. షేనా కోసం రక్తం ఇవ్వడానికి రాత్రికి రాత్రే బస్సు ఎక్కి వచ్చి మమ్మల్ని ఆదుకుంది.)

మా పెద్దమ్మాయి సిమోనకు అప్పుడు ఆరేళ్లు. షేనా అంటే దానికి ప్రాణం. ఆసుపత్రికి వెళ్లే వీలు లేదు కాబట్టి, చెల్లి బాధ తగ్గించడానికి తనకు చేతనైనది చేసింది. ఫోన్‌లో పాటలు, పద్యాలు పాడి వినిపించేది. కాగితం బొమ్మలు మడిచి, రంగుల చిత్రాలు వేసి, ఆసుపత్రి గది అలంకరించడానికి పంపేది. ఆ వారాల్లో అమ్మ ఆసుపత్రిలో షేనా దగ్గర ఉంది. నేను లోపల పూర్తిగా కృంగిపోయి ఉన్నాను. ఆ ఒంటరితనంలో సిమోన తన చెల్లి కోసం

ఎంతో దుఃఖాన్నీ భయాన్నీ మోసింది. ఆ భారం సిమోనను ఏళ్ల తరబడి లోతుగా వెంటాడింది.

అటువంటి వేళలో, అన్ని కష్టాల నడుమా, దేవుడు మాకు బంగారం ఇచ్చాడు. 2003 అక్టోబరు 6న, షేనా ఆసుపత్రిలో చేరిన పంతొమ్మిదో రోజున, శారా కొన్ని గంటల పాటు షేనా పక్క నుంచి లేచి వెళ్లి, మా మూడో కూతురు అమీరాకు జన్మనిచ్చింది. అమీరా రాక మోయవలసిన మరో బరువేమీ కాలేదు. ఆ పసిపాప, అరణ్యం నడిమధ్యలో దేవుడు చూపిన కనికరం. కష్టం, బాధ నడుస్తుండగానే ప్రభువు తాను ప్రేమించేవాళ్లకు ఆనందాన్నీ విజయాన్నీ ఇస్తాడు అనడానికి ఆమె ఒక సజీవ సాక్ష్యం.

అప్పుడే పుట్టిన అమీరాను, అక్క ఇన్ఫెక్షన్‌తో పోరాడుతున్న ఆ వార్డులోకి తీసుకెళ్లడానికి వీలు లేదు. ఆసుపత్రి నియమాలు ఒప్పుకోవు. ఆ భారాన్ని ఇద్దరమే మోయలేని ఆ రోజుల్లో, సహాయంగా నిలబడడానికి శారా వాళ్ల అమ్మ నాన్సీ వచ్చింది. ఆ తర్వాతి వారమంతా వాళ్లిద్దరూ వంతులు వేసుకున్నారు. ఒకరు ఆసుపత్రిలో షేనా దగ్గర, ఇంకొకరు ఇంట్లో అమీరా, సిమోన దగ్గర. శారా ఇద్దరు చిన్నారులకూ పాలిస్తూ, దూరంగా ఉండాల్సి వచ్చినప్పుడు అమీరా కోసం పాలు తీసి పెడుతూ ఉంది. (నేను ఒక రకమైన దిగ్భ్రాంతిలో ఉండిపోయి, వాళ్లకు పెద్దగా సహాయపడలేకపోయాను.)

ఆ నెలలోనే, తదుపరి చికిత్స కోసం షేనా ప్రయాణించగలిగిన వెంటనే, శారా ముగ్గురు అమ్మాయిలనూ సిమోన, షేనా, పసిపాప అమీరాలను తీసుకొని అమెరికా వెళ్లింది. నేను మాత్రం ఒంటరిగా ఇండియాలో, అద్దెకు తీసుకున్న ఒక చిన్న అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉండిపోయాను. ఎందుకో తెలుసా? నేను వాళ్లకు జబ్బు అంటుకుంటుందేమో అనే అర్థంలేని భయం నన్ను పట్టుకుంది.

ఇంటర్ఫెరాన్ చికిత్స మొదలుపెట్టాను. దానితో పాటు డాక్టర్ ఇచ్చిన ఆందోళన తగ్గించే మందులు మొదలుపెట్టాను. అది వ్యసనంగా మారే మందు అని నాకు తెలియదు. వేసుకుంటూ పోయాను.

కొద్ది నెలల్లోనే నాకు లేనివి కనిపించడం మొదలైంది. నా మాట తీరు నాతో ఉన్న సహాయకుడిని భయపెట్టేంతగా మారింది. అతను మా తమ్ముడికి ఫోన్ చేశాడు. తమ్ముడు తన కుటుంబంతో వచ్చి నన్ను మా అమ్మానాన్నల ఇంటికి తీసుకెళ్లారు. కొన్ని వారాల పాటు నేను మానసికంగా అసలు నా స్థితిలో లేను.

ఆ సమయంలో నా చుట్టూ ఇండియాలో, శారా పిల్లలతో అమెరికాలో ఉంది కాబట్టి, గుసగుసలు మొదలయ్యాయి. స్నేహితుల స్నేహితుల ద్వారా నా చెవిన పడ్డాయి. “జేమ్స్ ఏదో చేసి ఉంటాడు. అందుకే కూతురికి అలా జరిగింది. శారా వదిలేసి వెళ్లిపోయి ఉంటుంది. పెళ్లి అయిపోయినట్టే.” ఏదీ నిజం కాదు. కానీ అబద్ధం పాకుతూనే ఉంది.

శారా వదిలేయలేదు. చికిత్స ముగిశాక, కుటుంబం దగ్గరికి నేను అమెరికా వెళ్లాను. జబ్బుతో, బలహీనంగా మోంటానా చేరిన నన్ను, ఏదైనా అందమైనది చూడాలని, పిల్లలను కారు వెనుక సీట్లో కూర్చోబెట్టుకొని, ఆమె మంచు కొండల మధ్య గ్లేసియర్ పార్క్ గుండా తిప్పింది.

మాకు తోడు నిలిచిన మనుషులు

ఆ సంవత్సరం మేము ఒంటరివాళ్లం కాలేదు. అడుగడుగునా మాకు తోడు నిలిచినవాళ్లు ఉన్నారు.

శారా అన్నిటిలోనూ నాకు నిజం చెప్పింది. దయగా చెప్పింది. కష్టమైన మాటలను మెత్తబరచకుండా చెప్పింది. నేను చేయవలసినది చెప్పింది.

నేను ఇండియాలో చికిత్స పొందుతున్న ఆ సంవత్సరం, చినూక్‌లోని శారా కుటుంబం ఆమెనూ పిల్లలనూ తమ ఇంట్లో చేర్చుకుంది. మా అమ్మానాన్నల ఇల్లు నాకు ఎప్పుడూ తెరిచే ఉంది. నాన్నా అమ్మా నన్ను ప్రార్థనల్లో మోశారు. నేను ఇంటికి వచ్చినప్పుడు చెప్పడానికి, అమ్మ ప్రభువు నుంచి వాగ్దానాలు వింటూనే ఉంది. స్నేహితులు మా కోసం ప్రార్థించారు, ఆదుకున్నారు. కొందరైతే మేము విశ్రాంతి తీసుకొని కోలుకోవడానికి సముద్ర తీరంలో కొన్ని వారాల పాటు ఒక ఇల్లు అద్దెకు తీసి ఇచ్చారు.

తర్వాతి కాలానికి తలుపు తెరిచిన పరిచయం వచ్చింది వైన్‌యార్డ్ అనే సంఘాల కుటుంబం నుంచి. కాలిఫోర్నియాలో మైక్ సంఘంలో, వారాల తరబడి, చివరి వరుసలో కూర్చున్నాను. ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదు. అతను నన్ను గమనించాడు. తర్వాత నాతో చెప్పాడు: చూస్తూ ఉన్నానని, నేను ఏమీ అడగడానికి రాకపోవడం ఆశ్చర్యం వేసిందని. “ఇండియా సేవకులు మామూలుగా వచ్చి పరిచర్య పరిచయాల కోసం విసిగిస్తారు. ఈ మనిషి చర్చికి వస్తున్నాడు. కనీసం నాతో మాట్లాడడానికి కూడా రావడం లేదు.” ఎంతో కాలం తర్వాత, నన్ను ఒక పరిచర్య నాయకుడిగా కాకుండా ఒక మనిషిగా చూసిన మొదటి మనిషి అతనే.

ఆ స్నేహమే తర్వాతి కాలంలో పరిచర్యకు మార్గమైంది. ప్రభువు మాకు పంపిన ప్రపంచ పరిచర్య పెద్దలు, వారిలో ఒకరైన రాండీ క్లార్క్, వచ్చి మా టీమ్‌లతో ప్రార్థించారు. దేవుడు తర్వాత మా కోసం సిద్ధపరిచిన దానిలోకి మమ్మల్ని ముందుకు పిలిచారు.

రెండు పోరాటాలు

ఆ సెప్టెంబరు రెండు రకాల పోరాటాలను ఒకేసారి మోసుకొచ్చింది.

బయటి పోరాటం: మా సొంత జిల్లాలో గుసగుసలు, “జరిగిందానికి అతనే అర్హుడు” అనే నిందలు. నిజానికి 2003 సెప్టెంబరుకు ఏళ్ల ముందునుంచే ఏదో ఒక రూపంలో ఇది వింటూనే ఉన్నాను. మా ప్రాంతంలోని కొందరు సంప్రదాయ పాస్టర్లూ, మిషన్ పెద్దలూ నా వెనుక మాట్లాడుకుంటూ వచ్చారు. మేము తప్పుడు మనుషులను నియమిస్తున్నామట. రోజువారీ పనులు చేసుకునే సామాన్యులను సంఘ స్థాపకులుగా పంపుతున్నామట. అదే మాట రాసి నా సహాయకులకు ఉత్తరాలు కూడా పంపారు.

లోపలి పోరాటం: ఆ ఆందోళన మందు, లేనివి కనబడడం, సహాయకుడిని భయపెట్టిన మాటలు, బుద్ధి తప్పిన వారాలు. ఇది ఆ నెలలో మొదలవలేదు. నేను ఈ పని మొదలుపెట్టిందే దిటవైన గుండెతో కాదు. ఇరవై ఏళ్ల వయసులో ఒక రైల్లో దేవుడు నాకు ఇచ్చిన దర్శనంతో, జబ్బులతో గడిచిన చిన్నతనం నుంచి నన్ను వదలని భయాలతో మొదలుపెట్టాను. పని దానికి పైన కొత్త ఆందోళనలను పుట్టించింది. నేను స్వయంగా శిష్యులుగా చేసిన సామాన్యులతో ఒక రాష్ట్రంలోని ప్రతి పల్లెనూ చేరాలన్న సేవ భారం, వర్ణించలేని నిద్రలేని రాత్రులు ఇచ్చింది. దొంగల భయం, దాడుల భయం, పని విఫలమవుతుందేమో అనే భయం.

లోపలినుంచి వచ్చే పోరాటం అంటే అది.

ఈ రెండూ 2003 సెప్టెంబరుకు ఏళ్ల ముందునుంచీ కలిసి నడిచాయి. ఆ తర్వాతా ఏళ్ల తరబడి నడిచాయి.

ఆ రెండు పోరాటాల నడుమే పని పెరుగుతూ వచ్చింది. వందల సంఘాలు స్థాపించబడుతున్నాయి. వేల శిష్యులు తయారవుతున్నారు. ప్రభువు తాను కడతానన్నది కడుతూనే ఉన్నాడు. అదే సమయంలో ఆ రెండు పోరాటాలు కొనసాగడానికి కూడా అనుమతినిస్తూనే ఉన్నాడు.

నేను నమ్మేదానికి వచ్చాను: ఈ రెండు పోరాటాలూ వెలలో భాగమే. మనలో చాలామందికి చెప్పని వెల ఇదే. మూవ్‌మెంట్ నాయకుల్లో చాలామందిని అసలు అడుగు ముందుకు వేయకుండా ఆపేదీ ఇదే. మొదలుపెట్టిన ప్రతి మూవ్‌మెంట్ నాయకుడూ ఈ రెండు వెలలూ చెల్లించాడు. మొదలుపెట్టనివాళ్లు మామూలుగా ఈ రెండింటిలో ఏదో ఒకదానికి భయపడినవాళ్లే.

మీరూ రెండూ చెల్లిస్తారు. అది తెలిసే లోపలికి రావాలని నా కోరిక.

కొత్త సంవత్సరాలు

2004 డిసెంబరులో, మేము పనిచేస్తున్న తీరాన్ని సునామీ ముంచెత్తిన తర్వాత, మేము కలిసి ఇండియాకు తిరిగి వచ్చాం.

ఆ తర్వాతి ఐదు సంవత్సరాలు నా పరిచర్య జీవితంలో అన్నిటికంటే ఫలవంతమైనవి. పెద్ద పాస్టర్ల కాన్ఫరెన్స్‌లు, వేలమందితో కూడికలు, కట్టాలనుకున్న ఆరాధన స్కూలు, శారాస్ కవనెంట్ హోమ్స్. అన్నీ ఆ కాలంలోనే మొదలయ్యాయి. ప్రణాళిక జిల్లా తర్వాత జిల్లా ముందుకు నడుస్తూనే ఉంది.

ఈ రోజు ఇండియాలో ఈ పుస్తకం చదువుతున్న శిష్యుల్లో చాలామంది ఆ సంవత్సరాల్లోనే పుట్టారు.

2003 సెప్టెంబరు 17 మా అంతం కాలేదు. అరణ్యం నిజమే గానీ, అదే చివరి మాట కాలేదు. ప్రభువు మమ్మల్ని బయటికి తీసుకువచ్చాడు. కాలిన గాయాల వార్డుకూ తర్వాతి వెలకూ మధ్య సంవత్సరాలను, మా జీవితాల్లోని అత్యంత ఫలవంతమైన పనికి వాడుకున్నాడు. ఆసుపత్రి కంప్యూటర్ గదిలో “హెపటైటిస్ సి” వెతికి చూసి కూలబడిన ఆ రోజున, ఇది వస్తుందని నేను అస్సలు ఊహించలేదు.

వెల అది. దాని తర్వాత వచ్చిన ఆశీర్వాదం ఇది. ఒక్క మధ్యాహ్నంలో మేము క్రుంగిపోయాం. కోలుకోవడానికి సంవత్సరాలు పట్టింది. ఆ వెనుక వచ్చిన కోతకూ సంవత్సరాలే పట్టాయి.

ఒకవైపు పరిచర్య ఎంతో గొప్పగా నడుస్తోంది, కానీ అదే సమయంలో వెల మళ్లీ వచ్చింది. ఈసారి నా భార్య మీదికి వచ్చింది.

నా భార్య జబ్బు

లోకంలో నేను అందరికంటే ఎక్కువ ప్రేమించే మనిషికి లోబడడం ఏమి వెల పెట్టిందో చెప్పాలి.

2014, 2015లలో, పరిచర్య నడుస్తున్న ఆ సంవత్సరాల్లో, నా భార్య చాలా కాలం పాటు తీవ్రంగా జబ్బు పడింది. ఒకసారి తొమ్మిది రోజులు ఆసుపత్రిలో ఉంది. తాను

చనిపోతానేమో అనుకుంది. నేనూ భయపడ్డాను. ఆ కాలం మిగిల్చిన గుర్తులను ఆమె ఇప్పటికీ మోస్తూనే ఉంది.

మా మిగతా జీవితమంతా చాలా సవ్యంగా నడిచిందని ఈ పుస్తకంలో నేను నటించను. ఎందుకంటే నడవలేదు! మా పెళ్లి జీవితంలో, నేను నా భార్య భారాన్ని తేలిక చేయని కాలాలూ ఉన్నాయి. ఆమె మోసిన ఆ కాలాలు నాకూ తేలికగా ఏమీ గడవలేదు.

మూడవ మార్గపు వెలలో ఇది కూడా ఉంది: ఇద్దరూ అలసిపోయి, ఇద్దరిలో ఎవరో ఒకరు ఏళ్ల తరబడి జబ్బుతో ఉన్నప్పుడు కూడా, కలిసి నడవడం నేర్చుకోవలసి వచ్చిన ఒక పెళ్లి.

మీరు ఈ దారిలో నడిస్తే మీ వివాహ బంధమూ పరీక్షించబడుతుంది. మేము ఇప్పటికీ ఇక్కడే ఉన్నాం, ఇక ముందు కూడా ఉంటాం. కానీ, మేము నిలబడ్డామంటే అది దేవుని కృప వల్లే.

సొంత గాయాలతో పిల్లలు

మా పిల్లల్లో ఒక్కొక్కరూ ఈ వెలను తమదైన రూపంలో చెల్లించారు. ఒక్కొక్కరికీ ఒక్కో రూపం. ఆ వివరాలు వాళ్లవి, నావి కావు.

వెల అంటే ఆ కాలిన గాయం మాత్రమే కాదు. నేను ఇండియాలో అద్దెకు తీసుకున్న ఆ చిన్న అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉన్నప్పుడు, ఆ రోజుల్లో నన్ను దగ్గరుండి చూసుకున్నది మా పరిచర్య సహోదరుడు రాజు. అదే కాలంలో శారా మోంటానాలో పిల్లలతో ఒంటరిగా ఉంది. సిమోనకు ఏడేళ్లు. ఇంట్లోనే చదువు. షేనాకు రెండేళ్లు. కాలిన గాయాల చికిత్సలో ఉంది. అమీరా పసిపాప. అమీరాను నేను దాదాపు ఒక సంవత్సరం చూడలేదు. వెళ్లేటప్పుడు పసిపాప. నేను మళ్లీ కలిసేసరికి నడుస్తోంది. ఆ కాలమంతా శారా నేను లేకుండానే పిల్లలను మోసింది. వాళ్లు ఇప్పుడు పెద్దవాళ్లయ్యారు. అక్కడ లేనందుకు నన్ను క్షమించి ఉంటారని ఆశ.

మా కుటుంబం ఎదుర్కొన్న కష్టాలు విలువైనవేనా అని మేము వాళ్లను అడిగాం. కొన్నిసార్లు విలువైనవే అన్నట్టు మాట్లాడతారు. కానీ కొన్ని కాలాలు చాలా కష్టంగా ఉండేవని ఒప్పుకుంటారు. తమ సొంత పిల్లలకు జీవితం ఇంత ఒత్తిడిగా ఉండకూడదని కోరుకుంటారు.

మూడవ మార్గంలో నడిచేవాళ్లు చెల్లించే వెలను, వాళ్లతో పాటు వాళ్ల పిల్లలూ చెల్లిస్తారు. దీన్ని నిజంగా తీసుకుందామా అని ఆలోచిస్తున్న అమ్మవో నాన్నవో అయితే, కళ్లు తెరిచే తీసుకోండి. మీ పిల్లలు తమదైన వెల గుండా నడుస్తారు.

కత్తిరింపు

యేసు చెప్పిన మాట గుర్తు చేసుకోండి: "నేను నిజమైన ద్రాక్షావల్లిని, నా తండ్రి వ్యవసాయకుడు. నాలో ఫలింపని ప్రతి తీగెను ఆయన తీసి పారవేయును; ఫలించు ప్రతి తీగె మరి ఎక్కువగా ఫలింపవలెనని దానిలోని పనికిరాని తీగెలను తీసివేయును" (యోహాను 15:1-2). ఫలించే తీగను వ్యవసాయకుడు కత్తిరించి శుభ్రం చేసేది శిక్షగా కాదు, ఇంకా ఎక్కువ ఫలం కోసమే. ఆ పనినే నేను కత్తిరింపు అంటున్నాను.

ఏళ్ల తరబడి ఎందరో మనుషులు నాకు తోడుగా ఉన్నారు. జీవితాంతం నాతోనే ఉంటారనుకున్న మనుషులు. అందరూ ఉండిపోలేదు. కత్తిరింపు కాలాలు ఎన్నోసార్లు వచ్చాయి. ఇబ్బంది పెట్టేంత తరచుగా వచ్చాయి.

మీరూ దీని ఒక రూపాన్ని చూసే ఉంటారు: మాటలు తగ్గించేసిన బంధువు, మీ జీవితం మారడం మొదలవగానే దూరం జరిగిన స్నేహితుడు.

నా కత్తిరింపు కాలాలు ఎంతో బాధ పెట్టాయి. నేను లేపి, ఏళ్ల తరబడి కలిసి నడిచిన మనుషులు వెళ్లిపోయారు. కొందరు వట్టి చేతులతో వెళ్లలేదు కూడా. ఒక కాలం అలా ముగిసింది: నేను ఏళ్లు ధారపోసిన పని మీద ఒక తలుపు మూసుకుపోయింది. విషయాలను చూసే మా తీరు వేరైపోయింది. ఎందుకో అడగడానికి ఎవరూ నా ఎదురుగా కూర్చోకముందే అది మూసుకుపోయింది. ప్రతి ముగింపూ నేను ప్రేమించిన మనుషులను, నేను కట్టిన పనిలోని భాగాలను తీసుకెళ్లిపోయింది. మొదటి నుంచి మొదలుపెట్టాను.

ఆ ప్రతి ముగింపునూ ప్రభువు దేనికి వాడుకున్నాడో తెలుసా? నాలో మారవలసినది నాకు చూపించడానికి. తర్వాతి కాలం మొదలయ్యే ముందు కత్తిరించవలసిన అభద్రతలను, భయాన్ని, గర్వాన్ని ఆయన నాలో బయటపెట్టాడు. ప్రతి కత్తిరింపులోకీ "సమస్య ఇంకొకరిదే" అనే నమ్మకంతో వెళ్లాను. ప్రతి కత్తిరింపులోనుంచీ, ప్రభువు ముందు పెట్టవలసిన నా సొంత జాబితాతో బయటికి వచ్చాను.

బాధ, తిరస్కారం, అగౌరవం అనిపించినప్పటి అవమానం. ఇవి నాతో పాటు ముందుకు కదలవు. వాటిని నేను ప్రభువు దగ్గరికే తీసుకెళ్తూ ఉంటాను. కొన్ని కాలాల్లో రోజుకు ఒకటి కంటే ఎక్కువసార్లు తీసుకెళ్లాను. నా సొంత శరీర స్వభావాన్నీ అలాగే తీసుకెళ్తూ ఉంటాను. కత్తిరింపు నాకు ఎంతో వెల పెట్టింది. కానీ అది నాలోనుంచి కత్తిరించిన గర్వం కంటే తక్కువే.

నేను చూసింది ఇది: ప్రభువు నష్టాలను వృథా చేయడు. ఆయన ఉద్దేశపూర్వకంగానే కత్తిరిస్తాడు. కత్తిరిస్తూనే మనతో పాటు దుఃఖిస్తాడు. పోయినదాన్ని వెనక్కి తేడు. అయినా తర్వాతి కాలాన్ని ఇస్తాడు. ఆ ముగింపుల్లో అన్నిటికంటే బాధాకరమైనది జరిగిన రెండేళ్లలోపు, మా కూతురు సిమోన మా కుటుంబ పనికి నాయకత్వంలోకి అడుగుపెట్టింది. రిలే కర్ర ఆమె చేతికి వెళ్లింది.

ప్రభువు తలుపులు మూశాడు. కిటికీలు తెరవడానికే మూశాడు. కానీ ఆ మూయడం నెలల దుఃఖాన్నీ అయోమయాన్నీ తీసుకుంది. ఆ తెరవడం వచ్చింది దుఃఖాన్ని చివరి వరకూ జీవించాకే.

పైన చెప్పిన ఆ యోహాను 15 మాట ప్రకారం, తండ్రి ద్రాక్షతీగను ఫలవంతం చేసేది కత్తిరింపుతోనే. ఏళ్ల తరబడి ఆ మాట చదివాను. కానీ అది నా ఒంట్లో నిజమైంది ఈ కాలాల్లోనే. మూడవ మార్గాన్ని జీవిస్తే కత్తిరింపు ఉంటుంది. అది మీకు మనుషులను పోగొడుతుంది. కానీ అవతలి వైపు వచ్చే కొత్త చిగురు, మీ దగ్గర ముందు ఉన్నదానికంటే ఎక్కువ. నష్టమూ కొత్త చిగురూ రెండూ ఒకేసారి నిజం.

మీరు ఈ దారిలో నడిస్తే, దీన్ని ఎదురుచూస్తూనే నడవండి.

ఆ అరణ్యం ఇంకా ముగియలేదు

ఆందోళన అక్కడితో ఆగిపోలేదు. 2017లో, పరిచర్య వదిలేసి కంప్యూటర్ రంగం నేర్చుకుందామా అని ఆలోచిస్తున్న కాలంలో తిరిగి వచ్చింది. ఆ కాలం కొన్నేళ్ల తర్వాత, ఒక అతిథి గృహంలో డేవ్ ఇచ్చిన సహాయంతో ముగిసింది. (దాని గురించి తర్వాతి భాగంలో చెబుతాను.)

నేను ఇంకా లోపలే ఉన్న కాలాల్లోనూ అది తిరిగి వస్తూనే ఉంది. ఈ సంవత్సరం ఏప్రిల్‌లో కూడా, మా స్నేహితురాలు ఆండ్రియా రాసిన ఆందోళన మీద గెలుపు అనే పుస్తకం మీద పని చేస్తున్నాను. ఆలోచించే మెదడు నుంచి పుట్టే ఆందోళనకూ, భయం పుట్టించే లోపలి భాగం నుంచి వచ్చే ఆందోళనకూ తేడా నేర్చుకుంటున్నాను. నాది ఎక్కువగా మొదటి రకమే అని నమ్మేదానికి వచ్చాను.

ఆ పుస్తకపు మొదటి పేజీలే యెషయా 41:10ని నా ముందు పెట్టాయి: "భయపడకుము, నేను నీకు తోడైయున్నాను; దిగులుపడకుము, నేను నీ దేవుడను; నేను నిన్ను బలపరతును, నీకు సహాయము చేయుదును, నీతియను నా దక్షిణహస్తముతో నిన్ను ఆదుకొందును." పెద్దవాడినయ్యాక ఇన్నేళ్లూ నా వచనం ఇదే. ఏడవ అధ్యాయం రాస్తున్న మనిషి, ఏడవ అధ్యాయం చెబుతున్నదాని లోపలే ఇంకా ఉన్నాడని ప్రభువు దయగా చెప్పిన మాట అది. వెల చెల్లింపు ఆగలేదు. సహాయమూ ఆగలేదు.

పశ్చిమ దేశాల అరణ్యం

ఇది రాస్తున్న సమయానికి ఈ దారిలో నడుస్తున్నది నేను ఒక్కడినే కాదు. నాకు అత్యంత దగ్గరైన పశ్చిమ దేశాల మూవ్‌మెంట్ నాయకులు తమ సొంత అరణ్యం గుండా నడుస్తున్నారు.

ఒక్కొక్కరూ విడివిడిగా నాతో చెప్పేది ఒక్కటే: ఇండియాలో, ఆఫ్రికాలోని కొన్ని ప్రాంతాల్లో మామూలు అయిపోయిన ఆ పెరుగుదల, పశ్చిమ దేశాల్లో తాము ఆశించినంతగా ఇంకా రాలేదు. పశ్చిమ దేశాల గ్రూప్‌లు మొదలవుతాయి. చాలా వాటిలో మంచి ఫలం వస్తుంది. కానీ చాలా నిలవవు. ఎక్కువ భాగం రెండో తరం దగ్గరే ఆగిపోతాయి. నా ఆత్మీయ స్నేహితులు దీని గురించి నిజాయితీగానే ఉన్నారు. “ఎందుకు ప్రభూ?” అని ఆయననే అడుగుతున్నారు.

ఇదే నేను ముందు చెప్పిన లెక్కల సంగతి. జీవన విధానం అప్పటికే అక్కడ ఉంది. లెక్కలే ఇంకా అందుకోలేదు. ప్రతి మూవ్‌మెంట్ మొదటి సంవత్సరాలూ ఇలాగే కనిపించాయి. ముందు జీవన విధానం నడుస్తుంది. లెక్కలు వెనుక నుంచి వస్తాయి.

ఆలోచించే పాఠకుడు ఇక్కడ ఒక న్యాయమైన ప్రశ్న అడుగుతాడు. దానికి నినాదంతో జవాబివ్వదలచుకోలేదు. నాలుగు అలవాట్లు నిజంగా మూవ్‌మెంట్‌లను పుట్టిస్తే, తూర్పు దేశాల్లో జీవితమంతా చూసిన ఆ పెరుగుదలను పశ్చిమ దేశాల్లో నేను ఇంకా ఎందుకు చూడలేదు?

నాలుగు అలవాట్లు ఏ ఒక్క సంస్కృతికో చెందిన పద్ధతి కాదు. అవి సువార్తకే ఉన్న తీరు. ఒకదానితో ఒకటి పొంతన లేని కులాల, భాషల, శతాబ్దాల గుండా అవి నడవడం నేను కళ్లారా చూశాను. పశ్చిమ దేశాలు సువార్తకు అతీతం కావు. అక్కడ ఇది ఇంకా మొదటి రోజుల్లోనే ఉంది, అంతే.

మొదటి రెండు మార్గాలూ అక్కడ ఫలించడానికి కూడా తరాలు పట్టాయి. సామాన్య శిష్యుల మార్గం ఆ రెండింటి కంటే చిన్నది.

నా సొంత కాల లెక్కను నమ్మవద్దని కూడా నేర్చుకున్నాను. నా సొంత క్షేత్రం గురించి ప్రభువుతో ఇరవై ఏళ్లు వాదించాను. వాదించడం ఆపిన క్షణం అది పెరిగింది.

అలా అని ఇది పరీక్షకు అతీతమేమీ కాదు. అసలు పరీక్ష ఏమిటంటే, గ్రూప్‌ల వరుస ఎన్ని తరాలు వెళ్లిందన్నది కాదు. ఒకవేళ రెండో తరం దగ్గరే ఆగిపోయినా పర్వాలేదు. సామాన్య విశ్వాసులు కొత్త కొత్త గ్రూప్‌లు మొదలుపెడుతూ, ఇంకా ఎక్కువమందిని,

ఇంకా ఎక్కువ ఇళ్లను చేరుతూ, ఒక ప్రాంతమంతా నిండేవరకు వెళ్తూ ఉంటే చాలు. నేను చూస్తున్న ఫలం అదే.

ఒక తరం గడిచినా అది పశ్చిమ దేశాల్లో జరగకపోతే? సామాన్య విశ్వాసులు గ్రూప్ తర్వాత గ్రూప్ మొదలుపెట్టి, తమ చుట్టూ ఉన్నవాళ్లకు సువార్త అందించకపోతే? అప్పుడు ఆ నేల గురించి నేను పొరబడినట్టే. పొరబడ్డానని చెబుతాను కూడా. మనం చూస్తున్నది అది అనుకోను. మొదటి సంవత్సరాలను చూస్తున్నామనే నమ్ముతున్నాను. అయినా నా మాట మీద కాకుండా, ఫలం మీదే నన్ను నిలదీయమని కోరుతున్నాను.

పశ్చిమ దేశాల ఈ అరణ్య కాలం ఏదో ఊహ మాట కాదు. కళ్ల ముందు కనిపించే నిజమైన కష్టాలే దానిలో ఉన్నాయి. ఒక ఉదాహరణ చూడండి.

జీరో అవర్ నడిపే కోరీ, టీనేజర్లను వేసవి క్యాంపుల నుంచి డిస్కవరీ గ్రూప్‌లు మొదలుపెట్టడానికి ఇళ్లకు పంపుతూ ఏళ్లుగా పనిచేస్తున్నాడు. తాను నిలబడిన చోటినుంచి కనిపించే మూడు వెలలను అతను ఒక్కొక్కటిగా చెప్పాడు.

మొదటిది: తన టీమ్ భాగస్వామ్యం కోసం వెళ్లే చర్చిల నుంచీ తల్లిదండ్రుల నుంచీ వచ్చే విమర్శలు “ఇది అదుపు తప్పిన పని, ఇది పనిచేయదు” అనే మాటలు. రెండోది: వచ్చే కొద్దిపాటి ఫలం కోసం, తన టీమ్ ఎంతోమంది విద్యార్థులతో నడవాల్సి రావడం. మూడోది: సిబ్బంది, వాలంటీర్లు, విద్యార్థులు కాలేజీల కోసం వేరే రాష్ట్రాలకు వెళ్లిపోతూ, శిష్యులను తయారుచేయడానికి విలువ ఇవ్వని వేరే పరిచర్యల్లో దిగిపోవడం.

నాకు తెలిసిన పశ్చిమ దేశాల క్యాంపు పరిచర్యల్లో చాలా వాటికంటే ఎక్కువ కాలం కోరీ ఈ పనిలో ఉన్నాడు. తాను ఇంటికి పంపే టీనేజర్లకు అతను ఒక తండ్రి. అతను చెల్లిస్తున్న వెల ఇలా కనిపిస్తుంది: మూవ్‌మెంట్ పని అంటే ఏమిటో చుట్టూ ఉన్న పరిచర్య లోకానికి ఇంకా తెలియని ఒక దేశంలో, మూవ్‌మెంట్ కోసం యూత్ పరిచర్య నడపడం.

పశ్చిమ దేశాల్లో ఈ అరణ్య కాలం కనిపించే తీరు, ఇండియాలో నా అరణ్య కాలం కనిపించిన తీరుకంటే వేరు. పశ్చిమ దేశాల నాయకులకు డెంగ్యూ జ్వరమో హెపటైటిస్ సినో రాకపోవచ్చు. ఊరి గుసగుసలు లేవు. “తప్పుడు మనుషులను సంఘ స్థాపకులుగా చేస్తున్నారు” అనే నిందా లేదు. దాని బదులు ఉన్నది వేరే బరువు: మూవ్‌మెంట్ పని ఎలా కనిపిస్తుందో ఇంకా గుర్తుపట్టలేని ఒక లోకపు నిర్మాణ బరువు. వెనక్కి లాగే సంఘ పెద్దల సభ. ఏ గ్రూపూ మొదటి తరం దాటకుండా, ఎండిపోయినట్టు గడిచిన పద్దెనిమిది నెలలు. రెండేళ్లు ప్రయత్నించి, విత్తనం చనిపోయినట్టే కనబడడం చూసిన ఒక పాస్టర్.

ఆ వెలలు నా వెలల కంటే ఏమాత్రం తక్కువ నిజం కావు. రూపమే వేరు.

మీ జీవితంలో ఇది ఎలా కనిపిస్తుంది?

ఇంతవరకు చూపించిన వెలలు నావి, నా అత్యంత దగ్గరి స్నేహితులవి. నాలుగు అలవాట్లను తమ జీవితాలు మోయగలిగినంత పెద్ద స్థాయికి తీసుకెళ్లినవాళ్ల వెలలు ఇవి. మీరు మూవ్‌మెంట్ నాయకులు కాకపోవచ్చు. ఈ పుస్తకం చదివేవారిలో చాలామంది కారు కూడా.

మీరు మీ సొంత వెలలు చెల్లిస్తారు.

అవి మీ జీవితానికి తగినట్టే ఉంటాయి: మీరు డిస్కవరీ గ్రూప్ మొదలుపెట్టగానే మీకు దూరం జరిగే ఒక స్నేహితుడు. బాగా బిజీగా ఉండే భర్తో భార్యో, కుటుంబ డిస్కవరీ గ్రూప్ మీద మీ ఉత్సాహాన్ని పంచుకోని పిల్లలో. లేదా, ఇంకెవరూ మొదలుపెట్టకముందు, ఒకటి రెండేళ్లు ఒంటరిగా ఇది చేస్తూ ఉండే ఆ ఒంటరితనం.

మనలో చాలామందికి ఈ నిజం ఎవరూ చెప్పలేదు. మన కాలపు శిష్యత్వ పుస్తకాలు చాలాసార్లు హెచ్చరిక లేకుండా పెరుగుదలనే వాగ్దానం చేశాయి. పెరుగుదల నిజమే. వెలా నిజమే.

నాలుగు అలవాట్లను తీసుకొని, ప్రభువు మీ జీవితంలో పెట్టిన మనుషులతో నడవడం మొదలుపెడితే, మీకు ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. మీరు గౌరవించే మనుషులకు మీతో ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. మీ సొంత ఆందోళనలు మీకు గుర్తున్నదానికంటే పెద్ద గొంతుతో అరుస్తాయి. మీరు అందరికంటే ఎక్కువ ప్రేమించేవాళ్ల ముఖాల మీద ఆ వెల కనిపిస్తుంది. కానీ మీరు ఫలాన్నీ చూస్తారు. ఫలం నిజం. అది ఒక తరం దాటి నిలుస్తుంది. ఈ నడక మీకు వెల పెడుతుంది. అయినా ఆ వెలలో ప్రతి పైసా కూడా విలువైనదే.

వెల అంటే అరణ్యమే. యేసు అరణ్య కాలాల గుండా మళ్లీ మళ్లీ నడిచాడు. పరిచర్యకు ముందు ఒక్కసారి మాత్రమే కాదు. మీరూ మీ అరణ్యాల గుండా అలాగే నడుస్తారు. ఆయన మిమ్మల్ని అరణ్యం చుట్టూ తిప్పి తీసుకెళ్లడు. దాని గుండానే నడిపిస్తాడు. నడిపిస్తూ, ఒంటరిగా మాత్రం విడిచిపెట్టడు.

ధ్యానించడానికి

బాధ కొన్నిసార్లు ఈ దారిలో ఒక భాగమే. ఏదో తప్పు జరిగిపోయిందనడానికి గుర్తు కాదు. ఈ మాట, మీరు ఇప్పుడు ఉన్న కష్ట కాలాన్ని ఎలా కొత్తగా చూపిస్తోంది?

వెల భయం మిమ్మల్ని అడుగు ముందుకు వేయకుండా ఆపుతోందా? ఏ భయం?

మీ సొంత వెల ఇలా ఉండవచ్చు: దూరం జరిగే స్నేహితుడు, బిజీ అయిన భాగస్వామి, ఒకటి రెండేళ్ల ఒంటరి నడక. వీటిలో మీకు అన్నిటికంటే ఎక్కువ భయం దేని గురించి? దాన్ని నిజాయితీగా ప్రభువు ముందు పెట్టగలరా?

ఎనిమిదవ అధ్యాయం

ప్రభువు ఎలా పోషిస్తాడు?

దేవుని చేతి పోషణ కింద నేను చాలా కాలంగా బ్రతుకుతూ వచ్చాను. నాలుగవ అధ్యాయంలో ప్రభువు నాకు చెప్పిన మాటల్లో ఒకటి గుర్తుంది కదా: "నేను పోషిస్తాను" అని. ఆ మాట నా జీవితంలో ఎలా నిజమవుతూ వచ్చిందో ఇప్పుడు మీకు చెప్పాలనుకుంటున్నాను.

సింగపూర్ అవ్వ పంపిన రెండు వేల డాలర్లు

1996లో మేము చేతిలో డబ్బు లేకుండా ఓరల్ రాబర్ట్స్ యూనివర్సిటీకి వచ్చిన సంగతి ఐదవ అధ్యాయంలో చెప్పాను. అప్పుడు చెప్పకుండా వదిలిన ఒక సంగతి ఉంది. సిమోన పుట్టుకకు ముందు, కట్టలేని ఒక పెద్ద మొత్తాన్ని ఆసుపత్రికి ముందుగానే కట్టాలని తెలిసిన ఆ క్షణం గురించి ఇప్పుడు చెబుతాను.

మేము వచ్చినప్పుడు నా భార్య ఐదు నెలల గర్భిణి. టల్సా ఊరు మాకు కొత్త. సామాను ఏమీ లేని ఒక చిన్న ఒంటి పడకగది అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉండేవాళ్లం. నేను యూనివర్సిటీలోని ప్రేయర్ టవర్‌లో, లైబ్రరీలో పని చేస్తూ ఉండేవాడిని. శారా ఒక చర్చిలో పిల్లల సంరక్షణ పని చేస్తూ ఉంది. డెలివరీ జరగవలసిన ఆసుపత్రిలో మా వంతు మొత్తాన్ని ముందుగానే కట్టాలని, గర్భం చివరి రోజుల వరకూ మాకు తెలియనే తెలియదు. బ్యాంకు అకౌంటు ఖాళీగా ఉంది. గుండె దడదడలాడింది. ఆ స్థితిలో విశ్వాసం నిలుపుకోవడం మాకు కష్టంగానే ఉంది.

స్కూలు మొదటి వారాల్లోనే శారాకు జానిస్ అనే యువతితో మంచి స్నేహం కుదిరింది. జానిస్, ఆమె భర్త క్రిస్, ఇద్దరూ సింగపూర్ నుంచి వచ్చినవాళ్లే. కొన్ని నెలల తర్వాత, జానిస్ భర్త క్రిస్‌కు వాళ్ల అవ్వ ఒక పెద్ద మొత్తాన్ని బహుమతిగా ఇచ్చింది. అందుకున్న దాంట్లోనుంచి ఒక భాగాన్ని కృతజ్ఞతా అర్పణగా దేవునికి ఇవ్వాలని ఆ జంట

నిర్ణయించుకుంది. జానిస్ ప్రార్థించినప్పుడు, దాన్ని నా భార్యకు ఇవ్వమని ప్రభువు నడిపిస్తున్నట్టు ఆమెకు అనిపించింది. మా అవసరం ఆమెకు తెలియదు. దేవునికి తెలుసు.

వచ్చిన మొత్తం: రెండు వేల డాలర్లు. మాకు కావలసింది సరిగ్గా అంతే.

జానిస్ ఆ బహుమతిని శారాకు ఇచ్చిన తర్వాత, ఆమె భర్త క్రిస్‌కు తన సొంత అద్భుతం అందింది. మరుసటి రోజే స్కూలు అతనికి తెలిపింది: జీమ్యాట్ అనే పరీక్షలో అతనికి వచ్చిన స్కోరుకు, రెండు వేల డాలర్ల ఒకసారి స్కాలర్‌షిప్ ఇస్తున్నామని.

ఆ సంగతిని అప్పటినుంచి ఎన్నోసార్లు చెబుతూ వచ్చాను. ఆ అవ్వ మమ్మల్ని ఎప్పుడూ కలవనే లేదు. అప్పుడే కొత్తగా పెళ్లయిన జానిస్, క్రిస్, తాము ఎదురుచూడని బహుమతిలోని ప్రథమ ఫలాలను మాకు అందించారు. మొదటి బిడ్డ కోసం ఎదురుచూస్తూ, డబ్బు లేక ఇబ్బంది పడుతున్న ఆ యువ సెమినరీ జంట మేమే. భర్త భారతీయుడు, భార్య అమెరికన్. ఆ సహాయం మాకు ఎంతో పెద్దది. జానిస్, క్రిస్ లోబడినందువల్ల, దేవుడు మా అందరినీ చూసుకుంటున్నాడని మాకూ వాళ్లకూ కూడా చూపించాడు.

"పని ఆపకు" అని చెప్పిన చెక్కు

ఇది 2017లో మొదలైంది. ఆ సంవత్సరం మా నాన్న ఊళ్లో చనిపోయారు. మేము తీవ్రమైన డబ్బు ఇబ్బందుల్లో ఉన్నాం. పరిచర్య వదిలేసి, కంప్యూటర్ రంగం నేర్చుకొని ఉద్యోగం వెతుక్కుందామా అని ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాను.

మనసు పంచుకోగల సహవాసమేదీ నాకు లేదు. అప్పుడు మేము వెళ్తున్న సంఘంలో ఆరాధన నాకు ఎంతో ఇష్టంగా ఉండేది గానీ, అక్కడి బోధ మాత్రం మాకు సరిపడేది కాదు. మా మిషన్ పనిలోని రోజువారీ భారం, నేను మోయగలిగిన దానికంటే బరువుగా మారిపోయింది. నేను బాగా అలసిపోయాను.

2021 వచ్చేసరికి, నేను యాభైలోకి అడుగుపెట్టిన ఆ సంవత్సరానికి, నిజంగానే పని ఆపేయాలనుకున్నాను. కొద్ది నెలల ముందే అమ్మ కూడా వెళ్లిపోవడంతో, అలసటా దుఃఖమూ కలిసి ఒక్కసారే నా మీద పడ్డాయి. సరిగ్గా అప్పుడే, మా ప్రియ స్నేహితుడు డేవ్ బ్యారీ తన భార్య జోసలిన్‌తో కలిసి కాన్సాస్ సిటీకి వచ్చి మమ్మల్ని కలవాలన్నాడు. బాస్కిన్ రాబిన్స్ అనే ఐస్ క్రీమ్ షాపులో వాళ్లను కలిశాను. గంటసేపు కూర్చున్నాం. మేము చేస్తున్న పని ఏమిటో, దాన్ని మోయడానికి మేము ఎంత వెల చెల్లిస్తున్నామో చెప్పాను. డేవ్‌ను మాత్రం డబ్బు ఏమీ అడగలేదు. పని గురించి మాత్రమే చెప్పాను.

అతను తాను బస చేసిన గెస్ట్ హౌస్‌కు తిరిగి వెళ్లాడు. మరుసటి ఉదయం ఫోన్ చేసి, ఒకసారి రమ్మన్నాడు. వెళ్లగానే నా చేతిలో ఒక చెక్కు పెట్టాడు.

ఆ చెక్కు మీది మొత్తం నాకు ఎంతో అర్థవంతమైనది. ఎందుకంటే ఆ సంఖ్యలో పదకొండు ఉంది. నాకు గుర్తున్నంత కాలంగా, పదకొండు అనే సంఖ్య నా జీవితం మీద ప్రభువు పెడుతూ వచ్చిన ధృవీకరణ సంతకం లాంటిది. “నిన్ను చూస్తున్నాను. నేను ఇక్కడే ఉన్నాను. నేను పోషిస్తున్నాను” అని ఆయన నాతో చెప్పే తీరు అది. దేవ్‌కు ఇదేమీ తెలియదు. ప్రభువు తనకు చెప్పిన సంఖ్యను మాత్రమే అతను రాశాడు.

ఆ గెస్ట్ హౌస్ భోజనాల బల్ల దగ్గర కూర్చొని ఏడ్చాను.

ఆ చెక్కు ద్వారా ప్రభువు నాతో ఒకే ఒక్క వాక్యం చెబుతున్నాడు: “నేనే నిన్ను పోషించేవాడిని. నేను చూసుకుంటాను. పని ఆపకు.”

నేను పని ఆపలేదు.

నా సొంత దారి ముగిసిపోయిన చోట ప్రభువు తెరిచిన తలుపు ఆ చెక్కు. కానీ అసలు బహుమతి ఆ సంఖ్య కాదు, ఆ నడిపింపే. ఆయన నా అడుగులను స్థిరపరుస్తూ, నడక ఆపవద్దనీ, నీ చేతుల్లో నేను పెట్టిన పని చేస్తూనే ఉండమనీ చెబుతున్నాడు.

2022 డిసెంబర్ 4

ఇండియాలో ప్రభువు చేస్తున్న పనిని పంచుకోవడానికి ఒక సంఘం నన్ను పిలిచింది. సంఘం ఇంకా నిండకముందే నేను ముందుగా వెళ్లి కూర్చున్నాను. అప్పుడు, నేను అంతకుముందు ఎప్పుడూ కలవని ఒక ఆత్మీయ సోదరి, హాలు వెనుక నుంచి నా దగ్గరికి నడుచుకుంటూ వచ్చింది. నేను ఎవరో, అక్కడికి ఎందుకు వచ్చానో ఆమెకు తెలియదు. అయినా, ప్రభువు నన్ను పోషించబోతున్నాడని తాను ఆత్మలో చూశాననీ, ఆ మాట నాకు చెప్పి తీరాలనిపించిందనీ అంది. నేను నవ్వుతూ ఆమెకు కృతజ్ఞతలు చెప్పి, నేను వచ్చిందే సరిగ్గా అందుకోసమని కూడా చెప్పాను.

ఆమె మాటలు, ఎప్పటిదో ఒక పాత వాగ్దానాన్ని నాలో తట్టి లేపాయి. ఏళ్ల క్రితం, టల్సాలోని ఆ చిన్న అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉన్న రోజుల్లో, ప్రభువు నాకు ఇచ్చిన దర్శనం పరిమాణాన్ని చూసి భయపడుతున్న యువకుడిని నేను. ఆ దర్శనం కోసం పోషణ తానే ఇస్తానని ఆయన అప్పుడే నాకు వాగ్దానం చేశాడు. ఆ వాగ్దానం అప్పటినుంచీ నాలో మారుమోగుతూనే ఉంది. ఇదిగో, ఇప్పుడు అదే మాట, ఒక అపరిచిత మనిషి నోటి నుంచి మళ్లీ నా చెవికి వచ్చింది.

పాస్టర్ నన్ను పైకి పిలిచినప్పుడు, మేము మోస్తున్న దర్శనాన్ని పంచుకున్నాను. అప్పటినుంచి ఇంకో ఇరవై సంవత్సరాల్లో, అంటే 2040 నాటికి, ఆ దర్శనాన్ని ఎలా చేరుకోబోతున్నామో చెప్పాను. నేను మాట్లాడుతూ ఉండగా, సంఘంలో పట్రీషియా అనే ఇంకో ఆమె కూర్చొని ప్రార్థిస్తూ ఉంది. ఆమెను కూడా నేను అంతకుముందు ఎప్పుడూ కలవలేదు.

తర్వాత ఆమె నాకు చెప్పింది: "ప్రభూ, దీన్ని ఇంకా త్వరగా చేయగలవా? ఏడేళ్లలో చేయగలవా?" అని తాను అడిగిందట. అప్పుడు ఆయన ఆమె గుండె మీద ఐదు సంవత్సరాలు అని ముద్రించినట్టు అనిపించిందట.

నేను స్టేజి మీది నుంచి కిందికి దిగగానే, ఆమె నా చేతిలో ఐదు వందల డాలర్ల చెక్కు ఒకటి పెట్టి, దానితో పాటు ఒక మాట కూడా పెట్టింది. ఇరవై ఏళ్లు పడుతుందని మేము అనుకున్న దాన్ని ప్రభువు ఐదేళ్లలో చేస్తాడన్నదే ఆ మాట. చెక్కు మొత్తంలో కూడా ఐదే ఉంది. అందులో ప్రభువు ఉద్దేశం ఏమైనా ఉందా అని అప్పటినుంచి ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాను.

ఆ ఇద్దరి గురించీ పాస్టర్‌ను అడిగినప్పుడు, ఇద్దరూ తాను శ్రద్ధగా వినే నమ్మదగిన ప్రవచన స్వరాలే అని ఆయన చెప్పాడు. అందులోనూ పట్రీషియా ఆ సంఘంలో ప్రవచన పరిచర్యకు నాయకురాలు అని కూడా చెప్పాడు.

చెక్కు మీది తేదీ: డిసెంబర్ 4. ఆమెకు తెలియదు గానీ, 1991 నుంచి డిసెంబర్ 4 నా జీవితంలో గట్టిగా నాటుకున్న తేదీ. నాలుగవ అధ్యాయంలో చెప్పిన ఆ రోజే అది. పాస్టర్ రాబర్ట్ స్మిత్, ఆయనతో పాటు ఒక చిన్న ప్రార్థనపరుల గుంపు, నా మీద చేతులుంచి ఈ పిలుపులోకి నన్ను ప్రార్థించి పంపిన రోజు.

ఆ మాటను రాసి పెట్టుకొని పట్టుకున్నాను. అయితే నిజాయితీగా చెబితే, ఐదేళ్లు అనే మాట మీద నాకు అప్పుడు పెద్ద విశ్వాసం లేదు.

అప్పటినుంచి ప్రభువు మేము ప్రణాళిక వేసినదానికంటే ఎక్కువే చేశాడు. ఏళ్లుగా మాకు తోడుగా ఉన్న స్నేహితులూ భాగస్వాములూ అలాగే నిలబడ్డారు. కొత్తవాళ్లు కూడా వచ్చి చేతులు కలిపారు. దాంతో పరిచర్య ఒక రాష్ట్రం నుంచి ఎన్నో రాష్ట్రాల్లోకి వ్యాపించింది. 2040 వరకు పడుతుందనుకున్న దాన్ని ఆయన కొద్ది సంవత్సరాల్లోనే చేస్తూ వస్తున్నాడు. పట్రీషియా మాటకు ఐదేళ్లు నిండేది 2027 డిసెంబర్‌లో. ఈ రోజు మేము ఉన్న చోటు చూస్తే, ఆమెకు అనిపించినట్టే ఆయన ఐదేళ్లలో చేయగలడనే అనిపిస్తోంది. ఆమె ఆ చెక్కు నా చేతిలో పెట్టినప్పుడు నేను నమ్మలేకపోయాను. కానీ అది కళ్లముందే నెరవేరుతోంది.

అదీ ప్రభువు పోషణే.

టక్సన్ విమానాశ్రయంలో వచ్చిన ఫోన్

మీకు చెప్పిన ఆ రైలు గుర్తుంది కదా. ఆ రైల్లోనే ప్రభువు నాకు దీర్ఘాయుష్షు వాగ్దానం చేసి, హెపటైటిస్ సి నుంచి స్వస్థపరుస్తానని కూడా చెప్పాడు. ఆ సంగతిని అక్కడ పూర్తిగా చెప్పలేదు. మిగతాది ఇప్పుడు చెబుతాను.

జబ్బు ఒకసారి తిరిగి వచ్చాక, ఇండియాలో రెండవసారి, ఇంకా పొడవైన, ఇంకా కఠినమైన చికిత్స జరిగింది. ఆ చికిత్సతో వైరస్ మళ్లీ కనబడకుండా పోయింది. కానీ అది తిరిగి వచ్చే అవకాశం లేదని చెప్పగలగాలంటే, రెండు సంవత్సరాల తర్వాత మళ్లీ పరీక్ష చేయించుకోవాలి.

ఆ మధ్యకాలంలో అమ్మ ప్రార్థిస్తూ ఉంది. తన కొడుకు బాగవుతాడని ప్రభువు తనకు చెప్పాడని ఆమె తన సొంత డైరీలో రాసుకుంది. అది నేను తర్వాత చదివాను.

రెండేళ్ల గడువు వచ్చినప్పుడు కడుపు, కాలేయ వ్యాధుల నిపుణుడి దగ్గరకు వెళ్లాను. రక్తం తీసుకొని, ఫలితాలు కొద్ది రోజుల్లో వస్తాయన్నారు.

ఆ రోజుల్లోనే నేను టక్సన్ అనే పట్టణంలో, పాస్టర్ బాబ్ సంఘంలో ప్రసంగించడానికి వెళ్లి ఉన్నాను. బాబ్ మా పనిని చూడడానికి ఇండియా వచ్చిన స్నేహితుడు. తిరిగి ఇంటికి వెళ్లే విమానం కోసం టక్సన్ విమానాశ్రయంలో గేటు దగ్గర కూర్చొని ఉండగా, వైద్యుల ఆఫీసు నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

ఫోన్‌లో స్వరం చెప్పింది: “వైరస్ కనబడలేదు.”

నా భార్యకు ఫోన్ చేశాను. ఏడుస్తూనే చేశాను.

అప్పటినుంచి ప్రతి సంవత్సరం పరీక్ష చేయించుకుంటూనే ఉన్నాను. ఇరవై సంవత్సరాలు గడిచాయి. ఇప్పటికీ వైరస్ కనబడలేదు.

2000ల మొదట్లో ఆ రైల్లో స్వస్థపరుస్తానని వాగ్దానం చేసిన ఆ స్వరమే, అంతకుముందు కూడా నాతో మాట్లాడింది. అమెరికా వచ్చిన కొత్తలో చినూక్‌లోని ఒక అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఒకసారి, ఆ తర్వాత ఏడాదో రెండేళ్లో గడిచాక టల్సాలో ఇంకోసారి ఆ స్వరం నాతో మాట్లాడింది.

నా జీవితంలో ప్రభువు నాతో మాట్లాడిన సందర్భాలు లెక్కలేనన్ని ఉన్నాయి. వాటిలో కొన్నింటిని ఈ అధ్యాయాల్లో మీతో పంచుకుంటూ వచ్చాను. పంచుకున్నవన్నీ చాలా చిన్న మాటలే. ఒక్క వాక్యమో, కొన్ని మాటలో. మామూలు చోట్లలో ఒక మామూలు

మనిషికి చెప్పిన మాటలు అవి. కానీ ప్రతి వాగ్దానమూ నిజమైంది. కొన్ని వారాల్లోనే నెరవేరాయి, కొన్ని దశాబ్దాలు గడిచాకే నిజమయ్యాయి. ఎలా అయినా, దేవుడు మాత్రం నమ్మదగినవాడుగా నిలిచాడు.

నా జీవితంలో పోషణ అంటే ఇలా కనిపించింది.

లోటును సరిగ్గా కప్పిన చెక్కు

2026 జూన్‌లో మా కుటుంబమంతా కలిసి, కొలరాడో రాష్ట్రంలోని హోలీ అనే చిన్న ఊరికి, మా మేనమామ మనవరాలి పెళ్లికి హాజరవ్వడానికి కారులో వెళ్లాం. ఆదివారం ఉదయం ప్రసంగించమని అక్కడి పాస్టర్ నన్ను అడిగారు. శనివారం రాత్రి వరకూ ప్రభువు నుంచి నాకు ఏ మాటా రాలేదు. ధ్యానించడానికీ సిద్ధపడడానికీ సమయం కూడా దొరకలేదు. అలాగే నిద్రపోయాను.

అర్ధరాత్రి, భుజం మీద ఎవరో తట్టినట్టు అనిపించింది. నా భార్యేమో అనుకొని లేచి చూస్తే, ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది. మళ్లీ పడుకున్నాను. రెండోసారీ అలాగే జరిగింది. తర్వాత మూడోసారి కూడా. మూడూ శరీరానికి తగిలిన నిజమైన స్పర్శలే.

అలా పడుకొని ఉండగానే, ప్రభువు చెబుతున్నట్టు అనిపించింది. అమెరికాకు ఇవ్వడానికి ఆయన దగ్గర, మా కుటుంబం ద్వారా, ఒక ప్రత్యేకమైన ఉద్దేశం ఉంది. అందులోకి మా అందరినీ ఆయన పిలుస్తున్నాడు. ఇప్పుడు అమెరికాలో స్థిరపడిన మా బంధువుల్లో దాదాపు అందరూ, ఈ ఖండం మీద ఎక్కడో ఒక చోట సువార్తను అందిస్తున్న పాస్టర్లుగానో, మిషనరీలుగానో పరిచర్య చేస్తున్నారు. పెళ్లిలో వాళ్లందరినీ చూస్తూ ఉన్నాను. తరతరాలుగా తాను తీర్చిదిద్దుతూ వచ్చినది ఏదో ఇప్పుడు విడుదల కాబోతోందని ప్రభువు చెబుతున్నాడు.

ఆదివారం ప్రసంగం బాగా జరిగింది. ఆ మాట అమెరికాను చేరడం గురించే.

ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి మా బ్యాంకు అకౌంటు మైనస్‌లోకి వెళ్లిపోయి ఉంది. ఊహించని ఒక చార్జి పడింది. క్రెడిట్ కార్డులు వాడడం మేము అప్పటికే మానేశాం. పైగా ఆ నెల ప్రయాణాలు అనుకున్న దానికంటే ఎక్కువ ఖర్చు తెచ్చాయి. లోటు ఎంతో చూశాను. తర్వాత, ఆదివారం ప్రసంగానికి హోలీ సంఘం ఇచ్చిన చెక్కు వైపు చూశాను.

అది దాదాపు సరిగ్గా ఆ లోటు మొత్తమే.

మాట ఇచ్చింది దేవుడే. దాన్ని వినడానికి నన్ను నిద్రలేపిందీ ఆయనే. మా కుటుంబం కోసం తన దర్శనంలో ఒక భాగాన్ని చూపించి, అదే ఆదివారం బ్యాంకు లోటును కూడా తీర్చాడు.

కుటుంబంగా మారిన సహవాసం

మా కుటుంబం చెల్లించిన వెలకు జవాబుగా వచ్చిన పోషణ ఏ ఒక్క క్షణంలోనో రాలేదు. సంవత్సరం వెంట సంవత్సరం, మా చుట్టూ మెల్లగా పోగవుతూ వచ్చిన ఒక సహవాసంగా వచ్చింది.

ఒక ప్రపంచవ్యాప్త గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ కుటుంబం మాకు అవసరమైంది. ప్రభువే ఆ కుటుంబాన్ని మాకు ఇచ్చాడు. దానికి మేము కృతజ్ఞులం. నెలకోసారి నన్ను కలిసి కనిపెట్టుకునే ఒక పెద్ద నాకు ఉన్నారు. నా జీవితంలో ఆయన పని ఒక్కటే. నేను ఎలా ఉన్నానో అడగడం, వినడం, నా కోసం ప్రార్థించడం.

నేను ఒక టీమ్‌లో భాగంగా ఉన్నాను. ఎన్నో ఏళ్లు మోసినట్టు ఇప్పుడు ఒంటరిగా భారాన్ని మోయడం లేదు. 2000లలో కంటే ఆరోగ్యకరమైన జీవనశైలి ఇప్పుడు పాటిస్తున్నాం. ఆ కుటుంబం తన నాయకులకు ఆరోగ్య బీమా కూడా ఇస్తుంది. ఆ సహవాసం లోపల మేము ఎన్నో విధాలుగా నేర్చుకున్నాం, ఎంతో ఎదిగాం.

అన్నిటికంటే కష్టమైన కాలాల్లో ఇలాంటి సహవాసమే మాకు ఎంతో అవసరమైంది. కాలిన గాయాల తర్వాతి సంవత్సరాలు. ఆ జబ్బు నిర్ధారణ. ఆ పుకార్లు. మా కుటుంబం అమెరికాకు తిరిగి వెళ్లాల్సి రావడం ఒక పెద్ద మార్పు. ఇంకా ఎన్నో కష్టకాలాలు. ఇప్పుడు ఆ అండ మాకు ఉంది. ఎలా అడగాలో కూడా నాకు తెలియని ఒక రకమైన పోషణ ఇది.

చిన్న సంగతుల్లో కూడా ఈ సహవాసం నాకు నిజం చెబుతుంది. ఏళ్ల తరబడి నేను, దారి ఎంత ఇబ్బందైనా సరే, సమయాలు ఎంత అధ్వాన్నమైనా సరే, దొరికిన అన్నిటికంటే చవక విమాన టికెట్టే కొనేవాడిని. చివరికి ఆ సహవాసంలోని స్నేహితుడు మార్క్ నాతో తెగేసి చెప్పాడు. ఈ వయసులో ఇలా చేయడం సరైనది కాదు అన్నాడు. రాత్రి పదకొండుకు బయలుదేరి మరుసటి ఉదయం తొమ్మిదికి ఎక్కడో దిగడం ఇక చూస్తూ ఊరుకోను అన్నట్టుగా మాట్లాడాడు. అతను చెప్పింది నిజమే. ఇప్పుడు పగటి విమానమే తీసుకుంటాను. వీలైతే డైరెక్ట్ ఫ్లయిట్ చూసుకుంటాను. అలసిపోయి తూలుతూ దిగడం కాదు, నిద్ర పూర్తి చేసుకొని, మరుసటి ఉదయానికి పనికొచ్చే స్థితిలో దిగుతాను.

ఏడవ అధ్యాయంలో ఆ కత్తిరింపు కాలాల గురించి చెప్పాను కదా. వాటిలో అన్నిటికంటే బాధాకరమైన నష్టం జరిగిన రెండు సంవత్సరాల లోపే, మా అమ్మాయి సిమోన గ్లోబల్ కవనెంట్ ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్‌గా బాధ్యతలు స్వీకరించింది. ఏళ్లుగా ఆమె మా పక్కనే

సేవ చేస్తూ వచ్చింది. ఇప్పుడు ఆ బాధ్యతలో ఆమె ఒక సంవత్సరం పూర్తి చేసుకుంది. ఆమె దీన్ని ప్రణాళిక వేసుకోలేదు. తన సొంత మాటల్లోనే చెప్పింది: "నేను ఫైన్ ఆర్ట్స్‌లో మాస్టర్స్ చేద్దామనుకున్నాను. కానీ నా సొంత కుటుంబంలో, మా వారసత్వంలో దేవుడు చేస్తున్న దాన్ని వదులుకోలేకపోయాను."

డిగ్రీ చివరిలో ఆమె చేసిన పరిశోధన, వేర్వేరు సంస్కృతుల మధ్య పెరిగే పిల్లలు నివసించే ఆ మధ్య స్థలాన్ని పరిశీలించింది. మనం గమ్యం చేరుకునే వరకు కట్టుకునే తాత్కాలిక గుడారాల గురించీ, ఇటు పూర్తిగా గమ్యస్థానానికి చేరనూ లేక, అటు పూర్తిగా సొంత ఇల్లూ అనిపించక మధ్యలో ఉండిపోయే ఆ విచిత్రమైన స్థితి గురించీ ఆ పరిశోధన చెబుతుంది.

వేరు సంస్కృతుల మధ్య పెరగడం ఆమెకు వెల కూడా, బహుమతి కూడా అయింది. ఆమె, ఆమె తోబుట్టువులు పూర్తిగా ఇండియా వాళ్లు, అదే సమయంలో పూర్తిగా అమెరికన్లు. ఏ ఒక్క గడిలోకో ఇమిడిపోయే పిల్లలు కారు. అప్పట్లోనే ఆమె చేసిన కళాకృతులు, పరదేశంలో పరాయి మనిషి, దాగే చోటు, ఆశ్రయం అనే పేర్లతో, ఆ లోపలి లాగుతున్న భావనకు అప్పుడే పేరు పెడుతున్నాయి.

సరిగ్గా అలాంటి చిన్న గుడారాల్లోనే సమావేశమయ్యే సంఘాల మూవ్‌మెంట్‌కు తన యవ్వనాన్ని ఇవ్వబోతోందని ఆమెకు అప్పుడు తెలియదు. నేను ఆమెను అడిగాను. ఆమె సరే అంది.

పరిచర్యలో ఉన్న కుటుంబపు బరువు చిన్నది కాదు. దర్శనం చాలా పెద్దది. ఒక కుటుంబానికి వారసత్వంగా ఇచ్చిన ఒక పెద్ద కోత పొలం అది. అంత పెద్ద దర్శనం లోపల ఒక ఆర్టిస్ట్‌కు చోటు ఎక్కడ ఉంటుందా అని ఆమె ఆలోచించింది. ఆమెకు జవాబు తెలియలేదు. కొంతకాలం ఆ ప్రశ్నను ఒంటరిగానే పట్టుకొని తిరిగింది.

తర్వాత ఒక రాత్రి ఆమె ఇండియా మ్యాప్ ముందు కూర్చుంది. జిల్లాల సరిహద్దులన్నీ గీసి, ఒక్కో జిల్లా పేరు రాసి, మా పరిచర్య జరుగుతున్న జిల్లాలకు రంగులు వేసింది. అప్పుడు ఆమెకు అది కనిపించింది. పరిచర్య పొలంపైకి దిగివస్తున్న దేవుని మహిమ వస్త్రం! 'సముద్రము జలములతో కప్పబడియున్నట్టు లోకము యెహోవా మహిమను గూర్చిన జ్ఞానముతో నిండియుండును' అని హబక్కూకు ప్రవక్త పలికిన వాగ్దానంలా అది ఆమెకు గోచరించింది.

దానితో పాటు వచ్చిన భావానికి ఆమె దగ్గర వేరే పేరు లేదు. దేవుడు చేస్తున్న దీంట్లోనుంచి నేను బయట ఉండిపోకూడదు అనే ఆధ్యాత్మిక తపనే అది. తన సొంత కుటుంబంలో, తన సొంత వారసత్వంలో దేవుడు చేస్తున్న దాన్ని ఆమె వదులుకోలేకపోయింది.

ఈ కాలం ఇండియా కోసం అని ఆమెకు అర్థమైంది. ప్రతి జిల్లాలోనూ మూవ్‌మెంట్ జీవన విధానం వేళ్లూనుకోవడం చూడాలన్నదే ఆమె తపన. దాని కోసం ఆమె తన సొంత కల అయిన పై చదువును పక్కన పెట్టింది. ప్రస్తుతానికి మాత్రమే పక్కన పెట్టింది. ముందున్న ఏదో ఒక కాలంలో, చేతులతో కళాకృతులు చేయడానికి దేవుడు తనను మళ్లీ విడుదల చేస్తాడని నమ్మింది. ఇండియా కోసం దేవుడు తన వాగ్దానాన్ని నెరవేరుస్తాడని ఆమెకు మొదటిసారి గట్టి విశ్వాసం కలిగింది. ఆయన తమకు తోడై ఉన్నాడని, సొంత శక్తిపై ఆధారపడాల్సిన అవసరం లేదని భావించింది.

ఒక్కసారి కూడా నేను ఆమె పనిని వెనక నుంచి సరిచూడవలసి రాలేదు. 2026 మే 21న, పెంతెకొస్తు వారంలో, పని తర్వాతి కాలానికి, అంటే నేను రాయబోని భాగానికి, ఆమె తన సంతకం పెట్టింది. ఆ కాలం పొడవు ఎంతో మాత్రం ప్రభువుకే వదిలేసింది. సిమోన దర్శని, ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్. నాలుగో తరం మూవ్‌మెంట్ నాయకురాలు. ఆరో తరం క్రీస్తు అనుచరురాలు. తాను నన్ను పోగొట్టుకోనిచ్చిన దాన్నే, ప్రభువు నా సొంత ఇంటి ద్వారా తిరిగి ఇచ్చాడు. ఒంగోలులో మొదలైన ఆ పని ఆమె చేతులకు అందింది.

మా పిల్లల్లో ఇద్దరు తమ సొంత కాపురాలు మొదలుపెట్టడం ఇప్పటికి చూశాం. మొదట సిమోన, 2016లో, జోసాయాను పెళ్లి చేసుకుంది. జోసాయా తల్లిదండ్రులు పీటర్, మెర్సీ కూడా మిషనరీలే. అతని తాతముత్తాతలు ఉత్తర అమెరికా నుంచి వచ్చి, ఇండియాలో సుదీర్ఘ మిషన్ సేవల వారసత్వాన్ని విడిచిపెట్టినవాళ్లు. ఆ పెళ్లితో, సువార్తను మోసుకువస్తున్న ఇంకో రెండు వంశాలు మా వంశంలో వచ్చి కలిశాయి.

మా రెండవ అమ్మాయి షేనా, 2024 మార్చి 8 శుక్రవారం, కాన్సాస్ సిటీలో జాయన్‌ను పెళ్లి చేసుకుంది. ఆరవ అధ్యాయంలో చెప్పిన ఆ రెండు ఇళ్ల సంగతి గుర్తుంది కదా. జాయన్ తల్లిదండ్రులు రాండీ, కెల్సీ. మా సొంత సంఘం అని మేము చెప్పుకోవడం మొదలుపెట్టిన సంఘానికి వాళ్లే పాస్టర్లు. ముప్పై ఏళ్లకు పైగా నిస్సహాయ పిల్లల కోసం, కుటుంబాల కోసం సేవ చేస్తున్నవాళ్లు. రెండు ఖండాల మీది రెండు కుటుంబాలు, పూర్తిగా వేరు వేరు దారుల గుండా నడిచి వచ్చి, ఆ పెళ్లి స్టేజి దగ్గర కలిశాయి.

ఆ వారమంతా కాన్సాస్ సిటీలోని మా ఇల్లు ఆ అందరితో నిండిపోయింది. కుటుంబమూ ప్రాణ స్నేహితులూ సముద్రం అవతలి నుంచి విమానాల్లో వచ్చారు. ఇంకొందరు టెక్సస్ నుంచీ మొంటానా నుంచీ కార్లలో వచ్చారు. శారా అమ్మానాన్నలు బ్రెంట్, నాన్సీ ఆ వారమంతా మాతోనే కూర్చున్నారు. ఆమె అక్కాచెల్లెళ్లూ, మా పిల్లలు కలిసి పెరిగిన పెద్ద కజిన్ల గుంపూ కూడా వచ్చారు.

ఆ వారంలోనే, పెళ్లికి ముందు మన సంప్రదాయంగా జరిగే నలుగును, కుటుంబ ఆశీర్వాదంగా ఒక స్నేహితుల ఇంట్లో జరుపుకున్నాం. మటన్ పులావ్ నేనే స్వయంగా వండాను. మరుసటి మధ్యాహ్నం షేనా పెళ్లికూతురుగా అలంకరించుకుంది. అక్కాచెల్లెళ్లు ఆమెను బయటికి తీసుకెళ్లారు. 2003లో మేము ఆసుపత్రికి పరుగెత్తుకెళ్లిన ఆ పాప,

2024 మార్చిలో ఒక శుక్రవారం మధ్యాహ్నం, అంతర్జాతీయ మహిళా దినోత్సవం నాడు, పెళ్లికూతురుగా స్టేజి వైపు నడిచింది. ప్రభువు ఆ రెండు వంశాలను ఒకటి చేశాడు. అప్పుడు నాకు కలిగిన భావాన్ని చెప్పడానికి మాటలు చాలవు.

ఇవీ కుటుంబానికి అందిన పోషణ రూపాలు. ఇవి ఒక్క రోజున ఒక కవరులో రావు. సంవత్సరాల మీదుగా, మెల్లగా కుటుంబంగా మారే ఒక సహవాసం ద్వారా వస్తాయి.

ఒక్క చేతి నుంచే కాదు

ఒక గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌ను మోసేవి మూడే విషయాలు: మనుషులు, డబ్బు, దేవుని జ్ఞానం. దర్శనం ఎంత పెద్దదైతే, ఈ మూడూ అంత ఎక్కువ అవసరం. ఈ పనిలో మా అందరికంటే ఎక్కువ చురుగ్గా పనిచేస్తున్నది ప్రభువే. మనుషులకు మాత్రం, మాతో చేతులు కలిపే స్వేచ్ఛ ఉంది. పక్కకు తప్పుకునే స్వేచ్ఛ కూడా ఉంది. రెండూ నిజంగానే జరుగుతాయి.

సిమోన తాను చూసిన దర్శనాన్ని వివరించి చెప్పినప్పుడు, దానికి జవాబుగా ఒక పెద్ద మొత్తంలో విరాళం వచ్చింది. ఆమె విశ్వాసంతో ముందడుగు వేసి ప్రభువును అడిగింది. ఆ దాత కూడా ఉదారంగా స్పందించారు. కానీ తర్వాత సమస్యలు వచ్చాయి. దర్శనంతో ఏ సంబంధమూ లేని రకం సమస్యలు అవి. దాంతో ఆ విరాళాన్ని తిరిగి ఇచ్చేయవలసి వచ్చింది. ఆ కాలాన్ని సిమోన బాగానే భరించింది. ముందుకు వెళ్లడం మాత్రం ఆపలేదు.

అలాంటి కాలాల్లో నేను నేర్చుకున్నది ఇది: ఒక చెయ్యి వెనక్కి తీసుకున్నప్పుడు, ప్రభువు దగ్గర అప్పటికే వేరే చేతులు సిద్ధంగా ఉంటాయి. ఈసారి, వెళ్లిపోయిన ఒక్క దాత స్థానంలో ఇంకో ఒక్క దాత రాలేదు. ఒక గుంపే వచ్చింది. ఆ ఒక్కరు వదిలిన ఖాళీని నింపడానికి ఎందరో స్నేహితులు కలిసి ముందుకు వచ్చారు. మాకు అవసరం వస్తుందని మాకే తెలియకముందే, ప్రభువు వాళ్లను సిద్ధం చేస్తూనే ఉన్నాడు.

దేవుడు మంచివాడు.

మనం ఎదగడం కోసం ఆయన మనల్ని లేమిలో నడవనిచ్చే కాలాలు ఉంటాయి. మరికొన్ని సమయాల్లో ఆయన తన ఔదార్యాన్ని చూపిస్తాడు. అప్పుడు ఆయన పోషణ మనకంటే ముందే నడుస్తుంది. పని ఆయనదే.

అద్భుతం, మామూలు దారి

అద్భుతాల మీదే మరీ ఎక్కువ ఆధారపడటం కూడా జరుగుతుంది. జార్జ్ ముల్లర్ చూసిన ఫలాలేమీ లేకుండా, "ప్రభువు పోషిస్తాడు" అంటూ, ముల్లర్ విశ్వాసం మాకూ ఉందన్నట్టు నటించడం అలాంటిదే. ముల్లర్ ఎవరో చెబుతాను. పంతొమ్మిదవ శతాబ్దంలో ఇంగ్లండ్‌లో వేలమంది అనాథ పిల్లలను పోషించిన మనిషి అతను. డబ్బు ఎవరినీ అడగకూడదని, ప్రార్థించడమే తన పని అని, ఇచ్చేలా మనుషులను కదిలించే పని ప్రభువుదే అని అతను నమ్మాడు.

ప్రభువు ముల్లర్‌ను ఆ దారిలోనే నడిపించాడు. ముల్లర్ కూడా దానికి తగినట్లే గొప్ప విశ్వాసం చూపించాడు. కానీ ప్రభువు మామూలుగా పనిచేసేది ఆ దారిలో కాదు. ఆయన అన్నిటినీ చేసే పద్ధతిలోనే పోషించడమూ చేస్తాడు. అంటే, మనుషుల ద్వారా. ఒకరికి అవసరం ఇస్తాడు. ఆ అవసరం ఇంకొకరికి వినబడేలా చేస్తాడు. సహాయపడేలా వాళ్ల గుండెను కదిలిస్తాడు.

అద్భుతాలు దేవుడు ఇప్పటికీ కచ్చితంగా చేస్తాడు. పరలోకం నుంచి నేరుగా వనరులు దించడమో, కలలో ఒక దాతతో మాట్లాడడమో ఆయనకు అసాధ్యం కాదు. ఇండియాలోని మా పల్లెల్లో ఒకదాంట్లో, ఒక యువ రైతు ఆరు వందల అడుగుల లోతు బోరు వేసినా నీళ్లు పడలేదు. దాంతో పంటా కుటుంబమూ ప్రమాదంలో పడ్డాయి. అతనూ, అతని చుట్టూ ఉన్న విశ్వాసులూ దేవునికి మొరపెట్టారు. నీళ్లు వచ్చాయి. పొలం నిలబడేటన్ని నీళ్లు వచ్చాయి.

మా సొంత కుటుంబమూ అద్భుతాలు చాలానే చూసింది. మా నాన్నగారు తన జీవితపు మొదటి సగం నాస్తికుడిగా ఉన్నారు. ఒక రోజు మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు, నిద్రపోతూ ఉండగా రక్షించబడ్డారు. మంచం పక్కన అమ్మ ప్రార్థిస్తూ ఉంది. ఆయన కేకలు పెడుతూ, వణుకుతూ లేచారు. దర్శనంలో యేసునూ, ఒక కోత కోయాల్సిన పొలాన్ని చూశారు. ఆ ఒక్క కల ఆయనను యేసు అనుచరుడిగా చేసింది. చివరికి సువార్త సేవకుడిగా కూడా చేసింది. దర్శనంలో యేసును కలుసుకొని, ఆ తర్వాత పౌలుగా పిలవబడిన కొత్త నిబంధన సౌలు జ్ఞాపకంగా, క్రైస్తవ పేరుగా ఆయన పాల్ అనే పేరు పెట్టుకున్నారు.

అద్భుతాల కోసం విశ్వాసం, మా ఇంట్లో తరతరాలుగా వస్తున్నదే. మా తాతయ్య అమ్మమ్మలు ఆ విశ్వాసంలో నుంచే పరిచర్య చేశారు. ఆ దర్శనం తర్వాత మా నాన్నగారు పాల్, మా అమ్మ రవ రత్నకుమారి, ఇద్దరూ కలిసి అందులోనుంచే సేవ చేశారు. ఇప్పుడు

నేనూ నా భార్యా అందులోనుంచే పరిచర్య చేస్తున్నాం. సిమోన దాన్ని ముందుకు తీసుకెళ్తోంది.

అద్భుతాల దారి నిజమే. కానీ దేవుడు మామూలుగా ఎంచుకునే దారి అది కాదు.

మామూలు దారి అంటే, యేసే సాధారణంగా నడిచిన దారి. మనుషులతో పంచుకునే మనుషుల ద్వారా పనిచేయడం. తండ్రి మనుషులను తన దగ్గరికి ఆకర్షిస్తాడు. ఆత్మ దేవుడు మనుషులను మేల్కొలుపుతాడు. యేసు తనతో పాటు పనిచేయడానికి మనుషులనే నియమించాడు. రక్షణ వచ్చేది ఆ దారిలోనే. పోషణ లభించేదీ ఆ దారిలోనే.

మీరు ఏమి ఎదురుచూడవచ్చు

ఈ పుస్తకం చదివి మీరు మూడవ మార్గంలో నడిస్తే, పోషణ విషయంలో మీరు ఎదురుచూడగలిగేది ఇది.

చెక్కు ప్రతిసారీ సమయానికి రాకపోవచ్చు. స్వస్థత మీరు కోరుకున్న కాలానికి రాకపోవచ్చు. స్వరం మీకు అన్నిటికంటే అవసరమనిపించిన వేళకు వినబడకపోవచ్చు. కానీ మీకు సరిపడేది మాత్రం వస్తుంది. అది చాలాసార్లు, మీరు వ్యూహం వేయని ఒక స్నేహం ద్వారా, ఒక సామాన్య శిష్యుడి నుంచి వచ్చే చిన్న ఊహించని బహుమతి ద్వారా వస్తుంది.

ఇన్నేళ్లలో నేను నేర్చుకున్నది ఇది. పోషణ మామూలుగా తీసుకునే రూపం "సరిపడినంత" అనేదే. దండిగా కాదు, విలాసంగా కాదు. అలాగని లేకుండా పోవడమూ కాదు. సరిగ్గా సరిపడినంత. లోటును కప్పే చెక్కు. "పని ఆపకు" అని చెప్పే అర్థవంతమైన సంఖ్య. తమ అవ్వ ఇచ్చిన బహుమతిని ఉదారంగా పంచుకునే స్నేహితులు. ఆసుపత్రి ఖర్చులకు కావలసినంత, సరిగ్గా సమయానికి.

మూడవ మార్గంలో నడుస్తుంటే, మీకు సరిపడినంత అందుతుంది.

తర్వాత వచ్చేది, ఈ దారిలో మీకు తోడు నడిచే కుటుంబం.

ధ్యానించడానికి

పోషణ చాలాసార్లు "సరిపడినంత, సరిగ్గా సమయానికి" అనే రూపంలోనే వస్తుంది. దేవుడు మీకు సరిగ్గా సరిపడినంత ఇచ్చిన సందర్భాలు మీ జీవితంలో ఎక్కడ చూశారు? ఆ సమయంలో దాన్ని గమనించారా?

మీరు ఎక్కడ అలసిపోయి, పని ఆపేద్దామనిపించి, ప్రభువే పోషించేవాడని వినవలసిన అవసరంలో ఉన్నారు?

ఈ వారం ఎవరికైనా ఇవ్వమని, ఎవరినైనా దీవించమని ప్రభువు మీ మనసులో పెడుతున్నాడా?

తొమ్మిదవ అధ్యాయం

ఈ దారిలో తోడు నడిచే కుటుంబం

ఈ పుస్తకం చెప్పినదంతా చివరికి నిజం కావలసిన చోటు ఒక్కటే: కుటుంబం.

ఒక జీవన విధానానికి అన్నిటికంటే చిన్న యూనిట్ కుటుంబమే. నాలుగు అలవాట్లు కుటుంబంలో పనిచేస్తుంటే, ఆ పైన సమాజమంతటా ఆ జీవన విధానం సాధ్యమే. కుటుంబంలో పనిచేయకపోతే, బయట మనం జీవన విధానం అని పిలుచుకునేదంతా నిజానికి నటనే.

ఇక మా సొంత ఇంటి సంగతి చెబుతాను. మనుషులు నన్ను అన్నిటికంటే ఎక్కువసార్లు అడిగిన ప్రశ్నకు జవాబు మా ఇంట్లోనే ఉంది. మా వాళ్లే ఆ జవాబు.

వాళ్లను ఇప్పుడు మీకు పరిచయం చేస్తాను.

నా భార్య గురించి చెబుతాను.

శారా మొదటిసారి ఇండియా వచ్చింది 1993లో. అప్పటికి ఆమె పదిహేడేళ్ల హైస్కూల్ అమ్మాయి. మా నాన్నగారు నడిపే పిల్లల ఆశ్రమ భవనానికి కాంక్రీట్ పైకప్పు వేయడానికి వచ్చిన ఒక పని టీమ్‌తో వచ్చింది. మూడవ అధ్యాయంలో ఈ సంగతి మీకు చెప్పాను కదా. ఆమె పెరిగింది అమెరికాలోని మోంటానా రాష్ట్రంలో, చినూక్ అనే చిన్న ఊరిలో. చుట్టూ గోధుమ పొలాలు, పైన పెద్ద ఆకాశం, ఊరి జనాభా సుమారు పన్నెండు వందలు. ఆమె అమ్మానాన్నలు బ్రెంట్, నాన్సీ ఆ ఊరి ప్రజలకు దశాబ్దాలుగా నిశ్శబ్దంగా సేవ చేస్తూ వచ్చారు. ఆమె పెరిగింది ఒక మామూలు ఇంట్లోనే. కానీ ఆ మామూలుతనమే ఆ ఇంటి అందం. స్థిరమైన, నమ్మకమైన, ఎప్పుడూ అందుబాటులో ఉండే ఇల్లు అది. చిన్న ఊరి బ్రతుకులో ఉండే మంచితనమంతా నిండిన ఇల్లు.

బ్రెంట్ ఎప్పుడూ జీతం తీసుకునే పాస్టర్ కాదు. తన నాన్న ఇళ్లు కట్టే వ్యాపారంలో పెరిగాడు. ఇరవైల వయసులో చినూక్ గోల్ఫ్ మైదానాన్ని నడిపాడు. ముప్పైలలో తన తమ్ముడు బీజేతో కలిసి వ్యవసాయం చేశాడు. కొంతకాలం బీమా పాలసీలు అమ్మాడు. ఇంకొంతకాలం చమురు, గ్యాస్ రంగంలో పనిచేశాడు. తమ ఊరి సంఘాల పరిపాలన కమిటీలో సేవ చేశాడు. మూడవ అధ్యాయంలో చెప్పిన ఆ క్రైస్తవ రేడియో స్టేషన్‌కు దశాబ్దాల పాటు అధ్యక్షుడిగా ఉన్నాడు. ఒకే ఒక్క చిన్న ప్రసారంతో మొదలైన ఆ స్టేషన్, అతని పర్యవేక్షణలోనే మోంటానా అంతటా, ఆవలకూ వినిపించే స్తుతి పాటల రేడియో నెట్‌వర్క్ అయింది.

ఆ ప్రతి బాధ్యతలోనూ అతను వెతికింది మాత్రం ఒక్కటే: తాను తోడుగా నిలిచి నడిపించగల ఇంకో యువకుడు.

తాను గోల్ఫ్ నేర్పిన ఒక కుర్రాడు, ఏళ్ల తర్వాత ఒక పెళ్లిలో అతని దగ్గరికి వచ్చి, "ఇన్నేళ్లూ నాకు గోల్ఫ్ కోచ్‌గా ఉన్నందుకు చివరికి కృతజ్ఞతలు చెప్పాలనిపించింది" అన్నాడు. బ్రెంట్ కన్నుకొడుతూ అతన్ని ఆటపట్టించాడు: "మొదటి సంవత్సరమే నా మాట విని ఉంటే, అప్పుడే అంతా నేర్చుకొని ఉండేవాడివి కదా!"

అతని పని తీరు అదే. నీ పని బాగా చెయ్యి. ఆ పని గుండానే సువార్త అందించు. నీ సొంత సంగతి చెప్పు. మనుషులను చేరే దారి అదే. ఇప్పుడు డెబ్బైల వయసులోనూ, నిత్యజీవం గురించి నిశ్చయత లేని ప్రతి ఒక్కరికీ, ఆ ప్రశ్నను ప్రభువు తన జీవితంలో ఎలా తేల్చాడో చెబుతూనే ఉన్నాడు.

బ్రెంట్ భార్య నాన్సీ, అతని సోదరి నెల్లీ జో, అతని పక్కనే, ఇంకా నిశ్శబ్దంగా, సేవ చేస్తూ వస్తున్నారు. వైకల్యాలున్న పిల్లల కోసం మా కుటుంబం ఇండియాలో ప్రారంభించిన శారాస్ కవనెంట్ హోమ్స్ సంస్థకు, అమెరికా నుంచి ఏళ్ల తరబడి వెన్నెముకగా నిలిచింది ఈ ముగ్గురే. బ్రెంట్ దాన్ని తనదైన సూటితనంతో చెబుతాడు: "ఎక్కువ పని చేసింది నాన్సీనే. నెల్లీ జో ఆమెకు బాగానే సాయపడింది." కాగితాల పని, ప్రార్థనలు, ఒక చిన్న సేవా సంస్థను నిలబెట్టి ఉంచే పొడవాటి స్నేహాలు. ఇవన్నీ ఈ ముగ్గురి మధ్యే సాగాయి. మా వెనుక నిలబడి చేసిన ఈ సహాయం వల్లే, వైకల్యాలున్న ఎందరో పిల్లలు దత్తత ద్వారా సొంత కుటుంబాలను పొందగలిగారు. శిష్యులను తయారుచేయడం అంటే ఇదే. ఒక చిన్న వంటగది బల్ల దగ్గరే జరిగేటంత సింపుల్ పని.

శారా రెండవసారి ఇండియా వచ్చినప్పుడు మేమిద్దరం కలుసుకున్నాం. అది 1994. చదువుల మధ్య ఒక సంవత్సరం సేవ కోసం వచ్చిన పద్దెనిమిదేళ్ల యువ మిషనరీ ఆమె. పిల్లలంటే ఆమెకు ఎంతో ప్రేమ. మొదట్లో మేమిద్దరం మాట్లాడుకున్నది చాలా తక్కువ. నాకు ఇరవై మూడేళ్లు, చేతి నిండా పని. ఆమెకు సిగ్గు ఎక్కువ.

ఆ తర్వాతి సంవత్సరంలో మా ఇద్దరి మధ్యా ఏదో మారింది. మా దేవుడు మమ్మల్ని ఒకరి కోసమే ఒకరిని చేశాడని మా ఇద్దరికీ అనిపించింది.

1996 జనవరి 5న, చినూక్‌లోని ఆమె సంఘంలో మా పెళ్లి జరిగింది. మా అమ్మానాన్నలు రాలేకపోయారు. సరిగ్గా ఆ నెలలోనే, ఇండియాలోని అమెరికా వీసా ఆఫీసులు ఖర్చుల సమస్యలతో మూసి ఉన్నాయి. మా కుటుంబం నుంచి ఎవరికీ వీసా దొరకలేదు. అమెరికాలో నాకు అయిన కొత్త స్నేహితులూ ఎవరూ రాలేకపోయారు. నా సొంత పెళ్లి రోజున, ఇరవై నాలుగేళ్ల వయసులో, నేను ఒంటరిగా నిలబడ్డాను.

ఆ రోజు నుంచి ఇప్పటివరకు, ప్రతి సంవత్సరమూ ఆమె నా తోడుగా నిలిచింది.

నేను చెల్లించిన ప్రతి వెలనూ ఆమె కూడా చెల్లించింది. నేను చెల్లించని ఎన్నో వెలలను ఆమె ఒక్కతే చెల్లించింది. ఈ ప్రయాణంలోని ప్రతి సంవత్సరమూ నాతోనే నడిచింది. ఆమె నిలిచింది బలవంతంగా కాదు, తనకు ఇష్టమై నిలిచింది. రెండు వందలమందికి పైగా వైకల్యాలున్న పిల్లలను, చాలామంది బ్రతికే అవకాశమే లేని సంస్థల్లోనుంచి కాపాడిన ఒక సంస్థను ఆమె కట్టింది. దానితో పాటే మా ఆరుగురు పిల్లలను కన్నది, పెంచింది, ప్రేమించింది. ఇల్లూ, పని, పిల్లలూ, నేనూ. అన్నీ ఆమె భుజాల మీదే నడిచాయి. ఆమెను మోసేవాళ్లు ఎవరూ లేని కాలాల్లో, ఆమె తనను తానే నిలబెట్టుకుంది.

అన్నిసార్లూ నేను ఆమె భారం తేలిక చేయలేదు. దాని గురించి కూడా ఈ పుస్తకంలో రాశాను. అయినా ఆమె ఇంకా ఇక్కడే ఉంది. నేనూ ఉన్నాను. పనీ నడుస్తూనే ఉంది.

కుటుంబం లేకుండా మూడవ మార్గంలో నడవలేరు. ఆ కుటుంబం పెళ్లి ద్వారా ఏర్పడిందే కావాల్సిన అవసరం లేదు. కొత్త నిబంధన శిష్యులు విస్తృత అర్థంలో ఒక ఆత్మీయ కుటుంబమే. నా విషయంలో మాత్రం అది నా పెళ్లే అయింది. నా జీవితంలో నాలుగు అలవాట్లకు మొదటి ఇల్లు శారానే.

కాలాలకు పేరుగా పుట్టిన మా ఆరుగురు పిల్లలు

మాకు ఆరుగురు పిల్లలు. ఒక్కొక్కరు పుట్టినప్పుడు దేవుడు మా జీవితాల్లో ఏమి చేస్తున్నాడో, ఆ కాలమే వాళ్ల పేరు అయింది.

సిమోన దర్శని. సిమోన అంటే వినేది. దర్శని అంటే దర్శనం ఉన్నది. ప్రభువు మాకు చూపిస్తున్నదాన్ని చూడడం నేర్చుకుంటున్న కాలంలో ఆమె వచ్చింది. ఇప్పుడు ఆమె గ్లోబల్ కవనెంట్ ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్. 2016లో జోసాయాను పెళ్లి చేసుకుంది.

షేనా ఆరాధన. ఆరాధననూ విజ్ఞాపన ప్రార్థననూ కలిసి నడిపించడం మేము నేర్చుకుంటున్న కాలంలో పుట్టింది. ఆరాధన అంటే ఏమిటో మన భాషలో మీకు చెప్పక్కర్లేదు. షేనా అంటే యిడ్డిష్ భాషలో అందమైనది. రెండూ కలిపితే: అందమైన ఆరాధన. షేనా ఆరాధన ప్రధానంగా ఉన్న పరిచర్య డిగ్రీ చదివింది. ఆమె భర్త జాయన్ కూడా ఒక ఆరాధన స్కూల్లోనే చదివి వచ్చాడు.

అమీరా జయ. మా కుటుంబం తీవ్రమైన శోధనల్లో ఉన్న కాలంలో ఆమె పుట్టింది. అమీరా అంటే యువరాణి. నిజంగానే ఆమె నడకలో ఎప్పుడూ ఒక రాజసం ఉంది. ఆమె నడిమి పేరును సత్య నుంచి జయకు మార్చాం. బాధ కాలంలో విజయాన్ని ముందుగానే ఒప్పుకున్న ఒక విశ్వాస ప్రకటన అది. అయినా సత్య కూడా ప్రవచనమే అయింది. గత కొన్నేళ్లుగా ఆమె సత్యాన్ని సమర్థించి నిలబడే పరిచర్యలోనే ఉంది.

జియానా ధన్య, జేమ్స్ రోహన్. వీళ్లిద్దరూ కవలలు. ధన్య అంటే దీవెన పొందినది, కృతజ్ఞత గలది అని అర్థం. రోహన్ అంటే పైకి ఎక్కేవాడు. పని వేగం పుంజుకుంటున్న ఒక కాలంలో, కృతజ్ఞతాస్తుతుల పండుగకు దగ్గరగా, మాకు ఎంతో అర్థవంతమైన ఒక తేదీన వీళ్లు పుట్టారు.

జోయెల్ జహాన్. జహాన్ అంటే పారసీక భాషలో ప్రపంచం అని అర్థం. జోయెల్ పోయిన వేసవిలో పిండ దత్తత ద్వారా మా కుటుంబంలోకి వచ్చాడు. మా పరిచర్య ప్రపంచవ్యాప్తంగా విస్తరిస్తున్న కాలంలో అతను మా జీవితాల్లోకి అడుగుపెట్టాడు.

ఆరుగురు పిల్లలు, ఆరు పేర్లు, మా కుటుంబంలో దేవుడు చేసిన పనికి ఆరు సాక్ష్యాలు. ఇది రాస్తున్న సమయానికి మా చిన్నవాడు జోయెల్‌కు ఏడాది నిండబోతోంది.

నాలుగు అలవాట్లు అన్నిటికంటే ముందు నిజంగా జీవించవలసిన చోటు కుటుంబమే. దేవుని స్వరం వినడం, ఆయనకు లోబడడం, ఒకరికొకరం అలా చేయడానికి సహాయపడడం. వీటిలో దేనిలోనూ మేము పరిపూర్ణులం కాదు. ఒక్క రోజు, ఒక్క మామూలు లోబడే పని చొప్పున, ప్రతీ రోజు కుటుంబంగా కలిసి ప్రభువును సేవించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం. అంతే.

భోజనం బల్ల

కాన్సాస్ సిటీలో నేనూ, నా భార్యా, కవలలూ, జోయెల్‌తో కలిసి కుటుంబ డిస్కవరీ గ్రూప్‌గా కూర్చోవడానికి ప్రయత్నిస్తాం. నిజం చెప్పాలంటే, సమయం కుదరక ఇబ్బంది పడుతూనే ఉంటాం. కుదిరిన వారాల కంటే తప్పిపోయిన వారాలే ఎక్కువ.

కూర్చున్నప్పుడు కూడా, సమయం వెతుక్కొని కొంత పెనుగులాడాకే కూర్చుంటాం. దీని గురించి మీతో నిజాయితీగానే ఉండాలనుకుంటున్నాను.

అదే సమయంలో ఇంకో నిజం కూడా చెప్పగలను: నాలుగు అలవాట్లు నాకు ఇప్పుడు కేవలం వారానికోసారి చేసే పద్ధతి మాత్రమే కాదు. అవి నా జీవన విధానమే అయిపోయాయి. దేవుని స్వరం వినడం, ఆయనకు లోబడడం, ఇంకొకరు అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఇవి ప్రతి రోజూ నా లోపలే నడుస్తూ ఉంటాయి. విమానాశ్రయాల్లో, నా పిల్లల మీద చేసే ప్రార్థనల్లో, తెలియని మనుషులతో కలిసి చేసే భోజనాల్లో, ఇంకా ఎవరూ లేవకముందే ఒంటరిగా లేఖనం చదువుకునే తీరులో నడుస్తాయి. కుటుంబ డిస్కవరీ గ్రూప్ ఆ జీవన విధానం కనిపించే ఒక తీరే గానీ, అదే మొత్తం కాదు.

మా చిన్నవాడి కోసం జరిగిన ఒక కూడికలో, మా సొంత ఊరు ఒంగోలులో, ఒక రాత్రి జరిగిన సంగతి చెబుతాను. ఆ గదిలో సుమారు యాభై మంది మా బంధువులు ఉన్నారు. నాలుగు అలవాట్లను సింపుల్‌గా తిరిగి అందించడం గురించి ఒక పుస్తకమే రాసినవాడిని కదా. ఆ రాత్రి ప్రసంగం వద్దు అనుకున్నాను. డిస్కవరీ గ్రూప్ చేద్దాం అనుకొని, దాన్ని నడిపించమని మా అమ్మాయి సిమోనను అడిగాను. గది చుట్టూ పది బల్లలు వేశాం. అందరికీ ఆదికాండము 45వ అధ్యాయం ఇచ్చాం. యోసేపు తన అన్నలకు తాను ఎవరో చివరికి చెప్పిన ఆ భాగం అది. అందరినీ కలిసి బైబిలు తెరవమని అడిగాం.

నిజానికి బైబిలు తెరిచింది మూడు నాలుగు బల్లల దగ్గర కూర్చున్నవాళ్లే. మిగతావాళ్లు మా వైపో, ఒకరి ముఖాల వైపు ఒకరో తమ ఫోన్ల వైపో చూస్తూ ఉండిపోయారు. నా సొంత పద్ధతి, నా సొంత ఊరిలో, నా సొంత కుటుంబం ముందు పనిచేయకపోవడాన్ని నిశ్శబ్దంగా చూశాను. జరుగుతున్నది అర్థమైనప్పుడు, చేయగలిగిన ఒకే ఒక్క పని చేశాను: అప్పటికప్పుడు దారి మార్చాను. మైక్ తీసుకొని, అందరినీ తిరిగి ఒకే గుంపుగా చేసి, ఆ ప్రశ్నలను నేనే బయటికి అడగడం మొదలుపెట్టాను. మొదట్లో కొత్తగా, ఇబ్బందిగా అనిపించినా, చివరికి అందరికీ బాగానే నచ్చింది.

ఈ సంగతి మీకు ఎందుకు చెబుతున్నానంటే: నాలుగు అలవాట్లు మంత్రం కావు. నేనూ వాటిలో దిట్ట కాను. అవి చేతుల్లో కూడా విఫలమవుతాయి. ఆ రాత్రి చివరికి మంచిదే అయింది. కానీ నిజమైన సంగతులు మంచివి అయ్యే తీరులోనే అయింది. కొంచెం చిందరవందరగా, సగం సగం పనిచేస్తూ, అప్పటికప్పుడు సర్దుకోవడంతో నిలబడింది. మీ మొదటి గ్రూప్ అలా కనిపిస్తే, మీలాంటివాళ్లు చాలామందే ఉన్నారు. నా సొంత కుటుంబమూ అందులోనే ఉంది.

ఈమధ్యే శారా, కవలలు, నేను కలిసి **దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ కథలు** వరుసను పూర్తిగా చదివాం. లేఖనంలోని పది సంగతులతో నడిచే ఒక సింపుల్ డిస్కవరీ గ్రూప్ వరుస అది.

అందులో కొన్ని మా హాల్లో చదివాం. కొన్ని సరుకుల కోసం వెళ్తూ కారులోనే చదివాం. కొన్ని రాత్రి భోజనం బల్ల చుట్టూ చదివాం.

పది కథలూ పూర్తి చేశాం.

కుటుంబ డిస్కవరీ గ్రూప్‌ను కవలలు వంతులవారీగా నడిపిస్తారు. వాళ్లకు పద్నాలుగేళ్లు. మిగతా మా అందరినీ వాళ్లే ఆ మూడు ప్రశ్నలూ అడుగుతారు. మేము జవాబు చెబుతాం. ఈ వారం ఏమి చేస్తామో ప్రభువును అడుగుతాం. వచ్చే వారం, ఏమి చేశామో ఒకరినొకరం అడిగి తెలుసుకుంటాం.

2026లో, కాన్సాస్ సిటీలోని ఒక ఇంట్లో, మూడవ మార్గం ఇలా కనిపిస్తుంది: శ్రద్ధగా చూడనివాళ్ల కంటికి అసలు కనబడనంత చిన్నదిగా కనిపిస్తుంది. అయినా, మొత్తం సంగతంతా అందులోనే ఉంది.

ఇంకా పెద్ద కుటుంబం

మూడవ మార్గపు కుటుంబం, నా దాంపత్య జీవితం కంటే, నా పిల్లల కంటే పెద్దది.

ఇది చదువుతున్న మీలో చాలామంది, నాలాగా ఐదో తరం క్రైస్తవ కుటుంబంలో పుట్టినవారు కారు. మీరు మొదలుపెట్టేది మీరు ఉన్న చోటినుంచే. అందులో తప్పేమీ లేదు. కేస్కో మొదలుపెట్టింది తాను ఉన్న చోటినుంచే. మిండెన్‌లోని గ్రెగ్ అంతే. తన ఊరిలో డానీ అంతే.

ఐదు తరాలు ఎక్కడో ఒక చోట మొదలవాలి కదా. అవి మీతో కూడా మొదలవ్వచ్చు.

ఆనందంతో నిండిన ఒక చెరసాల అధికారి ఇల్లు

అపొస్తలుల కార్యములు 16వ అధ్యాయమే. లూదియ సంగతి జరిగిన కొన్ని వచనాల తర్వాత.

లూదియ ఇంట్లో దిగిన ఆ టీమే, పౌలు, సీల, ఇప్పుడు చిక్కుల్లో పడ్డారు. యజమానులకు డబ్బు సంపాదించి పెడుతున్న ఒక దాసి అమ్మాయిలోనుంచి దురాత్మను వెళ్లగొట్టారు. ఆ యజమానులు పౌలును, సీలను అధికారుల ముందుకు ఈడ్చుకెళ్లారు. అధికారులు వాళ్ల వస్త్రాలు ఊడదీయించి, బెత్తాలతో కొట్టించి, పట్టణ చెరసాల లోపలి గదిలో వేయించారు. కాళ్లకు బొండలు వేసి గట్టిగా బంధించారు.

అర్ధరాత్రి వేళ పౌలు, సీలలు ప్రార్థిస్తూ, దేవుని స్తుతిస్తూ ఉన్నారు. మిగతా ఖైదీలు వింటూ ఉన్నారు. అప్పుడు ఒక పెద్ద భూకంపం చెరసాల పునాదులను కుదిపివేసింది. ప్రతి తలుపూ తెరుచుకుంది. ప్రతి ఒక్కరి సంకెళ్లూ ఊడిపోయాయి.

చెరసాల అధికారి నిద్ర లేచి, తలుపులన్నీ తెరిచి ఉండడం చూసి, ఖైదీలంతా పారిపోయారనుకున్నాడు. రోమా రాజ్య చట్టం ప్రకారం, ఖైదీలను పోగొట్టుకున్న అధికారి తన ప్రాణమే పోగొట్టుకోవాలి. తనను తాను చంపుకోవడానికి కత్తి దూశాడు.

చీకటిలోనుంచి పౌలు గట్టిగా కేక వేశాడు: "నీవు ఏ హానియు చేసికొనవద్దు, మేమందరము ఇక్కడనే యున్నాము."

ఆ అధికారి దీపాలు తెప్పించి, వణుకుతూ లోపలికి పరుగెత్తి, పౌలు, సీలల ముందు పడిపోయాడు. వాళ్లను బయటికి తీసుకొచ్చి, ఎప్పటినుంచో తనకు తెలియకుండానే తన లోపల తిరుగుతూ ఉన్న ఆ ప్రశ్నను అడిగాడు: "రక్షణ పొందుటకు నేనేమి చేయవలెను?"

జవాబు సూటిగా వచ్చింది: "ప్రభువైన యేసునందు విశ్వాసముంచుము, అప్పుడు నీవును నీ యింటివారును రక్షణ పొందుదురు."

ఆ అర్ధరాత్రి వేళలోనే అతను వాళ్లను తన ఇంటికి తీసుకెళ్లాడు. వాళ్ల గాయాలు కడిగాడు. వాళ్లు అతనికీ, అతని ఇంట్లోని ప్రతి ఒక్కరికీ దేవుని వాక్యం చెప్పారు. ఆ రాత్రి ఆ గడియలోనే అతనూ అతని ఇంటివాళ్లంతా బాప్తిస్మం పొందారు. తర్వాత అతను వాళ్ల ముందు భోజనం పెట్టాడు. లూకా రాసిన మాట: అతను దేవునియందు విశ్వాసముంచినవాడై తన ఇంటివారందరితో కూడ ఆనందించెను.

ఈ సంగతిలో నాలుగు అలవాట్లనూ చూడాలని నా కోరిక.

మొదటి అలవాటు: సామాన్య శిష్యుడు. అతను ఒక చెరసాల అధికారి. ఒక చిన్న పట్టణంలో ప్రభుత్వ ఉద్యోగం చేసుకునే మామూలు రోమా మనిషి. యూదుడు కాదు, భక్తుడు కాదు, ఏ మత సంప్రదాయంలోనూ ఎటువంటి అర్హతా లేనివాడు. ఒక కత్తి, ఒక ఉద్యోగం, ఒక కుటుంబం. అతని దగ్గర ఉన్నవి ఇవే.

రెండవ అలవాటు: దేవుని స్వరం వినడం. ఈ సంగతిలో డిస్కవరీ వచ్చింది ఒక భూకంపం ద్వారా, ఒక కేక ద్వారా. పారిపోకుండా నిలబడిన ఇద్దరు ఖైదీల ద్వారా ప్రభువు ఆ అధికారిని కలిశాడు. ఇక్కడ డిస్కవరీ చాలా వేగంగా జరిగింది. తన ఎదురుగా నిలబడింది ఎవరో అర్థమైన ఆ క్షణంలోనే, అతను నేల మీద సాష్టాంగపడడం మనకు కనిపిస్తుంది.

మూడవ అలవాటు: లోబడడం. అతని లోబడడం వెంటనే జరిగింది. ఆ రాత్రే వాళ్లను ఇంటికి తీసుకెళ్లాడు. తన సొంత వ్యవస్థే చేసిన గాయాలను తన చేతులతోనే కడిగాడు. ఆ

రాత్రి ఆ గడియలోనే, తన ఇంట్లోనే, తన ఇంటివాళ్లందరితో కలిసి బాప్తిస్మం పొందాడు. వాళ్ల ముందు భోజనం పెట్టాడు. తెల్లవారేవరకు ఆగలేదు. ఏ యాజకుడి సలహా తీసుకోలేదు. విన్నది విన్నట్టుగా చేశాడు. అంతే.

నాలుగవ అలవాటు: ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. ఇంటివాళ్ల సంగతి అన్నిటికంటే పదునుగా కనిపించేది ఇక్కడే. అతను ఒక్కడే నమ్మలేదు. అదే చీకటి గడియలో అతని ఇంటివాళ్లంతా అతనితో పాటే బాప్తిస్మం పొందారు. "నీ కొత్త విశ్వాసాన్ని నీ కుటుంబంతో తర్వాత ఎలా పంచుకోవాలో" అనే వ్యూహం పౌలు, సీల అతనికి ఇవ్వలేదు. ఆ రాత్రే అతని ఇంట్లోని ప్రతి ఒక్కరికీ వాక్యం చెప్పారు. అతని రక్షణ, అదే రాత్రి అతని ఇంటినంతటినీ తనతో పాటు లోపలికి తీసుకెళ్లింది. ఆనందంతో నిండింది అతను ఒక్కడే కాదు. అతని ఇల్లంతా అతనితో పాటే నిండింది.

ఒక ఇల్లు తన బైబిల్ పరిధి వరకు వెళ్తే ఎలా ఉంటుందో ఇదే: ఒక మనిషి, అతని భార్య, పిల్లలు, ఇంటివాళ్లంతా, ఒకే రాత్రిలో దేవుని రాజ్యంలోకి వచ్చారు. ఎందుకంటే ఒక్క మనిషి విన్నాడు, లోబడ్డాడు.

మనకు ప్రతిసారీ భూకంపం రాదు. అదే రాత్రి బాప్తిస్మమూ జరగదు. కానీ సూత్రం మాత్రం మనకూ అందుతుంది: సువార్త అన్నిటికంటే ముందు ప్రవేశించేది మీ సొంత మనుషుల గుండానే.

మీ కుటుంబం, మీ మనుషులు

ఆ మొదటి పొలం గురించి మీతో నిజాయితీగా ఉండాలి. ఎందుకంటే దాని గురించి ఎవరూ ముందుగా హెచ్చరించరు. మీరు చేరడానికి ప్రయత్నించే మనుషులందరిలో, చాలాసార్లు అన్నిటికంటే కష్టమైనవాళ్లు మీ సొంతవాళ్లే.

తెలియని మనిషి మిమ్మల్ని కొత్తగా చూస్తాడు. కానీ మీ తమ్ముడికి, మీరు పదిహేనేళ్ల వయసులో ఎలా ఉండేవారో గుర్తుంది. మీ నాన్న మీ మాటలు ఇంతకుముందే విన్నారు. మీ చిన్ననాటి స్నేహితుడు మీరు పడిపోవడం కళ్లారా చూశాడు. మీ ద్వారా ప్రభువు వినదగిన మాట ఏదైనా చెబుతాడని వీళ్లలో ఎవరూ త్వరగా నమ్మరు. సువార్త తేలికగా నడిచేది నమ్మకం అనే దారి మీదే. మన సొంత కుటుంబాలతో ఆ నమ్మకం, ఏళ్ల చరిత్రతో చిక్కుపడి ఉంటుంది. అయినా మొదలుపెట్టేది వాళ్లతోనే. కష్టమవుతుందని తెలిసే లోపలికి వెళ్తారు. అంతే తేడా.

యేసుకూ ఆ కష్టం తెలుసు. ఆయన తాను పెరిగిన నజరేతు ఊరికి తిరిగి వెళ్లి, సమాజమందిరంలో బోధించాడు. ఆయన పెరగడం చూసినవాళ్లే అన్నారు: ఇతను ఆ వడ్రంగి కదా, మరియ కొడుకు కదా అని. ఆయన విషయంలో అభ్యంతరపడ్డారు.

అప్పుడు ఆయన అన్న మాట ఇది: "ప్రవక్త తన దేశములోను తన బంధువులలోను తన యింటివారిలోను తప్ప మరి ఎక్కడను ఘనహీనుడు కాడు." అక్కడ ఆయన ఏ గొప్ప కార్యమూ చేయలేకపోయాడని మార్కు రాశాడు. ఆయన సొంత తమ్ముళ్లే, ఆయన చనిపోయి తిరిగి లేచేవరకు ఆయనను నమ్మలేదు. దేవుని కుమారుడికే సొంత ఊరు కఠినమైన నేల అయినప్పుడు, మీ ఊరు కూడా కఠినంగా ఉండవచ్చు. అందులో సిగ్గుపడవలసినదేమీ లేదు.

అయినా సరే, అక్కడే మొదలుపెట్టండి. నెమ్మదిగా మొదలుపెట్టండి. మా అమ్మాయి నడిపించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే, నా యాభై మంది బంధువులు ఫోన్ల వైపు చూడడం మీరు చూశారు కదా. అది అలా కూడా కనిపిస్తుంది. అలా జరిగినప్పుడు మీలాంటివాళ్లు చాలామందే ఉన్నారు. ప్రభువు మిమ్మల్ని పట్టుకోకముందు నుంచీ మిమ్మల్ని ఎరిగినవాళ్ల దగ్గరికి ఆయనను తీసుకువెళ్లడం, అన్ని పనుల్లోకీ కష్టమైన పని. చాలాసార్లు అన్నిటికంటే ఫలవంతమైన పనీ అదే. వాళ్లలో కొందరు నెమ్మదిగా వస్తారు. ఒకరు ఈ సంవత్సరమే రావచ్చు. మీ తమ్ముడో మీ అమ్మో చివరికి మీ పక్కన కూర్చొని మీతో లేఖనం తెరిచిన ఆ సాయంత్రం, అక్కడి వరకు పట్టిన ప్రతి కష్టమైన ప్రయత్నానికీ విలువ చెల్లిస్తుంది.

మీ కుటుంబం నా కుటుంబంలా ఉండకపోవచ్చు.

వారం మధ్యలో ఒక రాత్రి మీతో కలిసి భోజనం చేసే స్నేహితులు కావచ్చు. ఈ కాలంలో ప్రభువు మీ చుట్టూ పోగుచేసిన చిన్న గుంపు కావచ్చు. జీవితాన్ని కలిసి పంచుకుందామని మీరు ఎంచుకున్న మనుషులు కావచ్చు.

కొత్త నిబంధన అంతటా ఈ తీరే కనిపిస్తుంది. ఈ పుస్తకంలో మీరు అప్పటికే ముగ్గురిని కలిశారు: కొర్నేలీ, లూదియ, ఫిలిప్పీ చెరసాల అధికారి. ఈ ముగ్గురూ యేసు దగ్గరికి వచ్చింది తమ సొంత మనుషులతో కలిసే.

మహా ఆజ్ఞ మొదలయ్యేదీ ఇక్కడే. అపొస్తలుల కార్యములు 1:8లో యేసు చెప్పాడు: "పరిశుద్ధాత్మ మీ మీదికి వచ్చునప్పుడు మీరు శక్తినొందెదరు గనుక మీరు యెరూషలేములోను, యూదయ సమరయ దేశములయందంతటను, భూదిగంతముల వరకును నాకు సాక్షులై యుందురు." ముందు యెరూషలేము. అంటే, మీ సొంత మనుషులు, మీ సొంత వీధి, మీ సొంత భోజనం బల్ల.

లూకా 10 దాని తర్వాతి మెట్టు. డెబ్బైమంది ఇద్దరిద్దరిగా, తమకు ఇంకా తెలియని ఊళ్లలోకి వెళ్తారు. దేవుడు అప్పటికే సువార్తకు తెరిచిన సమాధాన వ్యక్తిని వెతికి, అతని ఇంట్లోనే ఉంటారు. కానీ లూకా 10 పనిచేసేది, మీ సొంత మనుషులతో ముందు మొదలుపెట్టాకే. వెళ్లే ఆ ఇద్దరూ, నాలుగు అలవాట్లు తమ సొంత ఇంట్లో ఎలా ఉంటాయో ముందే నేర్చుకున్నవాళ్లే.

మీరు అప్పటికే ఉన్న చోట, మీ సొంత మనుషులతో ముందు మొదలుపెట్టండి. అక్కడినుంచి బయటికి, ఇంకా దూరంగా నడవండి.

ఎవరికి వాళ్లుగా బ్రతికే అలవాటు ఎక్కువున్న చోట్లలో ఎవరో ఒకరు అంటారు: "మా దగ్గర అందరూ విడివిడిగా బ్రతుకుతారు. కొర్నేలీకి ఉన్నట్టు గట్టి కుటుంబాలు మాకు లేవు. ఇదంతా ఇక్కడ పనిచేయదు." ఈ మాట నేను ఎన్నోసార్లు విన్నాను. నా జవాబు ఇది: మీ మనుషులు అంటే మీ రక్త బంధువులు మాత్రమే కాదు. ఒక బల్ల దగ్గరి మీ భార్యా పిల్లలు కావచ్చు, మూడు రాష్ట్రాల్లో చెదిరి ఉన్న మీ అమ్మానాన్నలూ తోబుట్టువులూ కావచ్చు, సొంత కుటుంబం అని పిలుచుకునేంత దగ్గరైన స్నేహితులు కావచ్చు. కొన్నిసార్లు వాళ్లు ఒక బల్ల చుట్టూ కూర్చుంటారు. కొన్నిసార్లు ఒక స్క్రీన్ మీద కలుస్తారు. మీ మనుషులను నిర్వచించేది ఒక్కటే: ప్రభువు మీకు ఎవరిని ఇచ్చాడు అన్నదే.

మీరు ఒంటరివారు కావచ్చు, బంధువులకు దూరమైనవాళ్లు కావచ్చు, పిల్లలు లేనివాళ్లు కావచ్చు. అయినా నాలుగు అలవాట్లకు మీ దగ్గరా, ప్రభువు మీ దగ్గరగా పెట్టిన మనుషుల దగ్గరా ఇల్లు ఉంది.

నాలుగు అలవాట్లు ఎక్కడో ఒక చోట నిజం కావాలి. మీరు ఎక్కడ ఉన్నా, అక్కడ మీతో ఎవరు ఉన్నా, అవి నిజం కావలసిన చోటు అదే. మీ మనుషులు వాళ్లే.

మీ కుటుంబం కోసం ఒక ఆశీర్వాదం

ఇంతవరకు చదివి వచ్చారు కాబట్టి, మీ కుటుంబం కోసం ఒక ఆశీర్వాదంతో మిమ్మల్ని ఇంటికి పంపాలనుకుంటున్నాను.

మీరు వీరులుగా ఉండాలని ఎవరూ అడగడం లేదు. క్రీస్తు కొత్త అర్థం ఇచ్చిన ఆ మాటలో, సామాన్యులుగా ఉంటే చాలు.

మీ నుంచి అడగబడుతున్నది ఇదే: మీరు అప్పటికే ప్రేమిస్తున్న మనుషులతో కలిసి, భోజనపు బల్ల దగ్గర ప్రభువు మాట వినండి. ఈ వారం ఆయన చెప్పిన ఆ చిన్న పనికి లోబడండి. మీరు ఇప్పుడే మొదలుపెట్టిన ఈ పనిని, మీ జీవితంలోని ఒక్క మనిషి అయినా చేయడానికి సహాయపడండి.

ఈ వారం ఆ మూడు పనులూ చేస్తే, మీరు ఇప్పటికే ఒక గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌లో భాగమే. అది మీ కంటికి ఇంకా కనబడకపోవచ్చు. మూవ్‌మెంట్ అంటే సిద్ధమవుతున్న నేల. ఫలం వెనుకే వస్తుంది.

ఆ ఫలం రావడం నేను ఎన్నో సంవత్సరాలుగా చూస్తున్నాను: అమ్మల ద్వారా, టీనేజీ పిల్లల ద్వారా, భర్తలను కోల్పోయిన సహోదరీల ద్వారా, మోటర్‌సైకిల్ రైడర్ల ద్వారా, పికిల్‌బాల్ ఆటగాళ్ల ద్వారా, హోటళ్లలో సర్వర్లుగా పని చేసేవాళ్ల ద్వారా, ఉల్లిపాయలు అమ్మేవాళ్ల ద్వారా, ఆటోలు నడిపేవాళ్ల ద్వారా చూశాను. వీళ్లలో ప్రత్యేకమైనవాళ్లు ఎవరూ లేరు. అయినా ప్రతి ఒక్కరూ, ప్రభువు తమకు అప్పటికే ఇచ్చిన మనుషుల మధ్యకు సువార్తను తీసుకెళ్లినవాళ్లే.

మీరూ వాళ్లలో ఒకరే.

ధ్యానించడానికి

నాలుగు అలవాట్లు ముందుగా నిజం కావాల్సింది మీ సొంత కుటుంబంలోనే. మొదలుపెట్టడానికి ప్రభువు నిజంగా మీకు ఇచ్చిన మనుషులు ఎవరు?

నా సొంత బంధువులు యాభై మంది గది నిండా ఉండి, నేను ఇచ్చిన లేఖనం తెరవకుండా, ఒకరి వైపు ఒకరో ఫోన్ల వైపో చూశారు. అలాంటి గజిబిజి కూడా మామూలే అని తెలిస్తే, పని అనుకున్నంత చక్కగా జరగకపోయినా మొదలుపెట్టే స్వేచ్ఛ మీకు వస్తుందా?

ఈ వారంలో ఏ రోజు, మీ ఇంటివాళ్లు కూర్చొని ఒక కథ కలిసి తెరవగలరు?

పదవ అధ్యాయం

మీరు ఇప్పుడు ఉన్న చోటే మొదలు

మీకు ఇవ్వడానికి నా దగ్గర వ్యూహం ఏమీ లేదు.

ఉన్నది ఒక ప్రశ్న: "ఇప్పుడు మీ ముందు, మీరు లోబడవలసిన తర్వాతి పని ఏది?"

ఇది పద్ధతుల పుస్తకం కాదు

లోకంలో మంచి కోర్సులు ఉన్నాయి. డిస్కవరీ గ్రూప్‌కు ఎన్నో రూపాలు ఉన్నాయి. దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ కథలు వరుస ఉంది. సృష్టి నుంచి క్రీస్తు వరకు అనే వరుసా ఉంది. మూవ్‌మెంట్ నాయకుల కోసం ఇంకా పెద్ద జాబితా రెండో పుస్తకంలో వస్తుంది.

కానీ ఈ దారిలో నడవాలంటే, ముందు అన్నిటికంటే మంచి కోర్సు ఏది అని వెతుకుతూ కూర్చోవాల్సిన అవసరం లేదు.

సమరయ స్త్రీ ఏ కోర్సు కోసమూ ఆగకుండా, నేరుగా తన ఊరికి వెళ్లింది. ఐదుగురు సహోదరీలూ ఒక బైబిలూ ఉన్న షారోన్ కూడా ఆగలేదు. ఒక గంట క్యాంపు క్లాస్ ముగించుకొని ఇంటికి వచ్చి, తన ఎదురుగా ఉన్న మనుషులతో బైబిల్ తెరిచిన డానీ కూడా ఆగలేదు.

మీకు కోర్సు అక్కర్లేదు. వెళ్లి మొదలుపెట్టండి, అంతే.

సమాధుల మధ్య బ్రతికిన మనిషి

ఈ మనిషి మీకు ఇప్పటికే పరిచయమే. నాలుగవ అధ్యాయంలో అతని గురించి ఒక మాట చెప్పి, పూర్తి సంగతి తర్వాత చెబుతానన్నాను కదా. మిమ్మల్ని పంపే ముందు, ఆ పూర్తి సంగతి ఇప్పుడు చెబుతాను. మార్కు సువార్త 5వ అధ్యాయం.

యేసు సరస్సు దాటి గెరాసేనుల ప్రాంతానికి వెళ్లాడు. అది యూదేతరుల ప్రాంతం, పది పట్టణాల ప్రాంతం. ఒక యూదా బోధకుడు మామూలుగా అడుగుపెట్టని నేల అది. అక్కడ ఒక మనిషి ఆయనకు ఎదురు వచ్చాడు. అతను బ్రతుకుతున్నది ఊరికి దూరంగా, సమాధుల మధ్యే. అతన్ని ఎన్నోసార్లు గొలుసులతో కట్టేశారు. దురాత్మ రేపిన ఆవేశంలో ఆ గొలుసులన్నిటినీ తెంపేసుకున్నాడు. రేయింబవళ్లు కేకలు వేస్తూ, రాళ్లతో తనను తానే కోసుకుంటూ ఉన్నాడు. ఊరి ప్రజలు అతని మీద ఎప్పుడో ముద్ర వేసేశారు.

యేసు ఆ దురాత్మలను వెళ్లగొట్టాడు. ఊరి ప్రజలు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. వచ్చి చూస్తే, ఆ మనిషి బట్టలు కట్టుకొని, స్వస్థమైన మనసుతో, నెమ్మదిగా యేసు పాదాల దగ్గర కూర్చొని ఉన్నాడు. వాళ్లు భయపడ్డారు. తమ ప్రాంతం విడిచి వెళ్లిపొమ్మని యేసును బతిమాలుకున్నారు.

ఆ మనిషి మాత్రం, తనను కూడా వెంట రానివ్వమని యేసును బతిమాలుకున్నాడు.

యేసు వద్దన్నాడు.

ఆయన అతనితో చెప్పిన మాట ఇది: “నీవు నీ యింటివారి యొద్దకు వెళ్లి, ప్రభువు నీయందు కనికరపడి నీకు చేసిన కార్యములన్నిటిని వారికి తెలియజెప్పుము.”

ఆ మనిషి వెళ్లాడు. మార్కు మనకు ఇచ్చేది ఒకే ఒక్క వాక్యం: “వాడు వెళ్లి, యేసు తనకు చేసినవన్నియు దెకపొలిలో ప్రకటింప నారంభింపగా అందరు ఆశ్చర్యపడిరి.”

దెకపొలి అంటే పది పట్టణాలు. వారం క్రితం సమాధుల మధ్య కేకలు వేస్తూ బ్రతికిన ఒకే ఒక్క మనిషి ద్వారా, సువార్త పది పట్టణాలను చేరింది.

అతని దగ్గర సొంత సాక్ష్యం తప్ప మరో అర్హత లేదు. సొంత ప్రాంతం తప్ప మరో స్టేజి లేదు. “వెళ్లి చెప్పు” అన్న మాటకు లోబడడం తప్ప మరో వేదాంతమూ లేదు. అలాంటి మనిషిని ప్రభువు పది పట్టణాలను చేరడానికి వాడుకున్నాడు.

సమాధుల మధ్య బ్రతికిన ఆ మనిషి ఏదో అరుదైన మినహాయింపు కాదు. అతనే అసలు మాదిరి. ప్రభువు ఎప్పుడూ ఎంచుకున్నది బలహీనులనే. ఒక్కసారి వాళ్లను వరుసగా చూడండి.

మోషే ఒక మనిషిని చంపి ప్రాణభయంతో పారిపోయినవాడు. ప్రభువు పిలిచినప్పుడు, నా నోరు, నాలుక మందమైనవి అని వాదించాడు.

దావీదు చేతిలో వడిసెలతో నిలబడిన కుర్రాడు. తర్వాత ఇంకొక మనిషి భార్యను తీసుకొని, ఆమె భర్తను చంపించినవాడు కూడా. అయినా ఈ రోజుకూ అతన్ని దేవుని హృదయానుసారుడు అని పిలుస్తారు.

గిద్యోను భయంతో ద్రాక్ష గానుగలో దాక్కొని, రహస్యంగా గోధుమలు నూర్చుకుంటున్నవాడు. ప్రభువు దూత అతన్ని చూసి, ఇంకా దాక్కొని ఉండగానే, పరాక్రమవంతుడా అని పిలిచాడు.

పేతురు, ఒక దాసి ముఖం ముందే, యేసు ఎవరో నాకు అసలు తెలియదన్నవాడు. అతన్నే యేసు సంఘం పునాది బండగా చేశాడు.

సౌలు, స్తెఫనును రాళ్లతో కొడుతున్నప్పుడు కొట్టేవాళ్ల బట్టలకు కావలి ఉన్నవాడు. అటువంటి అతడే పౌలుగా మారి, అన్యజనుల యొద్దకు సువార్తను తీసుకెళ్లిన గొప్ప అపొస్తలుడయ్యాడు.

వీరిలో అర్హులు ఒక్కరూ లేరు. అయినా ప్రభువు ప్రతి ఒక్కరినీ పిలిచాడు. ఆ తీరు బైబిల్ మొదటినుంచి చివరి వరకు కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. మీరు బలవంతులయ్యేవరకు ఆయన ఆగడు. ఆయన చెప్పేది ఒక్కటే: “నేను నీకు తోడైయుందును.” మీ అర్హత మొత్తం ఆ ఒక్క మాటే.

యేసు ఆ మనిషికి ఇచ్చిన చివరి సూచననే, నేనూ మీ చేతిలో పెట్టి వెళ్లాలనుకుంటున్నాను. నీ ఇంటివారి దగ్గరికి వెళ్లి, ప్రభువు నీకు చేసిన కార్యములన్నిటినీ వాళ్లకు చెప్పు.

మీరు ఇప్పటికే వింటూ ఉండవచ్చు

ఇంతవరకు చదివి వచ్చారంటే, ప్రభువు మీతో అప్పటికే మాట్లాడుతూ ఉండి ఉండవచ్చు.

ఏళ్ల క్రితం నన్ను నేనే అడగడం నేర్చుకున్న ప్రశ్నను, ఇప్పుడు మిమ్మల్ని అడుగుతున్నాను. ఈ వారం మీరు విన్న మాటల్లో, ఇంకా లోబడని మాట ఏదైనా ఉందా?

ఉంటే, ఈ పుస్తకం మిగిలిన భాగమంతా ఆ మాటకు లోబడమని మీకు ఇచ్చే ధైర్యమే.

లేకపోతే, ఈ పుస్తకపు ప్రార్థన ఇది: ఈ వారంలోనే, ఎక్కడో ఒక బల్ల దగ్గర, ఇంకొక్క మనిషితో కలిసి మీరు చదివే ఒక వాక్యభాగం ద్వారా ప్రభువు మీతో మాట్లాడాలని.

దేవుని స్వరం వినబడేవరకు ఆగవలసిన అవసరం లేదు. మీరు ఇప్పుడే మొదలుపెట్టవచ్చు. ఆ స్వరం దారిలోనే మిమ్మల్ని కలుస్తుంది.

ఇన్నేళ్లలో నా అనుభవం అదే.

నన్ను నడిపించిన వాగ్దానం

నన్ను ఇంతదూరం నడిపించిన వాగ్దానంతోనే, మిమ్మల్ని ఈ పుస్తకం ద్వారా ప్రోత్సహించాలనుకుంటున్నాను.

2002లో, మా సొంత జిల్లాలో పని మొదలుపెట్టి ఐదేళ్లు నిండిన రోజున, ప్రభువు నాకు చెప్పాడు: దీనికంటే ఎంతో పెద్ద మిషన్ క్షేత్రాన్ని నీకు వారసత్వంగా ఇచ్చాను అని.

మొదట నేను ఆయనను నమ్మలేదు. తీరా చూస్తే, నమ్మడమే తేలిక భాగం అయింది. ఆయన చూపించిన దానిలోకి పూర్తిగా నడిచి వెళ్లడానికి నాకు దాదాపు ఇరవై ఏళ్లు పట్టాయి. ఆ దర్శనానికి కొంచెం దూరంగానే నిలబడ్డాను. దాని పక్కనే పనిచేశాను గానీ, పూర్తిగా లోపలికి అడుగుపెట్టలేదు. ఆచరణాత్మకంగా ఆలోచిస్తున్నాను అనుకున్నాను. నిజం చెప్పాలంటే, భయపడుతున్నాను అనడానికి అది గౌరవంగా వినిపించే మాట. అంతే. పూర్తిగా అడుగుపెట్టింది 2021లోనే. దేవుడు ఎప్పుడో తేల్చేసిన సంగతి గురించి ఆయనతో వాదించడానికి అది చాలా పొడవైన కాలం.

చివరికి మొదలుపెట్టాక, పని నేను కొలవగలిగిన దానికంటే పెద్దదిగా పెరిగింది.

ప్రభువు మీతోనూ మాట్లాడాడు. ఆయన దగ్గర పక్షపాతం లేదు. మీరు ప్రత్యేకమైనవాళ్లో పూర్తి సిద్ధమైనవాళ్లో అయ్యేవరకు ఆయన ఎదురుచూడడం లేదు. మీరు మొదలుపెట్టడం కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాడు.

మూడవ మార్గం అంటే మీరు భుజాన వేసుకునే ఒక ప్రాజెక్టు కాదు. అది మీ మామూలు క్రైస్తవ జీవితమే.

దీనికి మిమ్మల్ని మీరు అప్పగించుకుంటే, ఎంతో కాలం గడవకముందే, ఇదే మీరు బ్రతికే తీరు అయిపోతుంది.

అంతా మొదలయ్యే ఆ చిన్న చోటు

మోంటానాలోని చినూక్‌లో, శారా అమ్మానాన్నల ఇంట్లోని ఒక పడకగదిలో కూర్చొని నేను ఈ చివరి పేజీలు రాస్తున్నాను.

పక్క గదిలో నా భార్య, తన అక్కాచెల్లెళ్లతో, వాళ్ల అమ్మతోనూ కలిసి ఉంది. బ్రెంట్, నాన్సీ దంపతులు ఇదే ఇంట్లో నలభై ఆరు సంవత్సరాలుగా ఉంటున్నారు. ఇప్పుడు, వయోవృద్ధుల కోసం కట్టిన అపార్ట్‌మెంట్లలో ఒక ఇంటి కోసం వెయిటింగ్ లిస్టులో ఉన్నారు. మేము వచ్చింది ఒక పెళ్లికి హాజరవ్వడానికే కాకుండా, దానితో పాటు, చోటు ఖాళీ అయినప్పుడు వాళ్లు మారడానికి వీలుగా, సామాను సర్దుకోవడంలో సహాయపడడానికి కూడా.

జోయెల్ నా పక్కనే మంచం మీద ఉన్నాడు. వాడికి ఏడాది నిండబోతోంది. నా నోట్‌బుక్ మీదికి పాకుతూ నవ్వుతున్నాడు.

కిటికీ బయట ఒక పొలం, 1995 నుంచి నాకు తెలిసిన ఒక దారి. వీధి పొడవునా చూస్తే, ఆగి ఉన్న కార్లే గానీ, దారుల్లో మనుషులు లేరు. ఇండియాలోని కిటకిటలాడే వీధులకు ఇది ఏమాత్రం పోలిక లేదు. ఇక్కడ అంతా ఎంతో నిశ్శబ్దం.

నేను మీతో పంచుకున్న విషయాల్లో ఏ ఒక్కటీ పెద్ద చోటులో మొదలవలేదు. తెరిచిన బైబిలూ, వింటూ కూర్చున్న మరొక మనిషీ ఉన్న ఒక వంటగది బల్ల దగ్గరే ఇదంతా మొదలైంది.

మీది కూడా దాదాపు అంతే చిన్న చోటే. అది ఒక ఉదయం ఆఫీసుకు వెళ్లే రైల్లో మొదలవవచ్చు. ఆఫీసులో టీ రూమ్ మూలన, తోటి ఉద్యోగితో మొదలవవచ్చు. ప్రభువు ఎప్పటినుంచో పంపమని మీ మనసులో ప్రేరేపిస్తున్న ఆ మెసేజ్‌తో, మీ ఫోన్‌లోనే మొదలవవచ్చు. బైబిల్ గురించి వెయ్యి ప్రశ్నలు అడిగే మీ అక్క కొడుకుతో, వాళ్ల ఇంటి సోఫా మీద మొదలవవచ్చు.

మీ చిన్న చోటు ఎక్కడో నాకు తెలియదు. ప్రభువుకు తెలుసు. ఈ వారంలోనే ఆయన దాన్ని మీకు ఒకటి రెండుసార్లు చూపించి ఉండవచ్చు. నేను ఏళ్ల తరబడి ఇండియా వైపు చూడకుండా దాటవేసినట్టే, మీరూ దాన్ని ఒకటి రెండుసార్లు దాటవేసి ఉండవచ్చు.

ఇంకోసారి చూడండి.

ఈ పుస్తకం మూసేముందు మూడు వాక్యాలు రాసుకోండి: ఒక పేరు, ఈ పుస్తకం చివరి నుంచి ఒక కథ, ఈ వారంలో కలిసి కూర్చునే ఒక సమయం.

అంతా మొదలయ్యేది అక్కడే.

2026 మేలో, ఒక శుక్రవారం రాత్రి, పసడీనాలోని ఆ భోజనం బల్ల దగ్గరినుంచి నేను ఇంటికి తీసుకువచ్చిన, విన్న వాక్యంతోనే ముగిస్తున్నాను.

> గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ అంటే, సామాన్య శిష్యులు దేవుని స్వరం విని, ఆయనకు లోబడి, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం. అదే మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అయ్యేవరకు.

ఆ సామాన్య శిష్యుల్లో మీరూ ఒకరే.

మీరు యేసు స్వరం వింటూ, ఆయనకు లోబడుతూ, ఇంకొకరు అలా చేయడానికి సహాయపడుతూ ఉంటే, మీరు అప్పటికే ఈ సంగతి లోపలే ఉన్నారు. భాగం అవడానికి ఎదురుచూడక్కర్లేదు.

ఇంకా లోపలికి రాకపోతే, రండి. చోటు ఉంది.

వెళ్లి మొదలుపెట్టండి.

ఈ వారమే మొదలుపెట్టండి

బోధకులు మీరు కాదు, పరిశుద్ధాత్మే. మీకు ప్రణాళికా అక్కర్లేదు, హోదా అక్కర్లేదు, అనుమతీ అక్కర్లేదు. ఒక్క పేరు, ముప్పై నిమిషాలు చాలు.

ఒకటి. మీరు ఇప్పటికే ఉన్న చోటునే మొదలుపెట్టండి. మీ సొంత ఇంట్లోనే, ఇప్పటికే మీకు దగ్గరగా ఉన్న మనుషులతో ఒకటి మొదలుపెట్టండి. లేదా, ప్రభువు మీ జీవితంలో పెట్టిన ఒక్క మనిషితో మొదలుపెట్టండి. ఒక స్నేహితుడు, ఒక పక్కింటి మనిషి. ఒక్కరు చాలు. ఫోన్ స్క్రీన్ మీద కనిపించే ఒక్క స్నేహితుడైనా చాలు. కొత్తవాళ్లను పిలుస్తుంటే, సింపుల్‌గా ఉంచండి. ఇలా చాలు: "నేను చదువుతున్న ఒక పుస్తకం, ఒక స్నేహితుడితో కలిసి ఒక చిన్న కథ చదివి దాని గురించి మాట్లాడుకోమని చెప్పింది. నాతో కలిసి చదువుతావా?"

రెండు. ఈ పుస్తకం చివర ఉన్న దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ కథల దగ్గరికి వెళ్లండి. మొదటి కథను కలిసి బయటికి చదవండి. తర్వాత ఎవరో ఒకరు దాన్ని తమ సొంత మాటల్లో తిరిగి చెప్పాలి. ముందు మీరే చెప్పండి. అప్పుడు అది ఎవరికీ పరీక్షలా అనిపించదు. అలా తిరిగి చెప్పడంతో ఆ కథ వాళ్ల సొంతం అవుతుంది. ఇక అది మీ ఉపన్యాసంగా మిగిలిపోదు.

మూడు. మూడు ప్రశ్నలు అడగండి. ఈ కథ దేవుని గురించి మనకు ఏమి చూపిస్తోంది? మనుషుల గురించి ఏమి చూపిస్తోంది? ప్రభువు నీకు ఏమి చెబుతున్నాడు? ఎవరైనా "నాకు తెలియదు" అంటే, పర్వాలేదు. ఊరికే ఆగి ఎదురుచూడండి.

నాలుగు. లేచే ముందు ఇంకొక్క ప్రశ్న అడిగి, ఒక్కొక్కరు చెప్పింది రాసి పెట్టుకోండి. ఈ వారం దీని గురించి ఏమి చేస్తావు? ఈ కథ ఎవరికి చెబుతావు?

ఐదు. వచ్చే వారం మళ్లీ కలవండి. ఆగిన చోటినుంచే మొదలుపెట్టండి: "'ఏమి చేశావు? 'ఏమి జరిగింది?" తర్వాత, తర్వాతి కథ తెరవండి.

డిస్కవరీ గ్రూప్ అంటే ఇంతే. వాళ్లలో ఒకరు సిద్ధమైనప్పుడు, తమ సొంత ఇంట్లో, తమ సొంత మనుషులతో ఇదే పని మొదలుపెట్టడానికి సహాయపడండి. దీన్ని మూవ్‌మెంట్ అని పిలవక్కర్లేదు. ఈ పుస్తకంలోని ప్రతి మూవ్‌మెంటూ మొదలైంది ఇలాగే: ఒక పేరు, ఒక కథ, ఒక్కో వారం చొప్పున.

ధ్యానించడానికి

సమాధుల మధ్య బ్రతికిన ఆ మనిషి దగ్గర ఉన్నవి రెండే: తన సొంత సాక్ష్యం, "వెళ్లి చెప్పు" అన్న మాటకు లోబడడం. ఈ రెండే పట్టుకొని అతను పది పట్టణాలను చేరాడు. ప్రభువు మీకు చేసిన వాటిలో, మీరు ఊరికే వెళ్లి చెప్పగలిగింది ఏమిటి?

ఈ వారం ప్రభువు మిమ్మల్ని అడిగిన వాటిలో, మీరు ఇంకా లోబడనిది ఏదైనా ఉందా?

ఇప్పుడే మూడు వాక్యాలు రాసుకోండి: ఒక పేరు, పుస్తకం చివరి నుంచి ఒక కథ, ఈ వారంలో కలిసి కూర్చునే ఒక సమయం.

ఆశీర్వాదం

బావి దగ్గర ఒక సమరయ స్త్రీతో మాట్లాడిన ప్రభువు, ఈ వారం మీతోనూ మాట్లాడును గాక. మీరు ఇప్పటికే ఉన్న చోటే ఆయన మిమ్మల్ని కలియును గాక. లోబడవలసిన ఒక చిన్న పని ఆయన మీ చేతిలో పెట్టును గాక. ఆ పని చేయండి.

ఆయన మీకు చెప్పింది ఒక్క మనిషికి చెప్పండి. ఇంకా చెప్పమని వాళ్లే మిమ్మల్ని అడగవచ్చు.

నాలుగు అలవాట్లు మీ ఇంటి గాలిలో, మీ వీధిలో, మీ ఊరిలో కలిసిపోవును గాక. వాటిని చేస్తున్నామన్న సంగతే మరిచిపోయేటంతగా, అవి మీలో భాగమైపోవును గాక.

వెల వస్తుంది. దానితో పాటే పోషణా వస్తుంది. మీరు ప్రేమించే మనుషులు ఈ దారిలో మీకు తోడు నడుస్తారు.

మనం మరిచిపోయినది మనకు తిరిగి గుర్తుకు వచ్చును గాక. మీ తరంలోనే మూడవ మార్గం మామూలు క్రైస్తవ జీవితం అగును గాక.

ఇదంతా మీ కోసం అడుగుతున్నాను. ఎందుకంటే నా కోసమూ ఇదే అడిగాను, ప్రభువు నమ్మదగినవాడుగా నిలిచాడు. మీకూ ఆయన నమ్మకంగా నిలుస్తాడు.

మీకు తోడు నడిచేవాళ్లు కావాలి. ఒక గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ టీమ్‌ను వెతుక్కోండి, ఒకరికి కోచింగ్ ఇవ్వండి, ఇంకొకరి దగ్గర కోచింగ్ తీసుకోండి. ఈ నడక ఒంటరిగా నడవడానికి పుట్టినది కాదు.

దారిలో ఎక్కడైనా, మీ సొంత మనుషుల కంటే ఎక్కువమంది బాధ్యతను ప్రభువు మీ మీద పెడుతున్నట్టు అనిపించినా, ఆయన మీ చుట్టూ పెడుతున్న సామాన్య శిష్యులకు సేవ చేయమనీ, ఒక నగరమంతటి కోసం ఒక మామూలు వంటగది బల్ల దగ్గర కూర్చునే చిన్న నిబంధన టీమ్ కమ్మనీ అడుగుతున్నట్టు అనిపిస్తే, ఆయన అడగకముందే

మాత్రం దాని వైపు చేయి చాపకండి. ఆయన అడిగినప్పుడు, మీకే తెలుస్తుంది. అక్కడికి వెళ్లే దారి కూడా, మీరు ఇప్పుడు నడుస్తున్న ఇదే దారి.

కాబట్టి, మొదలుపెట్టండి.

జేమ్స్ పాల్

ఇతరులను ముందుకు పంపాలన్న తపన మీలో ఉంటే

మీరు ఈ పుస్తకం చివరికి వచ్చేశారు. మీలో చాలామంది దీన్ని మూసేసి, మీకు అప్పటికే తెలిసిన మనుషులకు చెప్పే ఆ మామూలు, నమ్మకమైన పనిలోకి దిగిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. మీరు అలాంటివాళ్లయితే, దేవుని తోడుతో వెళ్లండి.

కానీ మీలో కొందరికి ఈపాటికి ఇంకేదో అనిపిస్తూ ఉండవచ్చు. మీ చుట్టూ ఇప్పుడే మొదలుపెడుతున్న ఆ కొద్దిమంది వైపు, లోపల ఏదో నెమ్మదిగా లాగుతున్నట్టు. ఏదో పెద్దది నడపాలని కాదు, వాళ్లను దగ్గరకు చేర్చి, కొంతకాలం వాళ్లకు తోడుగా ఉండి, ఆ తర్వాత మీరు లేకుండానే వాళ్లు ముందుకు వెళ్లేలా చేయాలన్న ఒక స్పృహ, అంతే. అది మీలో కదులుతూ ఉంటే, రెండో పుస్తకం ఒకటి ఉంది. అది రాసిందే మీ కోసం.

దాని పేరు The Making of a Movement Catalyst (మూవ్‌మెంట్ నాయకుని తయారీ). మూడవ మార్గం వరుసలో ఇది రెండో పుస్తకం. అది నేర్చుకోవడానికి ఇంకొక పెద్ద వ్యవస్థను మీ నెత్తిన పెట్టదు, సింపుల్‌తనాన్నే తిరిగి మీ చేతికి ఇస్తుంది. ఈ పని మొత్తంలో ఉన్న పాత్రలు రెండే, ఐదు కాదు. మిమ్మల్ని పంపకముందే ప్రభువు మిమ్మల్ని ప్రేమించాడు. ఆ ప్రేమే మొదటిది. ఆ పుస్తకం పద్ధతికి ఎంత ప్రాధాన్యత ఇస్తుందో, అలసిపోయిన మీ ప్రాణాన్ని కూడా అంతే గట్టిగా పట్టించుకుంటుంది. ఎందుకంటే ఈ పని నెమ్మదైనది, కలిసి చేసేది, దీని వెల గురించి నిజాయితీగా ఉండేది.

ఈ రాత్రే నిర్ణయించుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. ఆ లాగుతున్న భావన నిజమైనదైతే, రేపటికీ అది అక్కడ సిద్ధంగా ఉంటుంది. నమ్మకంగా ఉండడానికి మీకు రెండో పుస్తకం అక్కర్లేదు. ఇంకా ముందుకు వెళ్లాలనుకుంటేనే అది అక్కడ ఉంటుంది. ఏది ఏమైతేనేం, ఏ భారమూ లేని గుండెతో, నిశ్చింతగా ఈ పుస్తకాన్ని మూసి పక్కన పెట్టండి. మీరు అప్పటికే అందుకున్నది చాలు.

డిస్కవరీ గ్రూప్

ప్రశ్నలు

కొందరు స్నేహితులు, తెరిచిన బైబిల్, ఈ ప్రశ్నలు, ఇంతే. సింపుల్ గా ఉంచండి. మాటలను మీ మనుషులకు సరిపోయేలా మార్చుకోండి. మార్చకూడనివి మాత్రం నాలుగు అలవాట్లే: సామాన్య శిష్యుడు, దేవుని స్వరం వినడం, దేవునికి లోబడడం, ఇతరులూ అలా చేయడానికి సహాయపడడం.

కలుసుకోవడం. ఒక్కొక్కరుగా చెప్పండి: "ఈ వారం దేనికి కృతజ్ఞులుగా ఉన్నారు? ఏది భారంగా ఉంది? పోయినసారి చేస్తానన్న పని ఎలా జరిగింది?" తర్వాత ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దంగా ఆగి, మాట్లాడమని ప్రభువును అడగండి. ఆయన మాట్లాడతాడు.

కనుగొనడం. వాక్యభాగాన్ని బయటికి చదవండి. కనీసం ఒకరు, సమయం ఉంటే ప్రతి ఒక్కరూ, దాన్ని తమ సొంత మాటల్లో తిరిగి చెప్పాలి. అప్పుడు ఆ కథ ఎవరిదో ఉపన్యాసం కాకుండా, ఒక్కొక్కరి సొంతం అవుతుంది. తర్వాత కలిసి అడగండి: "ఈ వాక్యభాగం దేవుని గురించి ఏమి చూపిస్తోంది? మనుషుల గురించి ఏమి చూపిస్తోంది? వింటూ ఉండగా ప్రభువు మీకు ఏమి చెబుతున్నాడు? ఏమి చూపిస్తున్నాడు? ఒక మాటో, ఒక దృశ్యమో, ఒక స్పృహో?" విన్నదాన్ని సూటిగా చెప్పి, అది ప్రభువు నుంచేనా అని గ్రూప్ అంతా కలిసి పరిశీలించనివ్వండి. తర్వాత: "ఈ వారం మీరు ఏ మార్పు చేసుకుంటారు?"

పంపుకోవడం. "ఈ వారం ఒకరికొకరం ఎలా సహాయపడగలం? ఈ గది బయట మనం ఎవరికి సేవ చేయగలం? ఈ సంగతిని ఎవరికి చెప్పమని ప్రభువు మీ మనసులో పెడుతున్నాడు?" ఎవరికి చెప్పబోతున్నారో ఆ పేరు బయటికి చెప్పి, వెళ్లి చేయడానికి ఒకరినొకరు పంపుకోండి.

> మీలో కొందరు, ప్రభువు సన్నిధిలో కనిపెట్టి ఆయన స్వరం వినే సంప్రదాయం నుంచి వచ్చినవాళ్లు. కొందరు, బయలుదేరి వెళ్లి పంపే సంప్రదాయం నుంచి వచ్చినవాళ్లు. ఈ చిన్న సాధనం ఆ రెండింటినీ కలిపి పట్టుకునేలా కట్టినదే. ఎందుకంటే వినడం పంపడానికి బలం ఇస్తుంది, విన్నది పనిలోకి దిగడానికి పంపడమే దారి ఇస్తుంది.

ఈ పుస్తకంలోని రెండు సాధనాల గురించి ఒక కృతజ్ఞత మాట. ఇక్కడ ఇచ్చిన డిస్కవరీ గ్రూప్ గ్లోబల్ కవనెంట్ రూపం. దీన్ని తీర్చిదిద్దింది సిమోన దర్శని, గ్లోబల్ కవనెంట్ సామాన్య శిష్యులు. వాళ్లే దీన్ని ఏళ్లుగా ఇండియా అంతటా అందిస్తూ వచ్చారు. డిస్కవరీ పద్ధతికి పెద్దలుగా నిలిచిన ఇంకెందరి పేర్లో ఈ పుస్తకంలో ముందే చెప్పాను. తర్వాత వచ్చే కథల వరుసలను కూర్చింది మా టీమ్‌కు చెందిన ఫిల్ అలెస్సీ. ఇదంతా వాడుకోడానికీ, ఇతరులతో పంచుకోవటానికి ఉచితంగా ఇస్తున్నాం.

డిస్కవరీ కథల వరుసలు

మొదలుపెట్టడానికి ఇక్కడ నాలుగు డిస్కవరీ కథల వరుసలు ఉన్నాయి: ఫిల్ అలెస్సీ కూర్చిన మూడు వరుసలు, వాటితో పాటు సృష్టి నుంచి క్రీస్తు వరకు వరుస. వారానికి ఒక కథ చదివి, డిస్కవరీ గ్రూప్ ప్రశ్నలు అడగండి.

దేవుడిచ్చే నిరీక్షణ: పది కథలు

అవసరంలో ఉన్న మనుషులను యేసు కలుసుకున్న పది కథలు. యేసు ఎవరో ఇంకా తెలియని కొత్త గ్రూప్‌లకు మంచి మొదలు.

యేసు స్వస్థపరుస్తాడు (మార్కు 2:1-12)

నీకొదేముకు యేసు బోధ (యోహాను 3:1-17)

మారిపోయిన జీవితం (మార్కు 5:1-20)

మరవలేని పని (లూకా 7:37-50)

తప్పిపోయిన కొడుకు తిరిగి రావడం (లూకా 15:11-32)

కృతజ్ఞత (లూకా 17:11-19)

దేవుడు చూసేది (లూకా 18:9-14)

నీ ఇంటికి వస్తున్నాడు (లూకా 19:1-10)

దేవుని కోసం దాహం (యోహాను 4)

దేవుని స్వరం వినడం (మార్కు 4:1-20)

దేవుని ప్రేమ: పన్నెండు కథలు

ఆయన పరలోకాన్ని విడిచి వచ్చాడు (యోహాను 1:1-18)
పశువుల పాకలో పుట్టాడు (లూకా 2:1-20)
శోధనను ఎదుర్కొన్నాడు (మత్తయి 4:1-11)
మనలను నడిపిస్తాడు (మత్తయి 5:1-16)
కష్టాలను భరించాడు (లూకా 9:57-62)
మన కోసం ప్రార్థించాడు (యోహాను 17:1-26)
ఆయనను పట్టుకొని విచారించారు (మార్కు 14:43-65)
మన కోసం చనిపోయాడు (మార్కు 15:22-47)
తిరిగి బ్రతికి లేచాడు (యోహాను 20:1-23)
మనలను పంపుతున్నాడు (మత్తయి 28:16-20)
మన కోసం తిరిగి వస్తాడు (అపొస్తలుల కార్యములు 1:1-11)
తనను వెంబడించమని పిలుస్తున్నాడు (లూకా 5:1-11)

దేవునిపై విశ్వాసం: పది కథలు

నమ్మడం (యోహాను 3:1-17)
ప్రకటించడం (అపొస్తలుల కార్యములు 16:16-34)
కూడుకోవడం (అపొస్తలుల కార్యములు 2:37-46)
ప్రేమించడం (యోహాను 15:9-27)
ఇవ్వడం (మార్కు 12:41-44)
క్షమించడం (లూకా 7:37-50)
ప్రార్థించడం (మత్తయి 6:5-15)
సాక్ష్యం చెప్పడం (అపొస్తలుల కార్యములు 1:1-11)
సేవ చేయడం (మార్కు 10:35-45)
ఫలించి పెరగడం (మార్కు 4:1-20)

దేవుని కథ: సృష్టి నుంచి క్రీస్తు వరకు

> బైబిల్ మొదటి పేజీల నుంచి యేసు పునరుత్థానం, ఆరోహణం వరకు నడిచే మొత్తం కథ. దేవుని కథ ఇంకా తెలియని గ్రూప్‌కు మంచి మొదలు.

సృష్టి కథ

లోక సృష్టి (ఆదికాండము 1:1-25)

మనిషి సృష్టి (ఆదికాండము 2:4-24)

పతనం

మొదటి పాపం (ఆదికాండము 3:1-13)

తీర్పు (ఆదికాండము 3:14-24)

జలప్రళయం (ఆదికాండము 6:1-9:17)

పాత నిబంధనలో విమోచన

అబ్రాముకు వాగ్దానం (ఆదికాండము 12:1-8, 15:1-6)

బలిపీఠం మీద ఇస్సాకు (ఆదికాండము 22:1-19)

పస్కా వాగ్దానం (నిర్గమకాండము 12:1-28)

పది ఆజ్ఞలు (నిర్గమకాండము 20:1-21)

బలుల ఏర్పాటు (లేవీయకాండము 4:1-35)

యెషయా ముందుగా చూపిన వాగ్దానం (యెషయా 53)

కొత్త నిబంధనలో విమోచన

యేసు జననం (లూకా 1:26-38, 2:1-20)

యేసు బాప్తిస్మం (మత్తయి 3, యోహాను 1:29-34)

క్రీస్తు శోధన (మత్తయి 4:1-11)

నీకొదేము రాక (యోహాను 3:1-21)

సమరయ స్త్రీ (యోహాను 4:1-26, 39-42)

యేసు స్వస్థత (లూకా 5:17-26)

తుఫానును నిమ్మళింపజేయడం (మార్కు 4:35-41)

దురాత్మలను వెళ్లగొట్టడం (మార్కు 5:1-20)

లాజరును లేపడం (యోహాను 11:1-44)

ప్రభు రాత్రి భోజనం (మత్తయి 26:26-30)

అప్పగింత, తీర్పు (యోహాను 18:1-19:16)

సిలువ మరణం (లూకా 23:32-56)

పునరుత్థానం (లూకా 24:1-35)

ఆరోహణం (లూకా 24:36-53)

రక్షణ నిర్ణయం (యోహాను 3:1-21)

కృతజ్ఞతలు

అన్నిటికంటే ముందు, ప్రభూ, నీకే నా కృతజ్ఞతలు. ఈ పనినీ, ఈ మనుషులనూ, మమ్మల్నీ దారి పొడవునా నడిపించింది నువ్వే. నేను ఎలా అడగాలో కూడా నాకు తెలియని వాటిని మా జీవితాల్లో చేశావు.

శారా, నాలుగు అలవాట్లకు నా దగ్గర మాటలు పుట్టకముందే నువ్వు వాటిని జీవిస్తూ ఉన్నావు. పనిలో నా తోడుగా, రాతలో నా ధైర్యంగా నిలిచావు. నీకు నా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు.

సిమోన, షేనా, అమీరా, జియానా, జేమ్స్, జోయెల్, మీరు ఆరుగురూ నా జీవితానికి సంతోషం. ఇన్నేళ్లూ మీ నాన్నను ఈ పనితో పంచుకున్నందుకు మీ అందరికీ నా కృతజ్ఞతలు.

మా తమ్ముడు జెస్సీ పాల్, మా చెల్లెలు వెల్మా ఎలిజబెత్, మా చిన్నాన్న సింప్సన్, నా జీవితమంతా మీరు నాకు అండగా ఉన్నారు.

మా గ్లోబల్ కవనెంట్ టీమ్‌కూ, కవనెంట్ సంఘాల విశ్వాసులకూ నాయకులకూ కృతజ్ఞతలు.

దక్షిణ ఆసియా అంతటా ఈ పనిని మోస్తూ వచ్చిన జోనల్, రీజనల్, ఏరియా కోఆర్డినేటర్లకూ, మాస్టర్ ట్రైనర్లకూ, జాతీయ మిషనరీలకూ, డిస్కవరీ బైబిల్ స్టడీ గ్రూప్‌లు నడిపిస్తున్న సామాన్య శిష్యులందరికీ కృతజ్ఞతలు. జిల్లాల మీదుగా, ప్రాంతాల మీదుగా ఈ పనిని ముందుకు తీసుకెళ్తున్నది మీరే. మీలో కొందరి పేర్లను, పని భద్రత కోసం, ఇక్కడ అచ్చు వేయలేకపోతున్నాను. మీరూ నా కుటుంబంలో భాగమే.

రాష్ట్ర నాయకులు గేరా సొలొమోను, చాట్ల ఇశ్రాయేలు, తోటకూర రాజేష్, వాళ్లతో పాటు ఇరవై ముప్పై సంవత్సరాలుగా ఈ దర్శనంలో నిలబడిన జిల్లా నాయకుల టీమ్‌లకు.

ప్రభువుకు మీరు చేసిన త్యాగపూరిత సేవ లేకుండా ఈ గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ సంగతే ఉండేది కాదు.

ఆ రోజుల్లో నేను ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు నన్ను చూసుకున్న కొమ్మలపాటి విజయ రాజుకు కృతజ్ఞతలు.

ఈ తెలుగు అనువాదాన్ని ఓపికగా చదివి, పేజీ పేజీకీ సరిదిద్దిన డా. తాతపూడి మేరీ ఎలిజబెత్, చింతపల్లి విజయ భాస్కరరావు, కొడాలి యాకోబులకు కృతజ్ఞతలు. మీరు పెట్టిన ప్రతి సూచనా ఈ పుస్తకాన్ని తెలుగు పాఠకుడికి ఇంకా దగ్గర చేసింది.

సిమోన, నా బంగారు తల్లీ, ఇతరుల దగ్గర మేము నేర్చుకున్నదాన్ని తీసుకొని, ఈ పుస్తకం అందించే డిస్కవరీ గ్రూప్‌నూ కోచింగ్‌నూ ఏ సామాన్య శిష్యుడైనా వాడగలిగేటంత సింపుల్ చేసింది నువ్వే. ఇప్పుడు గ్లోబల్ కవనెంట్‌ను నడిపిస్తున్నది నువ్వు. అందుకే ఈ పని ఎవరి చేతుల్లో ఉందో అనే విషయంలో నా గుండె నెమ్మదిగా ఉంది.

1991లో నన్ను మొదట పంపిన పాస్టర్లకు, అప్పటినుంచి నన్ను తీర్చిదిద్దుతూ వచ్చిన పెద్దలకు, దశాబ్దాలుగా తమ ప్రార్థనలతో, కానుకలతో ఈ పనిని నిశ్శబ్దంగా నిలబెట్టిన స్నేహితులకూ భాగస్వాములకూ: మీరు పంపారు, మీరు నిలబెట్టారు, మీరు లేకుండా ఇవేవీ లేవు. కృతజ్ఞతలు.

ఏ దేశంలోనైనా సరే, తమ లోబడడం ఏ పత్రికలోనూ ఎక్కని సామాన్య శిష్యులందరికీ కృతజ్ఞతలు. నాకు నిరీక్షణ ఇచ్చేది మీరే. చివరగా పేరయ్యగారికి: మీ ప్రజలే నా ప్రజలు. ఏ పట్టా కోసమూ ఆగకుండా ముందుకు వెళ్లినందుకు కృతజ్ఞతలు.

రచయిత గురించి

గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్‌ల గురించి రాసిన పుస్తకాలు దాదాపు అన్నీ బయటినుంచి వచ్చినవే, అంటే ఒక మూవ్‌మెంట్ ప్రారంభమవ్వడానికి సాయపడి, తర్వాత విమానం ఎక్కి ఇంటికి వెళ్లి ఆ సంగతి చెప్పిన సందర్శకుల పుస్తకాలే. కానీ జేమ్స్ పాల్ మాత్రం గాస్పెల్ మూవ్‌మెంట్ లోపలినుంచే రాస్తున్నారు. వీళ్లు ఆయన సొంత ప్రజలు, ఇది ఆయన సొంత జీవితం.

జేమ్స్ పాల్ ఐదో తరం క్రైస్తవుడు. మూడు తరాలుగా వాళ్ల కుటుంబం ఈ పనినే చేస్తోంది. అమ్మలు, నాన్నలు, అన్నలు, చెల్లెళ్లు, పక్కింటివాళ్లు సువార్తను ఒక ఇంటి నుంచి ఇంకో ఇంటికి అందించడం చూస్తూ పెరిగారు. ఈ పనికి మాటలు దొరకకముందే, తన అమ్మానాన్నల దగ్గరే దీన్ని నేర్చుకున్నారు. ముప్పై సంవత్సరాలుగా ఈ పనిలోనే ఉంటూ, అది కొద్ది కుటుంబాల నుంచి మొదలై, ఊహించనన్ని ఇళ్లకూ పల్లెలకూ వ్యాపించడం కళ్లారా చూశారు.

కాలం గడుస్తుండగా, ఏళ్ల తరబడి తానే కట్టిన కాన్ఫరెన్సులనూ పద్ధతినీ పక్కన పెట్టారు. ఎందుకంటే అంతకంటే సింపుల్ అయిన ఒక నమ్మకానికి వచ్చారు: యేసు ఇచ్చిన మహా ఆజ్ఞ పూర్తికాల సేవకుల మీద మాత్రమే నిలబడడానికి పుట్టినది కాదు, ప్రతి విశ్వాసీ దాన్ని అందుకోవాలి. మిషనరీ దారి, స్థానిక సంఘం దారి, వీటి పక్కనే ఉన్న ఈ దారికి ఆయన మూడవ మార్గం అని పేరు పెట్టారు: సామాన్య శిష్యుడు, తాను అప్పటికే జీవిస్తున్న చోటే, సువార్తను తర్వాతి మనిషికి అందించడం. ఆయన కనుగొన్నది ఇది: వెళ్లడానికి స్వేచ్ఛ దొరికితే, సామాన్యులు సువార్తను ఆయన ఊహించిన దానికంటే ఎంతో దూరం తీసుకెళ్తారు.

ఆ పనిని ఇప్పుడు తన కూతురు సిమోన చేతికి అందించారు. ఆమే ఇప్పుడు గ్లోబల్ కవనెంట్‌ను నడిపిస్తోంది. జేమ్స్ ఇప్పుడు ప్రపంచమంతటా మూవ్‌మెంట్ నాయకులకూ వాళ్ల టీమ్‌లకూ తోడుగా నడుస్తున్నారు.

ఈ పుస్తకం, ఈ పనిని మోసిన సామాన్యుల దగ్గర ఆయన నేర్చుకున్నదే. వాళ్లలో ఒకరు అవ్వండి అని పిలిచే ఆహ్వానమే ఈ పుస్తకం.

ఇంకా తెలుసుకోవడానికి: thethirdway.global

మూడవ మార్గం సామాన్య శిష్యుల కోసం, వాళ్లతో కలిసి నడవడానికి పిలుపు పొందినవాళ్ల కోసం కూడా. మీరు ఏ వయసులో దీన్ని చదువుతున్నా, ఇది మిమ్మల్ని చేరాలన్నదే ఆయన ఆశ.

"మొదట్లో మా ఇంట్లో ఎవరూ యేసును ఎరుగరు.
ఇప్పుడు మా ఇద్దరి మధ్య నాలుగు గ్రూప్‌లు నడుస్తున్నాయి."

— అనిల్, పెట్రోల్ బంకు క్యాషియర్

"సాక్షాత్తు జేమ్స్ పాల్ ఎదురుగా కూర్చొని మాట్లాడుతున్నట్టు అనిపించింది. ఈ నాలుగు అలవాట్లు నేనే మొదలు పెట్టాలని అనుకుంటున్నాను."

— డా. కమలా చిరంజీవి, సేవాభారత్ కో-ఫౌండర్

ఒకే కుటుంబం
ఐదు తరాలు
ఒక మూడవ మార్గం

సువార్త ఎప్పుడూ పెద్దవాళ్ల ద్వారానే వ్యాపించలేదు. ఒక నాన్న, ఒక అమ్మ, ఒక అన్న, ఒక చెల్లి, ఒక స్నేహితుడు, రోజు కూలికి వెళ్లే ఒక మనిషి. తమ ఇంట్లోనే, తమకు తెలిసిన మాటల్లో, తమకు తెలిసినవాళ్లకు చెప్పారు. 1878లో ఒంగోలులో అలాగే మొదలైంది. ఇండియాలో ఈ రోజుకూ అలాగే జరుగుతోంది.

ఈ పుస్తకం ఆ దారిని చూపిస్తుంది. దేవుని స్వరం వినడం, ఆయనకు లోబడడం, ఇంకొకరు అలా చేయడానికి సహాయపడడం. దీనికి పట్టా అక్కర్లేదు, హోదా అక్కర్లేదు, ఎవరి అనుమతీ అక్కర్లేదు. మీ దగ్గర ఇప్పటికే ఉన్నదే చాలు.

జేమ్స్ పాల్

ఐదో తరం క్రైస్తవుడు. మూడు తరాలుగా వాళ్ల కుటుంబం ఈ పనినే చేస్తోంది. ఇందులో ఉన్నవి ఆయన చదివి తెలుసుకున్నవి కావు, తన సొంత ప్రజల మధ్య జీవించి చూసినవి.

ముందుమాట: డా. జేమ్స్ ఎలీషా తానేటి

Global Covenant Press

THETHIRDWAY.GLOBAL